

Giới thiệu Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Này

Truyện Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Này của tác giả Lan Tư Tư. Truyện nói về một cô gái, cô đã sống hai mươi tám năm tẻ nhạt, thương tổn vì yêu mà không hề biết rằng có một người con trai cũng đã lẳng lặng chờ đợi cô bao năm trời vì không dám bày tỏ. Hóa ra duyên đến như vậy... lặng lẽ bình dị mà cô đã bỏ qua mất.

Có phận vô duyên chó nên ép nài. Có duyên không phận cũng chỉ như con thuyền không bến đỗ. Sống ở trên đời, cái quý nhất không phải thứ không có được và đã mất đi, mà là hạnh phúc ta đang nắm giữ.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1: Cuộc sống tẻ nhạt năm hai mươi tám tuổi.

Đang thoăn thoắt gõ một văn bản, màn hình máy tính bỗng tối đen, tôi chỉ nhìn thấy cái bóng mờ mờ của chính mình, người ngầy ra như phồng. Trong tuần này, đây là lần thứ ba mất điện, mà lần nào cũng vào đúng ba giờ chiều.

Trương Đình đang tựa lưng ngồi trên ghế, dáng vẻ uể oải như người sắp chết, nghe thấy tiếng tôi thờ dài liền mở mắt, hỏi: “Lại mất điện rồi à?”

Tôi đang thăm đếm đến mười lăm, quả nhiên Từ Nam xuất hiện trước mặt tôi, thờ hỗn hển. “Chuyện gì vậy? Tôi đang làm thí nghiệm.”

Từ Nam là giảng viên, đang giảng bài cho năm thực tập sinh ngoại quốc ở dưới lầu, theo cách nói của anh ta thì việc mất điện này mang tầm ảnh hưởng quốc tế đấy.

Tôi không nhiều lời, mặt thản nhiên, nhắc máy gọi thẳng đến bộ phận Thiết bị. Anh chàng thợ điện trẻ tuổi đến kiểm tra qua loa rồi lập tức gọi tới sở điện, thì ra là do sự cố từ đường dây bên ngoài.

Tôi và từ Nam cùng đi đến bộ phận quản lý điện lưới của tòa nhà.

Nhân viên quản lý điện lưới nhanh chóng đến kiểm tra, nhưng mất nửa tiếng mà vẫn không tìm ra nguyên nhân, giống hệt ba lần trước.

Từ Nam thờ dài, buổi lên lớp lần này lại bị hủy vì mất điện rồi.

“Họ vốn không muốn đến Trung Quốc mà muốn đi Nhật Bản, Mỹ, ở đâu cũng tốt hơn ở đây.” Anh ta lại bắt đầu lăm nhăm mấy câu nói nhảm tai mùn thối.

Xem đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều rồi, tôi không chịu nổi sự phiền nhiễu của anh ta, bèn ngắt lời: “Tôi thấy hôm nay chắc phải về thôi. Anh hãy an ủi những người bạn quốc tế nhé!”

Từ Nam vốn chẳng còn tâm trạng nào để nói đùa, chỉ nhứu mày rồi đi.

Tôi còn nán lại để tán gẫu vài câu vô vị với mấy anh thợ điện, hy vọng biết được chính xác khi nào chuyện điện đóm được giải quyết, nhưng mười phút sau vẫn thấy chỉ uống công.

Trên đường về tòa nhà, tôi thần thấy kinh ngạc, mình đang yên đang lành làm một quan văn, bây giờ lại tự dưng trở thành tạp dịch vừa văn vừa võ.

Trong văn phòng tối mờ mờ chỉ có Trương Đình đang uể oải nằm bò ra bàn, trông giống hệt một con cá mắc cạn, đang thờ hắt ra. Cô ấy đang mang thai, mà phản ứng của người có thai thật dữ dội. Cô ấy đã từng thề sống thề chết, đợi đến khi con chó con trong bụng chào đời, nhất định sẽ tét vào mông nó mấy phát cho hả giận.

Tôi vấp phải chậu hoa trên hành lang, đau đến lặng người.

Trương Đình cố đứng dậy, đi đến hỏi thăm. Tôi xua tay với cô ấy. “Không sao, không sao đâu!”

Điện thoại trên bàn chợt đổ chuông, tôi cố gắng kìm nén cơn đau để đi nghe điện. Đúng là đoán chẳng sai mà, là sếp, có lẽ Từ Nam đã báo cáo chuyện này. Tôi vâng vâng dạ dạ một hồi, không cần nghe cũng biết anh ta đang giao việc gì, chẳng qua là yêu cầu tìm hiểu nguyên nhân, lại hỏi xem khi nào thì có thể giải quyết triệt để chuyện này... Toàn là những lời vô ích, mấy người ở sở điện còn chẳng biết, tôi biết làm sao được. Nhưng ai bảo anh ta là sếp chứ? Tôi chỉ có thể vênh tai lên nghe, đoán xem bây giờ anh ta đang ở văn phòng tại Hồng Kông hay đang ở Đào Đại Hoa Viên của anh ta.

Nghe giáo huấn xong, tôi quay lại thì thấy Trương Đình đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt vượt qua bãi cỏ xanh dưới lầu, nhìn thẳng vào công xưởng cách đó khoảng hơn trăm mét, lẩm bẩm: “Bên đó vẫn có điện, hay là chúng ta đi mượn địa điểm?”

Tôi đáp một tiếng, chưa cần nói bên họ là nơi tắc đất tắc vàng, chắc gì đã cho mượn, cho dù có cho mượn thì cũng không thể mang dụng cụ thí nghiệm sang được, mấy thứ đồ ấy phải nặng đến vài tấn, di chuyển quá khó khăn.

Chuyện này rất giống với chi tiết hai phủ phía đông và tây trong Hồng lâu mộng, chỉ là rõ ràng “phủ” của chúng tôi không đủ thực lực, nhân sự thì ít ỏi, không có khả năng cạnh tranh. Cơ cấu tổ chức thể hiện rõ ràng rằng chúng tôi hoạt động độc lập, nhưng lại cử hai cô gái chân yếu tay mềm về quản lý. Sếp thì ở tận Hồng Kông, hoàn toàn là chỉ đạo từ xa, mỗi tháng chỉ như chuồn chuồn đập nước đến kiểm tra một lần.

Không thể không tìm ông họ bà kia ở công xưởng để nhờ giúp đỡ, thỉnh thoảng tôi cũng cho bọn họ cơ hội chửi mắng mấy câu, hay thường xuyên tặng quà này quà nọ để lôi kéo những người có liên quan. Vốn cũng ngay gần bên cạnh, hơn nữa đều là người một nhà cả nên tôi chẳng khác nào người vịn nắm đá bên đông một ít, lượn nên trầy một ít, nhờ thế mà mối quan hệ cũng được mở rộng.

Khi bên công xưởng có chuyện rắc rối, phức tạp gì đều không liên quan tới chúng tôi, giống như động đất vậy, nếu không ở tâm chấn thì cùng lắm cũng chỉ là thoáng qua, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, cho nên mọi người vẫn gọi chúng tôi là tiểu đảo nguyên (*). Ai ai cũng tỏ vẻ ngưỡng mộ, nói nơi này lúc nào cũng sống yên bề lạng, đến nỗi không biết thật giả thế nào. Nhưng mà chốn công sở chẳng khác nào chiến trường, nếu không có dấu vết của “khói súng” thì đúng là chẳng có gì thú vị.

(*) Ý chỉ yên bình.

Tôi luôn cho rằng, chỉ những người lòng lạnh như nước thì mới có thể sống cô đơn một mình, mà tôi và Trương Đình thực sự rất thích hợp với cuộc sống như thế này, cả hai đều vô tâm, chẳng có toan tính gì, cũng chẳng có mơ ước được thăng quan tiến chức, chỉ có một chuyện bất đồng duy nhất là cô ấy đã kết hôn, còn tôi thì chưa.

Một ngày sắp trôi qua.

Tôi ngồi trên xe của công ty, tâm trạng hơi buồn bực. Mặc dù những chuyện buồn hôm nay không phải lỗi của tôi nhưng cuối cùng sếp vẫn có ý trách móc, tóm lại tôi cảm thấy không được thoải mái. Với kinh nghiệm hơn hai năm làm việc, nếu gặp phải phiền phức như hôm nay, tôi không nên lúng túng như một người mới như vậy, những lời khó nghe cũng chỉ như gió thoảng qua tai, không thể làm mình bị tổn thương được. Nhưng tôi vốn là người không kiềm chế được cảm xúc, vẫn không thể nào vui lên được.

Hai mươi tám tuổi, tốt nghiệp đại học chính quy, tôi tự nhận mình là người có nhan sắc khá, vóc dáng trung bình, nghề nghiệp là tạp dịch, không có lấy một người dưới quyền. Vấn đề cá nhân còn chưa giải quyết, đến hôm nay, ngay cả một người bạn trai tôi cũng chưa tìm được.

Hồi mười hai tuổi, tôi từng nghĩ đến một ngày nào đó mình sẽ hai mươi tư, bước vào cái tuổi bắt đầu tàn lụi sau thời kỳ thanh xuân huy hoàng nhất. Chớp mắt, tôi đã hai mươi tám, ngay cả một khát vọng mơ hồ cũng không có, lúc nào cũng ngẩn ngơ, ngầy ngốc.

Sau hai mươi lăm tuổi, tôi thấy một ngày trôi nhanh như giờ trang sách, thoáng cái đã thấy mình già đi. Ngẫm lại thấy thật vô vị, cõi lòng chưa già mà đã yếu, có lẽ nó thực sự bị tổn thương nhiều lắm.

Ở nhà, mẹ đang đợi tôi về ăn tối.

“Bố đâu ạ?” Tôi tùy tiện hỏi.

Mẹ tôi còn chẳng thèm ngắt lên. “Ông ấy ăn xong là đi ra ngoài rồi.”

Năm ngoái chia tay với Lý Mỗ, tôi và bố đã tranh cãi một trận ra trò, từ đó trở đi, hai bố con như người dưng, chỉ vì Lý Mỗ là con trai chiến hữu của ông. Tôi quyết định như vậy đã làm rạn nứt tình cảm giữa hai người họ.

Đối với chuyện này, tôi cũng chẳng biết nói gì. Chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng, đây là nhận thức chung của thế hệ chúng tôi, nhưng ở thế hệ của bố mẹ điều này dường như rất khó chấp nhận, lúc nào cũng trách móc chúng tôi chỉ biết nói mà không biết làm, động đến việc gì cũng chân chừ, do dự.

Tôi cắm cúi ăn cơm, cũng không nói gì nhiều, chỉ nghe mẹ nói chuyện đông chuyện tây một hồi. Lúc sắp ăn xong bữa cơm, mẹ tôi bỗng hỏi: “Tú Nghiên, thứ Bảy tuần này con có thời gian không?”

Tôi ngẩn người, trực giác mách bảo tôi rằng nhất định mẹ lại tìm cho tôi một đồng đối tượng xem mặt mới.

Quả nhiên, mẹ tôi nói tiếp: “Hôm trước, mẹ tình cờ gặp cô Phùng, cô ấy nói cơ quan của con gái cô ấy có một anh chàng rất được, mới ba mươi tuổi, lại là tiến sĩ. Con người cậu ta cũng rất chừng mực, bố mẹ đều là giáo viên...”

“Tiến sĩ ư? Công ty con có cả tá, thậm chí có cả người từ nước ngoài về.” Tôi lập tức ngắt lời mẹ. “Chuyện này phải xem duyên phận, không thể vội vàng được”

“Con không đi gặp người ta, làm sao biết là không có duyên phận?” Mẹ tôi sầm mặt nhưng tôi cũng chẳng sợ. Bà vốn là người khẩu xà tâm Phật, nếu không phải là vì thực sự sốt ruột thì sẽ không thúc giục tôi như thế này. Lúc nào bà cũng nghĩ cho tôi, dù quan hệ giữa tôi và bố đã trở nên đóng băng thế này.

“Mẹ, mẹ phải có niềm tin vào con gái của mẹ chứ! Không đến hai năm nữa, nhất định con sẽ đi lấy chồng, được chưa ạ?” Tôi đưa tay vỗ ngực, thề thốt, nhưng thực ra trong lòng cũng không chắc chắn, nói vậy chỉ là để mẹ tôi đỡ sốt ruột mà thôi.

Mẹ tôi mặc kệ không quan tâm đến tôi nữa. Tôi biết trong lòng bà cũng đã thoải mái hơn rồi.

“May cho con, đây là mẹ, đổi lại là bố con mà xem, có lẽ con đã bị ông ấy đánh cho no đòn rồi!”

Tôi cười hi hi. “Bây giờ bố không quan tâm đến con cũng có cái tốt đấy chứ, không can thiệp vào mọi chuyện của con, con càng được tự do tự tại.” Nghĩ một lát, tôi lại nói với mẹ: “Mẹ đừng nói nữa, thứ Bảy tuần này con thực sự không có thời gian đâu. Ôn Tịnh mới từ Anh về, muốn hẹn gặp con.”

Mẹ tôi chớp mắt, vẻ mặt có chút ưu tư không dễ nhận ra. Tôi có thể cảm nhận được đó là một chút áy náy, thực ra điều này hoàn toàn không cần thiết.

Bố của Ôn Tịnh và bố tôi vốn là đồng nghiệp trong một nhà máy quốc doanh. Chức vụ của bố tôi cao hơn bố cô ấy. Sau này tiến hành cải cách mở cửa, tình hình trong nhà máy cũng ngày càng thay đổi. Lúc đó việc một cá nhân đứng ra nhận thầu thường thấy ở nhiều công ty, nếu xem xét về nhân cách và thực lực thì bố tôi hoàn toàn có thể làm việc này, chỉ có điều bố và mẹ tôi vốn là người làm việc gì cũng cẩn trọng, dè dặt, không dám mạo hiểm. Cuối cùng, nhà máy được bố của Ôn Tịnh mua lại, trở thành doanh nghiệp tư nhân, ngày càng được mở rộng. Đến hôm nay, bố cô ấy đã trở thành một doanh nhân thành đạt.

Mấy năm nay, bố tôi còn phải đối mặt với vấn đề cắt giảm biên chế, từ đó ông sống ẩn mình ở quê, đó cũng là lý do tại sao tính khí của ông càng ngày càng tệ.

Mẹ tôi cũng canh cánh trong lòng. Con người vốn là như vậy, nếu không có cơ hội thì sẽ cảm thấy bất an, nhưng khi có cơ hội rành rành ngay trước mắt thì lại để cho nó qua đi. Đó mới là điều khiến chúng ta phải ân hận cả cuộc đời.

Nhưng những chuyện này chẳng làm ảnh hưởng tới tình bạn giữa tôi và Ôn Tịnh. Ôn Tịnh nhỏ hơn tôi hai tuổi, chúng tôi chơi cùng nhau từ thời tóc còn để chỏm. Mặc dù sau này cô ấy và tôi không thường xuyên gặp gỡ, thậm chí cô ấy còn ra nước ngoài nhưng chúng tôi chưa bao giờ cắt đứt liên lạc. Từ thư viết tay đến thư điện tử, sau bao lần thay đổi, có lẽ chúng tôi đã có thể xuất bản cả một cuốn Ulysses rồi.

“Lần này về, nó còn đi nữa không?” Mẹ tôi hỏi. Thực ra bà cũng rất quý Ôn Tịnh, một cô gái ngoan ngoãn, xinh xắn, thậm chí bà còn coi Ôn Tịnh như con gái của mình.

“Con không biết. Con bé nói lần này về là quay về nguồn cội. Đấy mẹ xem, thanh niên thế hệ chúng con cũng rất yêu nước đấy chứ!” Tôi vừa nuốt ngụm canh vừa nói.

“Này, vậy còn A Hải nhà họ Chung thì sao? Chẳng phải nó cùng Ôn Tịnh sang Anh sao? Lần này có về không?” Trí nhớ của mẹ tôi quả thực rất tốt, hoặc có thể nói, bà rất quan tâm những vấn đề liên quan đến đám con trai xấp xỉ tuổi tôi.

Chung Tuấn Hải, con trai của giám đốc tòa án nhân dân ở một thành phố bậc trung – Chung Cù. Trước đây nhìn thấy thông báo xử bắn dán trên tường, bên dưới con dấu màu đỏ tươi là chữ ký của giám đốc tòa án, người nắm quyền sinh quyền sát, quyền cho quyền nhận, khó tránh khỏi khiến người khác có cảm giác sợ hãi, dè chừng.

Thực ra hai mươi năm trước, Chung Cù cũng chỉ là một viên chức bình thường. Ba nhà chúng tôi cùng sống ở một khu chung cư nơi ngoại ô thành phố, ba đứa trẻ chúng tôi cùng nhau chơi đùa, cùng nhau lớn lên. Chỉ là sau đó, hoàn cảnh mỗi nhà một khác, nhà họ Ôn và nhà họ Chung ngày càng khấm khá, trước sau rồi cũng chuyển đi nơi khác, chỉ còn nhà tôi ở lại khu chung cư cũ với mong ước có đủ điều kiện để chuyển đến một nơi ở mới tốt hơn. Từ lâu tôi đã hiểu rằng, mỗi người có phúc phận riêng, càng cầu càng khó đạt được, nhưng bố mẹ vẫn luôn nói với tôi những điều này, dường như họ nghĩ rằng tôi không suy nghĩ thông suốt mà thành ra chán nản.

“Phải cùng nhau quay về chứ! Hai người họ yêu nhau bao nhiêu năm như thế, lần này về chắc chắn sẽ có chuyện hỷ.” Tôi thản nhiên nói, vừa khéo ngắt mạch suy nghĩ đó của mẹ.

Mẹ tôi hơi sầm mặt nhưng lập tức trở lại vẻ bình thường. Tôi thỏa mãn buông bát đĩa, vừa khẽ hát vừa đi về phòng.

Sau khi đóng cửa phòng, cả người tôi mới thực sự cảm thấy nhẹ nhõm. Lúc nào cũng vậy, dù là nói chuyện với mẹ mình nhưng tôi cũng như đang diễn kịch, cảm thấy làm người lớn thật quá bi ai.

Ngồi trước bàn làm việc, chống tay lên má, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu trống rỗng. Một lúc lâu sau, bàn tay trái không nghe lời bắt đầu mò tìm trong ngăn kéo, chạm vào đúng vật thứ hai từ dưới lên, lấy ra một chiếc hộp bánh quy từ chỗ cất sâu nhất, rồi chậm chậm mở ra, trong đó là những tấm bûr thiếp xếp lộn xộn.

Tôi mò mẫm ở đáy hộp một hồi, cuối cùng lấy ra một tập giấy được kẹp bằng ghim, tờ to tờ nhỏ chẳng hề ngay ngắn.

Tôi giờ xem từng tờ.

“Tú Nghiên, tám giờ bốn mươi lăm phút sáng mai có một cuộc điện thoại bàn công việc, cô nhớ nhắc tôi nhé!”

“Tú Nghiên, giúp tôi lưu lại mấy hồ sơ này!”

“Tú Nghiên, tám giờ tối nay tôi sẽ đi Quảng Châu.”

...

Phải đến mười mấy tờ như thế, đều là do tôi lén gom lại, đa số được viết bằng tiếng Anh. Tên tiếng Trung của người con trai ấy hơi buồn cười.

Nếu lạc khoản đề ba chữ “Vệ Lê Quân” mà không có lời giải thích, người khác nhất định sẽ đọc không chuẩn. Ba chữ chính trực như thế, người con trai ấy lại có thể ký thành một chữ ký uốn lượn như bướm bướm. Chữ của anh tròn trịa, người ta nói rằng chữ giống như người, thực chẳng sai chút nào.

“Sếp, em thích anh.” Đó chính là giọng nói của tôi khi bày tỏ, hơi run rẩy, lại có chút căng thẳng, mang theo sự ngổn ngang của “nghe con mới sinh không sợ hổ”.

“...Xin lỗi, tôi không hiểu.” Giọng nói của anh không hề có chút khác thường nào, như thể tôi đang nói chuyện với anh về một văn kiện cần anh ký tên, nhưng tia sáng trong mắt kia lại đang dần biến mất.

Thực ra tôi cũng đã hiểu được rằng, câu trả lời này chính là đáp án dành cho tôi, mặc dù khéo léo nhưng vẫn khiến trái tim tôi tan vỡ...

Tôi nào phải đối thủ của anh, sống trên giang hồ mười năm có lẽ, còn sóng gió nào anh chưa trải qua? Mặc dù lúc đó tinh thần anh đang sa sút nhưng việc ứng phó đối với tôi vẫn dễ dàng như trở bàn tay.

“Àm” một tiếng, tôi dùng hết sức đóng chiếc hộp lại, như muốn giữ mấy dòng chữ đó mãi nằm yên nơi đáy hộp.

Trong lòng tôi không còn giống như bị dao cắt cửa vào, mà chỉ là một cảm giác tê tê không gây đau đớn. Rốt cuộc thì ba năm cũng sắp trôi qua rồi. Chỉ có cảm giác khó chịu là còn lưu lại trong tim.

Cảm giác bối rối ấy giống như một con dao chặt xương cùn, cứ day đi day lại, cuối cùng cắt đứt sự tự tin của tôi, khiến tôi từ đó chẳng còn chút dũng khí.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Gặp lại cố nhân

Tôi Chung Tuấn Hải và Ôn Tịnh giống như ba nốt nhạc Đô, Rê, Mi trên khuông nhạc, vì mỗi người vừa khéo cách nhau một tuổi, tôi lớn nhất, sau đó đến A Hải, nhỏ nhất là Ôn Tịnh. Thực ra giữa chúng tôi cũng chỉ cách nhau vài tháng, nhưng vì đã sang năm khác nên dù muốn trẻ hơn cũng không được. Tôi chẳng thể nhường ai cái chức danh người “già” nhất nhóm, trong lòng luôn mơ ước có một người anh trai.

Sinh nhật tôi vào cuối năm, nhớ có một năm đến trường đăng ký học, vì chưa đủ tuổi nên không được nhận. Cũng không biểu lặn nữa thể nào mà khi tôi đi học, tôi toàn học với các em nhỏ tuổi hơn.

Chúng tôi cùng nhau trốn học, sau đó lén đi ra ngoài bắt ong mật, leo núi... làm đủ mọi trò mà chúng tôi cho là thú vị. Bố mẹ tôi rất nghiêm khắc trong việc giáo dục tôi, nhưng vì lúc đó họ quá bận rộn nên mới lơ đãng để tôi nắm được cơ hội đó.

Đến một ngày sự việc bại lộ, tôi và A Hải rất trượng nghĩa đứng ra chịu mọi hình phạt để bảo vệ chu toàn cho cô em gái Ôn Tịnh. Kết quả luôn là tôi bị đánh nhiều nhất, bởi bố tôi rất nóng tính.

Ba chuyện khiến tôi có ấn tượng sâu sắc nhất đối với Chung Tuấn Hải đó là:

Một.

Cho đến chín tuổi, tôi đã luyện bút lông được hơn ba năm, nhưng hoàn toàn là do bị bố tôi thúc ép. Nhất là đến kỳ nghỉ hè, bài tập của tôi mỗi ngày là luyện viết mười trang giấy.

Đương nhiên tôi cũng không phải là dạng vừa, làm sao có thể phụ lòng đám bạn đang đứng chờ ở bên ngoài chứ. Thế là tôi lén giờ những trang viết đẹp từ nửa năm trước ra, chọn ba, bốn trang cuối cùng hoặc có lúc tâm trạng vui vẻ, tôi chọn ra hán tám trang để làm thành quả của mình ngày hôm đó, sau đấy chỉ cần viết nguệch ngoạc thêm mấy trang nữa là có thể “bàn giao” cho bố rồi.

Làm như thế, bốn lần, bố tôi bắt đầu nghi ngờ rằng tại sao chữ của tôi càng ngày càng xấu. Trước cây roi, tôi đã phải thú nhận sự dối trá của mình trong nước mắt, từ đó, bố yêu cầu tôi phải viết ngày tháng trên mỗi trang giấy, muốn lười cũng không được nữa.

Tục ngữ nói, dưa ép chín không ngọt, hằng ngày tôi viết những chữ “rồng bay phượng múa” mà tâm hồn đâu có ở nhà. Những chữ đó chỉ khiến bố tôi càng phải chau mày thêm.

Buổi chiều hôm ấy, bố tôi vì bị mệt nên mới có nửa ngày nghỉ ngơi hiếm hoi, ở nhà trông chừng tôi viết chữ. Thường thường, khi đồng hồ chỉ mười hai giờ

là tôi đã cảm thấy khó chịu, xương cốt toàn thân ê mõi, ngứa ngáy.

Đang lúc ấy có một tên gốc đứng ngoài cửa thập thò, bố tôi nhìn thấy, liền gọi: “A Hải, vào đây!”

Chung Tuấn Hải vừa cười hi hi vừa đi vào. Nhóm chúng tôi mỗi khi nhìn thấy người lớn của các nhà thì đều phải tránh xa, nhất là bố tôi, ông vốn là một bề trên vô cùng nghiêm khắc.

Không ngờ, hôm đó bố tôi không sầm mặt rồi giáo huấn như bình thường mà chỉ ôn hòa bảo:

“Nào, viết thử hai chữ cho bác xem nào!”

Nghe nói bố của Chung Tuấn Hải cũng thích cho con trai luyện viết chữ. Chung Tuấn Hải nghe thấy vậy liền ngăn người nhưng vẫn ngoan ngoãn vâng lời.

Tôi biết điều tránh sang một bên, đặt bút, mực, giấy, nghiên trước mặt A Hải. Cậu ta hoài nghi liếc tôi một cái, sau đó bắt đầu đưa bút viết. Viết xong, đặt bút xuống, cậu ta lễ phép đứng sang một bên.

Cậu ta mô phỏng thể chữ Liễu (*), mặc dù nét bút còn non nớt nhưng dáng chữ lại rất đẹp, nét chữ rõ ràng mà mạnh mẽ, cũng không kém phần thướt tha.

(*) Thể chữ Liễu: viết theo phong cách của Liễu Công Quyền, một nhà thư pháp nổi tiếng thời Đường, Trung Quốc.

Bố tôi đứng bên cạnh ngắm một hồi, lại so sánh với chữ của tôi, về mặt ông không thể hiện là tán thưởng hay chán nản, nhưng từ đó, ông không còn bắt tôi luyện chữ nữa. Tôi vô cùng sung sướng, A Hải quả là đáng cứu thế của tôi, cho đến khi chúng tôi vì chút lợi cùn con mà lại tiếp tục tranh đấu quyết liệt.

Hai.

Vào kỳ nghỉ đông năm mười hai tuổi, chị họ bên ngoại cho tôi một chiếc váy bằng tơ tằm màu trắng, có đính hoa rườm rà, trông chẳng khác nào váy cô dâu. Tôi và Ôn Tịnh sung sướng, chuẩn bị chơi trò làm đám cưới.

Vì là chủ nhân của chiếc váy, tôi đương nhiên phải là cô dâu, và vì không có ai để chọn làm chú rể nên tất nhiên người đó là A Hải.

Nhưng cậu ta khẳng khái muốn Ôn Tịnh làm cô dâu thì mới chơi cùng chúng tôi. Sự cố chấp đó khiến tôi tức giận, cuối cùng vở kịch vui đã biến thành bi kịch.

Tôi chỉ nhớ mình đã cắn vào cổ tay của A Hải đến nổi chảy máu. Ôn Tịnh ở bên cạnh sợ đến mức mặt trắng bệch.

Mẹ tôi phải bồi thường một giỏ trứng gà, còn bố thì đánh tôi một trận ra trò. Tôi giàn giụa nước mắt, bị xách tai sang nhà họ Chung xin lỗi.

Bố mẹ của Chung Tuấn Hải tỏ vẻ khách sáo và khiêm nhường. Những người lớn ngồi trong phòng khách nói chuyện, chẳng mấy chốc chủ đề đã chuyển sang chuyện khác. Tôi cần mẫn đi thăm A Hải. Cổ tay được quấn băng trắng, cậu ta đang ngồi trên giường đọc sách, dáng vẻ ung dung, thư thái.

Tôi hoài nghi không biết cậu ta có phải đi tìm phòng hay không, nhưng rồi lại nghĩ, tôi đâu phải là chó, sao có thể gây ra bệnh dại chứ?

Thấy tôi bước vào cửa, A Hải đặt cuốn sách xuống, ngăn người nhìn tôi, ánh mắt có chút khắc thừng.

Tôi lúng túng không biết phải nói gì, mặc dù trước đó đã làm nhiều việc xấu nhưng nghiêm trọng như thế này thì đây là lần đầu tiên.

“Cậu yên tâm. Sau này tớ nhất định sẽ lấy cậu.” Cậu ta khẽ nói, về mặt nghiêm túc khiến tôi không biết đáp lời thế nào.

Nhưng vì không có giọng tớ, mọi chuyện tự nhiên tốt đẹp trở lại.

Thực ra tôi luôn ghi nhớ câu nói ấy trong lòng, đến tận rất lâu sau này...

Ba.

Khi học cấp hai, nhóm ba người chúng tôi đã “giải tán”.

Tôi vẫn học ở ngôi trường trung học trước đó, Ôn Tịnh và A Hải thì cùng gia đình chuyển đến phía nam thành phố, trong nội thành. Cuối cùng, chúng tôi cũng kéo dài khoảng cách, những lần gặp nhau ngày càng ít ỏi. Có lúc, khoảng cách địa lý không phải là yếu tố quan trọng, mà địa vị, thân phận mới thực sự là nguyên nhân kéo dài khoảng cách giữa con người.

Nghe nói thành tích của A Hải năm lớp bảy vẫn rất đáng tự hào. Cậu ta luôn như thế, dù có trốn học hay nghịch ngợm thì vẫn học rất giỏi, cho nên giáo viên và phụ huynh có thể tha thứ cho những lỗi lầm của cậu ta.

Năm lớp chín, tôi vô tình nhìn thấy A Hải ở trường mình. Cậu ta đến tham gia cuộc thi học sinh giỏi Toán. Tôi không thể tham gia cuộc thi này vì Toán là môn tôi luôn học kém, điều đó làm tôi cảm thấy hụt hẫng.

Liếc thấy cậu ta đang nói chuyện với một bạn học cùng trường tôi ở phía xa xa trên hành lang, tôi do dự đi tới. Cậu ta thấy tôi liền dừng lại, nhìn chăm chú.

Cậu ta giờ rất cao, trời sinh đã có dáng dấp thư sinh, nước da trắng trẻo, dáng người gầy gò, đôi mắt vẫn trong veo như trước. Cuối cùng, chúng tôi cũng chỉ gật đầu rồi cười với nhau một cái, sau đó cứ thế đi lướt qua nhau.

Trong khoảng khắc đó, tôi lại nhìn thấy rõ ràng gương mặt cậu ta ửng hồng. Cảm giác ấy thật kỳ diệu. Sau này tôi thường xuyên hồi tưởng lại, rồi đoán xem vì sao mặt cậu ta lại ửng hồng như vậy.

Đường nhiên tôi không đi cùng A Hải. Tất cả được bắt đầu trong mơ hồ rồi kết thúc cũng trong mơ hồ.

Thời niên thiếu của mỗi người đều có những hình bóng thoáng qua. Tuy mơ hồ nhưng nó cũng khiến chúng ta phải bối rối, có lúc mang nỗi ưu thương như cơn mưa gió của mùa thu, có lúc lại lo lắng, khắc khoải.

Tất cả vừa mới bắt đầu, thực ra chúng tôi mới chỉ đi được một bước trên con đường dài đằng đẵng ấy mà thôi. Không kịp nói chuyện với nhau, không kịp hiểu ra điều gì, trước mắt đã lướt qua một cảnh tượng khác.

Chúng tôi loạng choạng va vấp với những thứ chẳng biết gọi tên, dòng suy nghĩ vẫn không hề dừng lại. Đến một lúc nào đó muốn dừng chân quay đầu nhìn lại, bỗng phát hiện sự náo nhiệt, phồn hoa ấy đã đi đến tận cùng, ánh đèn đã tắt, không gian hư vô chẳng còn một bóng người...

Sau đó nghe nói A Hải và Ôn Tịnh học cùng trường đại học, chẳng có gì lạ khi họ thành một đôi. Nhà họ Chung rất thích vẻ dịu dàng, ấm áp của Ôn Tịnh, thêm vào đó cô ấy lại có gia cảnh tốt, hai nhà đã mấy đời có quan hệ thân thiết, vì vậy đã ngầm coi cô ấy là con dâu từ lâu.

Ôn Tịnh cũng là một người chu đáo, thận trọng. Khi điền thông tin vào đơn thi đại học, chú Chung – bố của A Hải – hy vọng con trai thi vào khoa Luật, tương lai sẽ có nhiều thuận lợi hơn, nhưng cậu ta lại đăng ký khoa Tài chính, điều này khiến chú Chung vô cùng tức giận, thế là Ôn Tịnh vội đăng ký thi khoa Luật, rồi an ủi chú Chung, cho nên chú Chung luôn khen Ôn Tịnh giỏi hơn A Hải.

Với Ôn Tịnh, A Hải là cả thế giới, còn với tôi, A Hải là cố nhân, xa xôi và mơ hồ...

Lúc này, chúng tôi đang ngồi tại một nhà hàng xoay (*) trên tầng cao nhất của tòa nhà Cẩm Giang, nhìn xuống thành phố luôn đổi mới từng ngày, nghĩ đến những chuyện thú vị từ trước đến nay, nụ cười trên gương mặt ngày càng rạng rỡ.

(*) Một kiểu nhà hàng nằm trên tầng cao nhất của những tòa nhà cao tầng hoặc tháp cao, có thể chuyển động 360 độ. Thực khách có thể vừa ăn uống vừa quan sát toàn bộ cảnh sắc bên ngoài.

Ôn Tịnh ngồi trước mặt tôi, chiếc áo kiểu truyền thống thời nhà Đường với ống tay áo bằng gấm màu vàng kim phối hợp với chiếc váy đen dài đến gối, trông cô ấy thật đoan trang, nhã nhặn. Chiếc khăn choàng màu đen và mái tóc dài vẫn đẹp như ngày trước làm nổi bật vẻ dịu dàng, ưu nhã, càng khiến tôi cảm thấy mình thật quê mùa, lạc hậu.

“Sang châu Âu đúng là tốt hơn sang châu Mỹ, nhìn em xem, chẳng giống những người đi du học Mỹ về, làm gì cũng vội vàng vàng.” Tôi cảm thán từ tận đáy lòng.

Ôn Tịnh chỉ cười cười, để lộ hàm răng nhỏ đều tăm tắp. “Tú Nghiên, chị vẫn đẹp như trước.”

Tôi bật cười. Khi mười hai tuổi, lần đầu tiên tôi nghe thấy có người khen mình đẹp, lúc đó tôi chỉ là đứa cầm đầu một lũ trẻ con, cả ngày toàn làm những chuyện dở hơi. Tôi mơ hồ đi soi gương, đúng lúc bên cạnh có bức tranh của Yamaguchi Momoe, tôi liền cười với cái gương, mắt him híp, lại thêm chiếc răng khênh, trông có chút giống Yamaguchi Momoe, từ đó tôi càng nghĩ rằng mình hẳn là mỹ nhân.

Đáng tiếc tỷ lệ vàng của khuôn mặt xuất hiện quá sớm, càng về sau thì càng trở nên xấu xí, tôi từ một nàng thiên nga biến thành một chú vịt con xấu xí.

“A Hải đâu?” Tôi không kìm được, hỏi.

“Anh ấy vốn nói sẽ đi cùng nhưng lúc sắp đi lại có chút việc, nên bảo em nói với chị một tiếng, nhất định hôm khác sẽ gặp nhau.” Ôn Tịnh tỏ vẻ xin lỗi.

Tôi cúi đầu, bóp chặt ngón tay, hóa ra đã bảy năm rồi tôi chưa gặp cậu ấy.

“Chị đang nghĩ gì mà cười vui vẻ vậy?” Ôn Tịnh nhìn tôi vẻ tò mò.

“Hi hi, chị đang nghĩ về chuyện lúc nhỏ đi tiêm phòng, A Hải sống chết cũng không chịu đi, kết quả là bị mẹ cậu ta vác lên, chạy băng băng ra đường. Không ngờ cậu ta lại lanh lợi leo lên một cây trúc ở ven đường, nhất định không chịu xuống, sau đó mẹ cậu ta phải dọa sẽ lấy dao ra chặt, cậu ta mới ngoan ngoãn tụt xuống.”

Ôn Tịnh cũng rất vui vẻ. “Còn nói anh ấy sao, chị cũng chẳng vừa, mỗi lần đến phòng tiêm, bác sĩ vừa mới giờ ống tiêm, chị đã mắng cả tám đời tổ tông nhà người ta, kết quả là phải có thêm hai “lực sĩ” nữa mới có thể giữ được chị.”

Thật là thời ấu thơ bi tráng!

“Em biết không, bác sĩ tiêm cho chị lần đó bây giờ là viện trưởng của bệnh viện số 3. Có lần chị đi khám bệnh còn gặp ông ấy. Ông ấy không nhận ra chị

nhưng lại nhận ra mẹ chị, sau đó còn trách móc chị một hồi, đúng là thù dai mà!”

“Ôi, chuyện như vừa xảy ra trước mắt, vậy mà chị chớp mắt một cái chúng ta đã lớn thế này rồi.” Ôn Tịnh cảm thán.

Hóa ra khi lớn lên, chuyện chúng ta thường làm nhất lại là cảm thán.

“Khi nào thì hai người bọn em sẽ làm đám cưới?” Tôi chỉ mỉm cười, hỏi.

Ôn Tịnh hững hờ nói: “Chuyện đó để sau rồi tính.”

Trong mấy năm qua, hai người họ đã tan hợp mấy lần, tôi biết đó không phải lỗi của Ôn Tịnh. Cô ấy toàn tâm toàn ý ở bên A Hải, vấn đề là ở A Hải, lúc nào ở bên cạnh cậu ta cũng có cả đám hoa cô vây quanh. Thời buổi này, những người đàn ông của gia đình đi đến đâu cũng không thể sống yên bình lặng vì có quá nhiều cám dỗ.

“Lúc nào anh ấy cũng như gần như xa, có lúc em thực sự không biết anh ấy đang nghĩ gì nữa.”

Tôi chỉ có thể an ủi cô ấy: “Thực ra trong lòng cậu ấy biết rõ em là một cô gái tốt, chỉ là cậu ấy cần kiểm chế mình mà thôi. Huống hồ, bây giờ hai người bọn em đều đã về nước rồi, bố mẹ cậu ấy cũng luôn giúp đỡ em.”

Ôn Tịnh im lặng không nói, vẻ trầm tư.

“Em có dự định gì về công việc chưa?” Tôi đành chuyển chủ đề.

“Em đang liên hệ với một văn phòng luật.”

“Còn A Hải? Chắc sẽ đến công ty của bố em chứ?” Tôi đoán.

Ôn Tịnh lắc đầu, vẻ mặt có chút bất lực. “Bố em cũng hy vọng như vậy, nhưng anh ấy lại từ chối, nói là đã có dự định khác... Tú Nghiên, còn chị thì sao? Sao đến bây giờ vẫn chỉ có một mình?”

Cô ấy hỏi chuyện này khiến tôi thực sự không biết phải trả lời ra sao, chỉ biết cười trừ. “Chẳng phải chị vẫn đang đợi sao? Đợi một người có thể khiến chị cam tâm tình nguyện lấy anh ấy.”

Những tâm sự của chúng tôi đều đã nói với nhau trên mạng, cho nên lúc này không cần nói nhiều cũng đã hiểu được lòng nhau.

“Hay là... chị đừng có chìm đắm vào chuyện cũ quá!” Cuối cùng, cô ấy chỉ nói với tôi một câu như vậy.

Tôi muốn phủ nhận nhưng lại thấy hơi chột dạ, cuối cùng chỉ cười.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3: Quả nhiên là anh

Đang sửa lại thông tin trên tờ danh sách dài dằng dặc, rồi sắp xếp lại từng cái tên, bỗng tôi nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, một nụ cười lập tức xuất hiện trên gương mặt tôi.

Đó là anh Lâm của bộ phận Hậu cần, đối tượng cùng ăn trưa hôm nay. Tôi chợt cảm thấy mình giống như hoàng đế thời phong kiến, mỗi tối lại giờ sổ để chọn phi tần.

Sếp của tôi đã nhiều lần nhắc nhở, phải tạo quan hệ tốt với người của nhà xưởng, cho nên chúng tôi có một quy định bất thành văn dành cho chính tôi, là mỗi thứ Hai, thứ Tư, thứ Năm phải sang bên đó ăn cơm, nhân tiện nghe ngóng tin tức về đời sống bên “tây phủ”.

Đến giờ ăn trưa, Trương Đình uể oải không muốn đi.

“Cậu đi một mình đi, mình chẳng muốn ăn gì cả.”

Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, tôi để lại chiếc bánh mì được đóng gói rất đẹp ở góc bàn của cô ấy, sau đó một mình đi qua thảm cỏ xanh ngắt để tới nhà ăn.

Quy mô đầu tư của công ty này cũng có thể xếp ở top năm trong tỉnh, và có được sự hỗ trợ vững chắc từ chính phủ. Đối tác nước ngoài là một doanh nghiệp có tiếng trên thế giới, vì vậy các nhân viên của công ty thuộc đủ màu da, còn đông hơn cả liên quân tám nước (*).

(*) Liên quân tám nước, hay còn gọi là Bát quốc liên quân, là liên minh của tám đế quốc nhằm đàn áp phong trào nổi dậy của Nghĩa Hòa Đoàn tập kích vào các sứ quán của tám quốc gia này ở Trung Quốc. Tám nước đó gồm: Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật, Nga và Đế quốc Áo-Hung.

Đương nhiên, nơi nào có người thì nơi đó sẽ có giang hồ. Các bè phái nội, ngoại mọc lên như nấm sau mưa, tranh giành cướp xé lẫn nhau, bè ngoài thì chắc chắn chẳng nhìn thấy dấu vết gì, vì cho dù có đầu đá thì bên ngoài vẫn khiêm tốn, nhã nhặn, vẫn gọi nhau bằng những cái tên mỹ miều, đẹp đẽ, làm việc vẫn chuyên nghiệp...

Công ty này có rất nhiều nhân viên, mà những nhân vật “cao cấp” cũng thường xuất hiện, giống như con trai của vị quan lớn nào đó, hay con gái của lãnh đạo đài truyền hình v.v... những người đến để chơi bời cũng có mà những người đến để rèn luyện cũng không ít.

Thành tựu lớn nhất của chủ tịch công đoàn là thường xuyên tổ chức đại hội xem mặt, mai mối nhân duyên, một vài đôi đã thực sự nên duyên, mà đa số là mai mối những phiên bản cô bé Lọ Lem, nhân vật chính là nam, nữ đều có, cứ như vậy, tiếng tăm của công ty ngày càng vang xa, thậm chí còn thu hút cả những nam thanh nữ tú chưa vợ chưa chồng, thay vì tới nhờ vả chuyện công danh thì lại tới để tìm vận mệnh của cuộc đời.

Ở đây tin đồn lan truyền nhanh chẳng khác nào tên lửa, người Trung Quốc cùng người nước ngoài tụ lại một chỗ, những chuyện diễn ra mỗi ngày đều trở thành chủ đề bàn luận sôi nổi ở nhà ăn.

Tôi luôn trung thành chỉ làm thính giả ở bên cạnh, đương nhiên nếu không cẩn thận sẽ bị lôi vào cuộc, bị mọi người cười nói mấy câu là mặt mày bắt đầu tái nhợt, rồi xấu hổ, lúng túng. Dần dần da mặt dày hơn, cũng quen dần với bầu không khí ở nơi này, tôi bắt đầu khoác lác: “Tôi là “vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất triêm thân” (*).”

(*) Hai câu thơ trong bài Mẫu đơn đình của Thang Hiền Tổ, có nghĩa là “đi qua vạn khóm hoa mà không bị một phiến lá dính vào người”.

Chủ tịch Kiều đã tìm tôi mấy lần, nhiệt tình giới thiệu cho tôi rất nhiều người làm đủ loại ngành nghề, chỉ có điều tôi luôn cảm thấy không thoải mái với cách thức mấy mớ này, trong tiềm thức luôn có sự kháng cự, tuy đã hẹn gặp mấy lần nhưng đều không thành. Chủ tịch Kiều luôn nhìn tôi với vẻ không vui, dần dần cũng mặc kệ, dù sao vẫn còn biết bao nhiêu người đang chờ đợi để nhờ vả ông ta, không có tôi thì cũng chẳng làm sao cả.

Tôi vẫn còn lưu luyến với sự thoải mái này nên hai năm rồi vẫn chưa chuyển vị trí làm việc. Trước đây tôi có rất nhiều ý định học cái này cái kia, nhưng trải qua một thời gian dài tôi mới hiểu ra rằng, có rất nhiều chuyện không phải cứ quyết tâm là có thể thành công. Vậy nên tính hiếu thắng, chuyện gì cũng muốn hơn người trong tôi đã dần biến mất.

Lúc này tôi một lòng muốn được “dưỡng lão”, dù chưa đến ba mươi tuổi nhưng lúc nào cũng nói đến chuyện dưỡng lão quả thật đáng xấu hổ.

Tôi xếp hàng lấy cơm, sau đó nhìn quanh nhà ăn để tìm Lâm Hạo, định nhờ anh ta giảng giải cho mấy vấn đề về quy trình kỹ thuật, lại nhìn thấy anh ta đang ngồi tựa vào chiếc bàn lớn ở bên cạnh, cả đám thanh niên đang vây xung quanh. Bọn họ nói chuyện mà khí thế ngất trời, cảm giác như vừa có một vở kịch hay diễn ra. Tôi mỉm cười đi đến, bọn họ liền nhao nhao nhường chỗ.

“Tú Nghiên, hôm nay cô định tìm ai để tâm sự vậy?”

Tôi nói với Lâm Hạo một cách tình tứ, anh ta lập tức giơ tay xin hàng. “Trong lúc ăn cơm thì đừng nói chuyện công việc.”

Mọi người nhao nhao lên tiếng: “Chỉ hoan nghênh nói chuyện đời tư, chúng tôi chỉ nghe thôi, đảm bảo sẽ không làm phiền!”

Thấy bọn họ đón đầu đón đuôi, tôi chẳng còn tâm trạng mà “chiến đấu” tiếp, khéo léo chuyển chủ đề: “Mọi người vừa nói đến đâu rồi? Ai nhắc lại một chút đi!”

Na Na bắt đầu lên tiếng: “Tin hot đây, thư ký của Tim là Phùng Lợi Lợi và người Hàn Quốc ở bộ phận Thị trường có tình cảm với nhau.”

“Anh Minh Hiền?” Tôi vừa nhét thức ăn vào miệng vừa đoán.

“Bingo!” Na Na phấn khích búng ngón tay.

Đó là một anh chàng người Hàn Quốc đẹp trai nổi tiếng ở công ty chúng tôi, tương mạo, khí chất thực sự rất giống Kang Ji Hwan (*).

(*) Kang Ji Hwan: một nam diễn viên nổi tiếng của Hàn Quốc.

Xem ra phim Hàn đúng là gây tai hại, những cô gái trẻ bây giờ chỉ cần nhìn thấy người nào đó hơi giống người Hàn Quốc là mắt liền sáng lên.

“Anh ta... chẳng phải đã có vợ con rồi sao? Anh ta cũng đã đưa họ đến Trung Quốc rồi mà.” Tôi đang ăn rau, miệng nhồm nhoàm nói năng chẳng rõ ràng.

“Đúng vậy.” Tiểu Đường khẽ cười. “Thực ra đây không phải tin mới, tin mới là sáng nay vợ Minh Hiền đã đến cổng công ty chặn đường Lợi Lợi, chị ta vừa xông lên đánh vừa khóc, nói rằng đứa trẻ không thể không có bố. Chị nói xem, Lợi Lợi có phải đã gặp rắc rối rồi không!”

“Haizz!” Tôi cũng chỉ biết lắc đầu. Phùng Lợi Lợi là người truyền thống mà lại có thể làm con thiêu thân như thế này, đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong.

“Không biết Phùng Lợi Lợi phải nhận kết cục như thế nào nữa.” Na Na bắt đầu ăn hoa quả, vẻ mặt hiện lên chút đắc ý. Tục ngữ đã nói: Văn nhân tương

khinh (*), tôi cảm thấy câu nói này cũng thích hợp để nói về quan hệ giữa những người phụ nữ với nhau.

(*) Ý nói giữa những người có học vẫn có sự khinh thường nhau.

Lâm Hạo nói: “Tôi thấy cứ mười người thì có đến tám, chín người phải rời đi, chuyện đã ầm ĩ như thế này rồi còn gì. Haizz, mấy người các cô cứ đợi gặp thư ký mới đi!”

Có hai người là cấp dưới của Tim cũng đang ngồi ở đó, nghe thấy vậy liền kêu gào ầm ĩ: “Chúng tôi không cần người tài giỏi, chỉ cần bình hoa thôi. Mọi công việc chúng tôi đều có thể làm thay cô ấy.”

Tiểu Đường tỏ vẻ khinh thường. “Đồ háo sắc, chắc chắn người mới sẽ khác hoàn toàn những gì mà các anh mơ ước.”

Đám thanh niên lại cười ha hả. “Chúng tôi cũng chẳng dám mơ mộng hão huyền, chỉ cần nhìn thuận mắt là được rồi.”

Lâm Hạo bức bối. “Sao các cậu chẳng có chút khí phách nào thế? Lẽ nào chỉ một cô em xinh đẹp đã khiến các cậu mê muội rồi?”

Na Na ném vỏ cam trong tay, lạnh lùng “hừ” mấy tiếng, Lâm Hạo lập tức hiểu rằng anh ta đã đắc tội với cô rồi, liền vội vàng khúm núm về phía cô, cười lấy lòng rồi sắp lại gần cô.

“Chị Na, chị là mỹ nữ yêu nước, kiên cường, chính trực số một của công ty chúng ta, về điều này thì chẳng ai dám so bì với chị.”

...

Chúng tôi thường xuyên vừa ăn cơm trưa vừa tận hưởng những giây phút vui vẻ như thế đấy.

Tiểu Đường cười, nói: “Anh Lâm, hình như anh còn quên mất một mỹ nhân. Tú Nghiên của chúng ta không thua kém ai đâu, cũng là khuê nữ đấy.”

Lâm Hạo lập tức ngồi ngay ngắn lại, nhìn tôi, thành khẩn nói: “Tú Nghiên, cô cũng không còn ít tuổi nữa, cũng phải suy nghĩ nghiêm túc chuyện cá nhân đi thôi, đừng coi đó như là trò trẻ con nữa.” Giọng điệu của anh ta hoàn toàn là bắt chước Chủ tịch Kiều.

Cả đám người chỉ biết nhìn rồi cười ngây ngô.

Tôi và nốt miếng cơm cuối cùng, lấy khăn ăn lau miệng, nói: “Muốn đá kích tôi sao, cũng được, tôi đã luyện toàn thân thành ‘kim cương bất hoại’ rồi.”

Lâm Hạo lấy lại khẩu khí bình thường. “Con mắt nhìn người cũng không tốt lắm, ‘thái tử’ thì cũng chỉ có mấy người đó, cô không thể để ý tới ‘dân thường’ trong công ty sao, như tôi đây chẳng hạn?”

Tôi dùng ánh mắt sợ sệt liếc nhìn mấy cái mụn trên mặt anh ta. Anh ta lập tức quay đi, chỉ tay về phía Tiểu Thôi đang ngồi cách đó không xa, nói: “Chẳng hạn như cậu ta. ‘Hải quy’ (*) từ Đức trở về, kiểu gì cũng có thể tạm chấp nhận được chứ?”

(*) Chỉ người du học từ nước ngoài về.

Tiểu Thôi đã ăn đến lượt thứ hai, như anh ta nói, nên buổi tối về nhà chỉ cần ăn một chút sủi cảo đông lạnh cho khỏi lãng phí. “Hải quy” như thế này, dù có ném đến sa mạc Sahara thì chắc cũng có thể ăn bọ cạp mà sống.

Loại “hải quy” cực phẩm này, tôi chỉ có thể kính ngưỡng từ xa mà không dám đến gần.

Tôi uống nước trái cây, đưa mắt nhìn khắp nhà ăn, đa số mọi người đã ăn xong nhưng còn chưa đứng dậy mà túm năm tụm ba để nói chuyện, thực sự là một cảnh tượng yên bình, ấm áp.

“Tiểu Tiết!” Tôi lớn tiếng gọi.

Chủ quản FPA của bộ phận Tài vụ - Tiết Vi nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu tìm kiếm.

“Bên này, bên này!” Tôi vẫy tay với cô ấy.

Mấy thanh niên đang ngồi tự giác nhường chỗ, bọn họ là người của bộ phận Công trình, công việc có chút bận rộn nên rời đi trước.

Tiết Vi ngồi xuống đối diện tôi, bày ra cái dáng điệu ăn như hổ đói.

“Sao hôm nay đi ăn muộn thế?” Tôi hỏi.

“Chị đừng nhắc đến nữa, có một lãnh đạo mới đến, bắt bọn em làm đi làm lại đến tận bây giờ.”

Mắt Na Na lóe sáng. “Giám đốc của bộ phận các cậu cuối cùng cũng đến nhậm chức rồi à?”

Tiết Vi chẳng thèm ngẩng đầu dù chỉ là một thoáng.

Lâm Hạo lên tiếng: “Thảo nào hôm nay nhìn thấy William dẫn một nhóm người đi tới đi lui, có lẽ là dẫn anh ta đi tham quan nhà xưởng, dường như anh ta còn rất trẻ.”

Tiểu Đường nói với giọng là lạ: “Chẳng lẽ lại là ‘thái tử’ từ đâu nhét vào?”

Tiết Vi ngửa cổ phân trần: “Không giống, trông anh ta có vẻ rất giản dị, cũng rất chừng mực, không hề tự cao tự đại, nói chuyện với bọn em cũng rất lịch sự, nhã nhặn, trông có vẻ là con nhà gia giáo, không giống mấy kẻ hung hăng càn quấy đó đâu. À, nghe nói là ‘hải quy’ từ Anh về.”

“Ha ha, ‘hải quy’ thì năm nào cũng có, năm nay lại càng nhiều.” Tiểu Đường nói như hát lên.

Lâm Hạo nói: “Trẻ như thế mà đã ngồi được vào vị trí giám đốc bộ phận, chắc chắn là có chỗ dựa.”

“Thế có đẹp trai không?” Na Na hỏi, đây là vấn đề mà cô gái trẻ này quan tâm nhất.

Tiết Vi nghĩ ngợi một lúc lâu rồi nói: “Không phải là kiểu cậu thích đâu, nhưng nhìn cũng rất bắt mắt, trắng trẻo, nho nhã, lịch sự, không phô trương...” Sắc mặt Tiết Vi bỗng thay đổi. “À, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến. Anh ta tới rồi kia!”

Na Na liền quay đầu nhìn. “Người nào, người nào?”

Một bóng dáng mảnh khảnh đang đi tới, áo sơ mi màu xanh da trời nhạt, quần màu ngà, nhìn từ xa chẳng khác nào một cây bạch đàn. Trên gương mặt khôi ngô, tuấn tú không bao giờ thiếu một nụ cười như có như không, để lộ vẻ điềm tĩnh và chín chắn.

Na Na khẽ mở miệng, nói: “Tiết Vi, cậu thật không hiểu tở, đây mới là mẫu người tở thích.”

“Giám đốc Chung, ngồi cùng bàn với chúng tôi nhé!” Tiết Vi nhiệt tình đứng lên mời.

Cậu ta đi tới, ánh mắt lướt qua đám người chúng tôi một lượt, gật gật đầu, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh tôi, tất cả chỉ diễn ra trong vòng năm giây. Đột nhiên cậu ta nở nụ cười. “Chị Tú Nghiên!”

Tôi nhếch miệng. “Quả nhiên là cậu!” Trong lòng tôi bắt đầu tức giận, tên nhóc này thực chẳng thể thay đổi được cái tính đáng ghét, lúc nào cũng phải nhắc nhở người khác rằng cậu ta ít tuổi hơn tôi.

Chung Tuấn Hải ngồi xuống trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. “Mọi người đều ăn xong rồi sao?”

Na Na lên tiếng đầu tiên: “Anh đừng vội, cứ ăn từ từ!”, rồi quay sang tôi, hỏi: “Hai người đã quen biết nhau từ trước rồi sao?”

Chung Tuấn Hải đáp: “Chúng tôi là thanh mai trúc mã.”

Tôi lập tức tiếp lời: “Là hàng xóm.”

Để tránh bọn họ hỏi tiếp, tôi lập tức đứng dậy. “Mọi người tiếp tục nói chuyện nhé, tôi đi trước đây, không biết Trương Đình thế nào rồi.”

Biết rõ ánh mắt của mọi người đều lấy làm lạ, tôi vẫn điềm nhiên như không mà rời đi, trong lòng cũng biết rõ những ngày sau này nhất định sẽ có vô số “đạn pháo” bắn vào người mình.

“Tú Nghiên!” Chung Tuấn Hải gọi với theo tôi. “Khi nào có thời gian thì nói chuyện nhé, lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau.”

Tôi cố nở một nụ cười xinh đẹp. “Được, hẹn cả Ôn Tịnh nữa.”

Cất xong cái khay com, tôi chậm chậm đi dạo ở bãi cỏ bên ngoài công ty. Đằng sau bỗng vang lên tiếng bước chân, là Na Na đang đuổi theo tôi.

“Hi hi, em cũng muốn rời khỏi đó.” Cô ấy kéo tôi đến bãi cỏ rồi ngồi xuống.

“Thành thật khai báo mau, quan hệ giữa chị và anh ấy là gì? Chắc chắn là rất thân thiết.” Ánh mắt của cô ấy sáng rực, nhìn tôi chằm chằm.

Tôi dờ khóc dờ cười. “Em không đi làm paparazzi (*) thì thật đáng tiếc. Sự thật là, bọn chị chẳng là gì của nhau cả, chỉ là hàng xóm, học cùng trường tiểu học.”

(*) Phóng viên săn tin.

“Thật sao?” Cô ấy nhấp nháy đôi mắt to tròn, đầy vẻ không tin.

“Ừ, còn nữa, cậu ta là người bạn trai mà chị sẵn sàng chết vì cậu ta, vì vậy nhân lúc chưa bước chân vào vũng bùn, em tuyệt đối đừng có chen ngang đây!”

Na Na lập tức kêu rên một tiếng bi ai. “Vì sao em luôn gặp những chuyện không mau mắn như thế này? Chẳng dễ dàng gì mới gặp được một người, nhưng người ta lại đã có chủ. Tú Nghiên, sau vài năm nữa, có phải em cũng sẽ giống chị bây giờ không?”

Tôi chỉ cười mà không lên tiếng, hóa ra bây giờ tôi đã trở thành tấm gương phản diện của những thanh niên trẻ này rồi.

Trở về văn phòng, tôi vô tình gặp kỹ sư Hồ Hồng. Anh ta và các cộng sự ngày nào cũng đi gặp khách hàng ở bên ngoài, thực sự rất khó nhìn thấy mặt.

“Ôi, kỹ sư Hồ bỗng từ đâu xuất hiện vậy?” Về mặt tôi lập tức trở nên hớn hờ.

Anh ta vừa thanh toán hóa đơn đi công tác vừa nói: “Tôi mới nhận được thông báo phải ‘ngồi sofa’ hai ngày, đúng là làm người giấy luôn.”

Chúng tôi thường nói đùa việc nhận điện thoại là “ngồi sofa”, còn việc đi gặp khách hàng là “lên sàn diễn”.

Trương Đình vẫn nằm bò trên bàn, chiếc bánh mì còn nguyên chỗ cũ, tôi bỗng cảm thấy hơi lo lắng.

“Cậu cứ thế này thì có khi chẳng đi nổi ấy chứ, lại ngã ra đấy mất. Tốt xấu gì cũng nên ăn một chút đi!”

Trương Đình hơi cử động, ánh mắt mơ màng liếc tôi một cái. “Tớ buồn nôn.”

Kỹ sư Hồ lập tức chạy đến. “Buồn nôn à, đây, nôn vào cái hộp giấy này đi!”

Trương Đình liếc anh ta một cái. “Anh hãy lo biến khỏi đây đi!”

Tôi nói: “Tốt nhất là kiểm thêm một cái túi nilon, nếu không sẽ bị ngấm ra ngoài.”

Kỹ sư Hồ nghe thấy vậy, quả nhiên lấy từ trong túi ra một thứ, bọc bên ngoài chiếc hộp giấy, sau đó đặt dưới chân Trương Đình.

Trương Đình cau mày. “Đen xì xì thế này, tôi nhìn thấy thì dù có muốn nôn cũng chẳng nôn được.”

Kỹ sư Hồ vui vẻ nói: “Chẳng phải như thế càng tốt sao? Cô đang buồn nôn nhưng nhìn thấy nó, đảm bảo sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa.”

Tôi đang cười ngờ ngạc nhiên, thì điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông, tôi đành phải đi nghe máy.

“Tú Nghiên, cậu có thể ra ngoài một lát không? Tớ đang ở dưới tòa nhà của cậu.”

Là giọng nói của Chung Tuấn Hải.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4: Những người bạn từ thuở ấu thơ lại gặp nhau

Tôi chậm rãi đi xuống lầu.

Trên bãi cỏ xanh ngắt, Chung Tuấn Hải dứt tay vào túi quần, đầu hơi cúi, đang chậm chậm đi theo một đường thẳng trong trí tưởng tượng.

Tôi khẽ giẫm lên bãi cỏ, thật nhẹ nhàng để không phát ra tiếng động, cũng không gọi cậu ta, chỉ nhìn cậu ta đang đứng ở phía đằng kia.

Tiết trời đang vào độ giữa thu với hoa quế vàng tỏa hương bay, sự ngọt ngào, dịu nhẹ dần lan tỏa khắp không gian, đó là tình yêu lớn nhất của tôi, tôi bất giác tham lam hít thật sâu hai lần.

Cậu ta từng bước tiến về phía tôi, trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện hình ảnh cậu thiếu niên với gương mặt ửng hồng nhìn mình. Nhưng tôi lại không có cách nào để đánh đồng cậu ta với người con trai chín chắn, trầm lặng đang đứng trước mặt mình lúc này.

Cuối cùng, Chung Tuấn Hải cũng phát hiện ra sự có mặt của tôi, cậu ta chợt dừng bước, mỉm cười, sau đó rải những bước dài về phía tôi.

“Cậu đang đi tuần tra đấy à? Cần thận không bảo vệ lại khiếu nại cậu cướp mất bát com của người ta.” Tôi cười, trêu chọc.

Cậu ta đứng cách tôi rất gần, trên người tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, rất khoan khoái, nhẹ nhàng, lại hoàn toàn không giống mùi hoa quế. Đã nhiều năm không gặp, bây giờ cậu ta cao hơn tôi hẳn một cái đầu, tôi không thể không ngẩng đầu lên nhìn cậu ta. Đúng lúc giữa trưa ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, tôi hơi chói mắt nên không nhìn rõ về mặt của cậu ta, điều này khiến tôi cảm thấy có chút bất an.

Tôi chỉ chỉ vào chiếc ghế dài ở cách đó khoảng ba mét. “Ra kia ngồi một lát đi!” Tôi đề nghị rồi tự đi qua đó. Hai người ngồi xuống, Chung Tuấn Hải chăm chú nhìn tôi.

Tôi bất giác âm thầm kiểm tra lại diện mạo của mình, hiếm hoi lắm hôm nay tôi mới mặc một chiếc váy dài chấm đất màu trắng, tóc búi gọn sau gáy, dáng vẻ chắc hẳn rất đoan trang, chẳng có chỗ nào không thỏa đáng.

Có lẽ cậu ta cảm thấy tôi hơi mất tự nhiên, cuối cùng cũng cười, nói: “Tớ thật không ngờ được, hóa ra Tần Tú Nghiên cũng có lúc trở thành thực nữ.”

Tôi liếc cậu ta một cái, cũng không khách sáo, nói: “Vậy còn cậu, Giám đốc Chung, cậu cài tà quy chính từ khi nào vậy?”

Cậu ta ung dung gác một cánh tay lên thành ghế, chậm rãi nói: “Có lẽ tại tớ bị lòng ham hư vinh quấy rối. Từ năm lớp Tám tớ đã bắt đầu, vì hay bị thầy giáo nêu ra làm tấm gương cho cả lớp, tớ bỗng nhiên hiểu ra, cũng không gây ra chuyện nữa. Cậu xem, dù hồi nhỏ chúng ta nổi loạn bao nhiêu thì khi lớn lên vẫn luôn quay về quỹ đạo của cuộc sống bình thường, bằng không sẽ rất đau khổ. Cậu cũng thế, chẳng phải vậy sao?”

Tôi im lặng không nói, chẳng phải thế sao, có lẽ ở thời điểm đó, từ nhận thức đến trách nhiệm, chúng tôi đều tự tạo cho mình một cái gông xiềng, cho dù nặng nề cũng không đủ dũng khí để gỡ bỏ nó xuống. Dần dần, chúng tôi cũng quen với chuyện này, hoàn toàn cắt đứt sự kiêu ngạo trước đây.

“Tôi thực sự không ngờ sẽ gặp lại cậu ở một doanh nghiệp thế này, vốn cho rằng cậu sẽ chọn những công việc như kiểu xử lý giao dịch gì đó...” Tôi nói.

“Tớ ở nước ngoài học chuyên ngành tài chính kinh tế doanh nghiệp nên muốn bắt đầu làm từ bộ phận tài vụ trong doanh nghiệp, còn sau này thế nào thì tùy cơ ứng biến thôi!” Cậu ta bình thản nói.

Tôi thăm thò dài, cậu ta có một người bố có địa vị, muốn làm gì chẳng phải đều nắm chắc trong lòng bàn tay rồi sao. Tôi lên tiếng: “Nếu đã như vậy, cậu càng nên đến công ty của bác Ôn, mặc dù quy mô hơi nhỏ nhưng rèn luyện ở đó chắc chắn tốt hơn ở đây. Người ta nói rất đúng, ở công ty lớn làm người, ở công ty nhỏ làm việc.”

Chung Tuấn Hải đưa tay xoa xoa trán, chau mày, nói: “Cậu nói như vậy khiến tớ hoài nghi Ôn Tịnh nhờ cậu đến làm thuyết khách.”

Tôi lập tức cảm thấy hơi xấu hổ, chuyện giữa hai người họ chắc chắn là không cần tôi phải nhiều lời.

“Bố mẹ cậu vẫn khỏe chứ?” Chung Tuấn Hải chuyển chủ đề rất tự nhiên.

“Họ đều già cả rồi.” Tôi ưỡn oai nói.

“Bố cậu còn đánh cậu không?” Khi cậu ta hỏi câu này, trong mắt tràn ngập ý cười.

Nhớ lại ngày xưa, những lúc phải trốn đông núp tây, tôi cũng bất giác cảm thấy vui vẻ. “Bố tôi không còn đánh tôi từ lâu rồi, chắc là từ khi tôi lên cấp ba, ông bây giờ chủ yếu giáo dục tôi bằng lời nói.”

“Nhưng tớ nghe nói cậu mắc phải một sai lầm lớn, yêu sớm, cãi nhau với thầy giáo, còn bỏ nhà đi một lần.”

“Cái gì cơ?” Bao nhiêu chuyện ngớ ngẩn bị phơi bày, tôi nhất thời đỏ mặt. “Cậu nghe ai nói vậy?”

Nghĩ kĩ thì thấy nhất định không phải là Ôn Tịnh, cô ấy không thể làm những chuyện thất tín bội nghĩa như vậy.

Cậu ta vuốt vuốt hàng lông mày. “Ở trường trung học số 5, cậu nổi tiếng như vậy, tớ đương nhiên có cách để biết.” Ngừng một lát, cậu ta bỗng thấp giọng nói: “Lúc đó, tớ còn cho rằng cậu thực sự sẽ ở bên Trương Hân.”

Đó là quãng thời gian sôi nổi thời trung học phổ thông, hai thiếu niên còn chưa hiểu chuyện muốn phá vỡ những ràng buộc để đến với nhau, bọn họ cho rằng cứ kiên trì như thế thì sẽ có thể ở bên nhau mãi mãi, kết quả là họ đã phí công vô ích.

Bố tôi nổi trận lôi đình, dùng đủ mọi cách “bạo hành” từ cổ chí kim, cuối cùng chúng tôi cũng bị tách ra. Mặc dù vẫn âm thầm trao đổi thư từ, quyết tâm đăng ký thi cùng một trường đại học, nhưng kết quả là chỉ có tôi đỗ, còn cậu ấy phải vào học ở một trường đại học tuyến hai trong tỉnh, từ đó chúng tôi hoàn toàn xa cách.

Hóa ra thứ đã khiến chúng tôi không gắn bó với nhau nữa không phải sự cấm đoán của người lớn, mà lại chính là hiện thực mà chúng tôi gặp phải.

Bây giờ nhớ đến cậu ấy, tôi cảm thấy chúng tôi đã cách xa nhau mấy trùng sông núi, đến thần thức cũng không có, tôi chỉ thấy mình ngày xưa thật ngây thơ.

“Từ khi học đại học năm đầu tiên, tôi và cậu ấy đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ. Có lẽ... tôi thực sự đã hủy hoại cậu ấy, thành tích của cậu ấy vốn rất tốt.” Tôi ừ ừ.

Chung Tuấn Hải nói: “Những chuyện như vậy chẳng thể trách ai được. Có câu nói rằng tính cách sẽ quyết định vận mệnh, cho nên cậu không cần tự trách mình.”

Tôi cười cười, chút áy náy đó như một sợi khói mỏng, chỉ cần một cơn gió là bị thổi tan biến. Dù sau đó là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, nghe nói cậu ấy đã sớm kết hôn, thậm chí cũng đã có con, chưa hẳn là không hạnh phúc. Ngược lại, tôi đến tận hôm nay vẫn còn độc thân. Con người nếu chưa đi đến tận cùng thì vĩnh viễn chẳng thể biết được là thắng hay thua.

Dường như đoán được tâm sự của tôi, Chung Tuấn Hải nói: “Tú Nghiên, vì sao bây giờ cậu vẫn chỉ có một mình?”

Câu hỏi này, sau tuổi hai mươi bảy sẽ thường xuyên có người hỏi bạn. Nếu là bè trên thì bạn sẽ úp úp mở mở cho qua chuyện, nếu là người quen cũ thì sẽ nói đùa rằng: “Già néo đứt dây.” Trước đây tôi đã có một lịch sử hiên hách như vậy đấy, tính cả những đối tượng yêu thầm nữa thì số lượng nhiều đến mức thực sự có thể xếp đầy một sọt.

“Trong số bao nhiêu người mà cậu yêu thầm, có tớ không?” Cậu ta nói với vẻ bông đùa, ánh mắt lấp lánh.

Tôi nhìn cậu ta bằng nửa con mắt. “Xin lỗi nhé, tôi tự động bỏ qua những người nhỏ tuổi hơn mình.” Cuối cùng tôi cũng báo thù được.

Cậu ta cúi đầu cười nhạt, nhân tiện nhìn chiếc đồng hồ bằng chất liệu thép trắng, sáng bóng mang nhãn hiệu Tissot trên cổ tay.

“Buổi tối cùng ăn cơm nhé!” Cậu ta vừa đứng dậy vừa nói. Tôi còn chưa kịp nói gì thì cậu ta đã tiếp tục lên tiếng: “Ôn Tịnh cũng đến.”

Tôi không có lý do để phản bác.

“Tan làm, tớ đợi cậu ở dưới cổng.”

Tôi nhìn theo bóng cậu ta càng lúc càng đi xa, cũng không biết trong đầu đang nghĩ gì, sau đó liền quay người trở về văn phòng.

Chịu đựng đến ba giờ chiều, cuối cùng Trương Đình cũng gọi điện cho chồng cô ấy, bảo anh ta đến đón cô sớm.

“Tớ muốn tới bệnh viện truyền nước.” Mặt Trương Đình trắng bệch, hoàn toàn chẳng còn dũng khí thường ngày, dáng vẻ của cô ấy lúc này thật đáng thương.

“Đi đi, đi đi! Nếu sếp có gọi điện tới thì có tớ ở đây rồi.” Tôi vội vàng quay về phía cô ấy cam đoan.

Vừa đến năm rưỡi, kỹ sư Hồ đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra bắt xe. Thấy tôi vẫn ngồi yên bất động, anh ta kinh ngạc hỏi: “Cô làm thêm giờ à?”

“Đâu có, tôi cũng chuẩn bị đi về đây!” Miệng nói vậy nhưng tay chân tôi lại chậm chạp chẳng muốn cử động.

Kỹ sư Hồ lẩm bẩm: “Tan làm mà không về nhanh tức là nào có vấn đề.” Sau đó anh ta xách túi, nghênh ngang bước ra ngoài.

Mấy phút sau, tôi cũng đi ra khỏi tòa nhà, lẻ từng bước ra đến cổng, thấy Chung Tuấn Hải đang đứng tựa vào chiếc xe Mercedes màu bạc đợi tôi.

Lúc này là giờ tan tầm, có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn, vậy mà cậu ta lại chẳng hề lo sợ bị người khác nghi ngờ.

Tôi bất chấp, bước đến.

“Lên xe đi!” Cậu ta nói.

Tôi nhanh chóng ngồi vào xe. Ngay sau đó, cậu ta cũng lên xe, nhìn khuôn mặt đang cúi xuống của tôi bằng ánh mắt kỳ quái.

“Cậu sao vậy?”

Tôi cười nhếch nhếch, nói: “Nếu chuyện này bị người khác hiểu lầm, tôi sẽ trở thành nhân vật trên trang bìa của Tuần san bát quái (*).”

(*) Chỉ các báo lá cải, ở đây Tú Nghiên muốn nói cô không thích bị người ta phao tin đồn nhảm.

Chung Tuấn Hải khởi động xe, bình tĩnh nói: “Tớ không ngờ bây giờ cậu lại trở thành người lúc nào cũng lo trước sợ sau như thế này đấy.”

Tôi thở dài. “Có thể vì hồi nhỏ thông minh, bây giờ bắt đầu ngu ngốc rồi.”

Ô tô dần đi vào con đường chính trong thành phố. Tôi ngồi ở vị trí ghế lái phụ, liếc nhìn vết ẹo trên cổ tay phải của cậu ta, bất giác ngẩn người.

“Cái đó... vẫn chưa biến mất sao?” Tôi chỉ chỉ.

Chung Tuấn Hải hiểu ý, vẫn chăm chú nhìn về phía trước, cười, nói: “Bác sĩ bảo nó không thể biến mất, cùng lắm chỉ mờ đi một chút thôi.”

Tôi bỗng cảm thấy hổ thẹn. “Thực sự xin lỗi, có phải tôi rất ác không?”

Cậu ta nhanh chóng liếc tôi một cái. “Hơn cả ác, phải nói là rất hung hãn.”

Thấy tôi xấu hổ, cậu ta lại giễu cợt: “Cũng không có gì, tớ luôn cho rằng đó là món quà quý giá nhất mà Tàn Tú Nghiên tặng cho mình.”

Tôi chỉ cười hi hi.

Chiếc xe đi tới một nhà hàng Nhật Bản. Đỗ xe xong, tôi thuận miệng hỏi: “Không biết Ôn Tịnh đã tới chưa?”

“Cô ấy tới từ lâu rồi.” Chung Tuấn Hải chỉ vào chiếc BMW màu trắng ở bãi đỗ xe. “Đó là xe của cô ấy.”

Tôi trở mắt nhìn, không ngờ xe của cô ấy lại thời thượng thế này, có người bố có tiền đúng là rất khác.

Quả nhiên, vừa đi tới chỗ ngồi, Ôn Tịnh đã đứng dậy, dang hai cánh tay ôm chầm lấy Chung Tuấn Hải.

Tôi đứng bên cạnh, cười, nói: “Người em muốn ôm không phải là chị sao?”

Khỏe miệng của Ôn Tịnh hơi cong lên, nở một nụ cười. “Trong lòng em, chị vĩnh viễn là người quan trọng nhất.”

Tôi cười, nói: “Em không cần tặng bốc chị, hôm nay không phải chị mời.”

Chung Tuấn Hải ngăn người già ngốc, chỉ đi đến kéo ghế mời chúng tôi ngồi.

Rau là món được mang lên sớm nhất, người phục vụ thấy chúng tôi đã ngồi ngay ngắn liền niềm nở bày rau lên.

Đặc điểm của các món ăn Nhật Bản là rất tinh tế, mỗi món thực ra không nhiều nhưng được bày trên những chiếc đĩa sứ in hoa rất trang trọng.

Nguru bạng cuốn, cá chình nướng, tôm tẩm bột rán, đương nhiên là không thể thiếu món gỏi cá.

Vừa ăn chúng tôi vừa nói những chuyện sau gần ấy năm xa cách. Chẳng bao lâu sau, Ôn Tịnh tò mò hỏi tôi: “Dường như chị không hề động đũa, chị không thích sao?”

Tôi cười, giải thích: “Chị ăn cái gì cũng như nhau cả thôi, năm nay hai lần bị viêm dạ dày cấp tính, bác sĩ dặn đi dặn lại rằng không được ăn quá nhiều, đặc biệt là những món sống hoặc có nhiều dầu mỡ như bơ, các loại gỏi...”

Ôn Tịnh đồng tình nói: “Chị thật đáng thương. Em còn nhớ trước đây chị thích ăn bánh ga tô nhất.”

“Ừ. Lúc lên lớp còn ăn lên.” Chung Tuấn Hải xen ngang.

Khi tôi học lớp Bốn, trong dịp sinh nhật Ôn Tịnh, cô ấy đã đem một phần bánh ga tô đến lớp học cho tôi. Tôi cẩn thận để nó vào trong ngăn bàn, vừa nghe giảng vừa thỉnh thoảng liếc nhìn một cái, nước miếng tứa ra không kìm nổi, cuối cùng, nhân lúc cô giáo quay lên bảng, tôi dùng ngón trỏ nhón một miếng bánh rồi nhanh chóng bỏ vào miệng. Hương vị thơm nồng ngon miệng đó thật khó quên, không ngờ Chung Tuấn Hải nhớ chuyện này đến tận bây giờ.

Vì ngại Ôn Tịnh nên tôi không muốn tranh cãi với Chung Tuấn Hải, nhưng Ôn Tịnh lại xua tay, nói: “Anh đừng có vu cáo hãm hại chị Tú Nghiên, sao chị ấy có thể làm như vậy chứ?”

Mặt tôi đỏ ửng, không đợi Chung Tuấn Hải lên tiếng kêu oan, tôi đã thành thật nói: “Đúng là có chuyện này...”

Chung Tuấn Hải khẽ gõ xuống mặt bàn. “Câu ấy tự thừa nhận rồi kìa kìa. Hồi nhỏ, Tú Nghiên đúng là rất tham ăn.” Cậu ta càng nói càng hăng hái. “À, đúng rồi, tớ nhớ ra rồi, cậu còn cướp thịt nướng của bọn trẻ con. Cô bé đó tên gì nhỉ, à...” Cậu ta chau mày về nghĩ ngợi, sau đó như bừng tỉnh hét toáng lên: “Tên là Diệp Từ!”

Ôn Tịnh cười giận dữ, vỗ vỗ vào tay tôi. “Chúng ta mặc kệ anh ấy!”

Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào Chung Tuấn Hải, mặt mày nghiêm túc, nói: “Tôi xin trịnh trọng nói rõ hai điều, thứ nhất, đó là thịt nướng tái; thứ hai, là tôi đã dùng mưu trí cùng cô ấy chơi đoán số, cuối cùng cô ấy thua.”

Chung Tuấn Hải thờ dãi. “Nhà Diệp Từ nướng thịt cho con của họ ăn, vậy mà lại bị cậu lừa mất.”

“Nhưng chỉ một miếng mà thôi.”

“Một miếng? Một miếng mà cậu cũng cướp của người ta à?”

“Tôi chỉ ném thử một miếng, thấy không ngon liền trả lại cho người ta còn gì!”

“Ha ha, mẹ của Diệp Từ đúng là biết nhìn xa trông rộng nên đã đề phòng cậu, cố ý nướng thịt khó ăn.”

Chúng tôi cứ thế đấu võ mồm, mĩa mai, trách móc nhau một hồi, cuối cùng mới phát hiện Ôn Tịnh đã cười đến chảy nước mắt ở bên cạnh.

Chỉ trong chớp mắt, chúng tôi dường như vừa quay lại thời thơ ấu ngây thơ đã vĩnh viễn trôi vào quá khứ. Khi ấy cũng luôn là tôi và Chung Tuấn Hải đấu võ mồm, còn Ôn Tịnh chỉ làm khán giả. Ba đứa trẻ cùng chơi, cùng hát hò cho đến lúc mệt không chơi nổi nữa mới thôi.

Sau khi đã ăn uống no say, tôi lên xe của Ôn Tịnh về nhà.

“Thật không ngờ, bao nhiêu năm đã trôi qua mà chúng tôi vẫn có thể tụ tập với nhau thế này, càng không ngờ là chị lại trở thành đồng nghiệp với A Hải.”

Tôi cảm thán nói.

Ôn Tịnh cũng cười. “Đúng vậy, anh ấy nói với em rằng sẽ tới công ty chị đang làm, em còn định nói với chị là sau này hãy giúp đỡ anh ấy.”

Tôi phì cười. “Chị giúp cậu ta? Chị còn đang định nhờ cậu ta giúp đỡ ấy chứ!”

“Chị không biết đấy thôi, tính A Hải vốn thẳng thắn, lại không chịu cúi đầu trước ai, anh ấy đã từng làm trong một doanh nghiệp, nhưng vì có quan hệ không hòa hợp với người khác nên phải từ bỏ. Hơi tí là anh ấy lại có suy nghĩ rằng mình là người đi du học về. Em sợ anh ấy sẽ xung khắc với người khác trong công việc. Sau này chị hãy nhắc nhở anh ấy nhé!”

Tôi chỉ cười mà không tỏ thái độ gì.

“Tú Nghiên, thật tốt vì có thể được gặp lại chị một lần nữa.” Cô ấy nói với tôi một lời tự đáy lòng.

Tôi lại cảm thấy yên tâm mà chẳng hiểu vì sao.

Không tiếp lời cô ấy, tôi hỏi hột hoi: “Công việc của em thế nào?”

“Đã liên hệ được rồi. Tuần sau em sẽ bắt đầu đi làm ở văn phòng luật XX. Trước tiên cứ học hỏi các luật sư có kinh nghiệm ở đó một thời gian, đến khi nào đủ lông đủ cánh thì có thể trực tiếp nhận các vụ án.”

Tôi trêu chọc: “Nếu họ biết bố chồng tương lai của em làm nghề gì, có lẽ sẽ tranh nhau nhờ em xử lý các vụ kiện cũng nên.”

Ôn Tịnh nói: “Em không muốn dựa vào các mối quan hệ. Em tin là mình có thể dựa vào thực lực của bản thân, dốc sức làm hết mình một phen.”

Về mặt của cô ấy khiến tôi nhớ tới chính mình trong những ngày đầu đi làm, đại khái cũng là đáng về tự tin, kiên cường như thế.

Nhưng hy vọng cô ấy thực sự có thể với tới một thế giới đủ cao, đủ rộng của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Không thể nhường nhịn

“Gà thì phải rán khô, đừng cho quá nhiều dầu, đúng, lần trước các anh mang tới một con. ..., mấy người nước ngoài ăn không quen. Dưa chuột thì phải gọt sạch vỏ rồi cắt theo chiều dọc, trộn với một chút muối là được, nhớ, nhất định không được cho dầu. Đúng, chỉ đơn giản như vậy thôi... Cái gì cơ? Không phải cho người ăn sao? Ha ha, chắc chắn bọn họ không phải người bình thường...” Trương Đình cố kìm nén cơn buồn nôn, nói chuyện đồng dài với nhân viên giao hàng trong điện thoại, vừa đập máy thì cô ấy cũng bắt đầu nôn khan.

Tôi cười, nói: “Sau này cậu không làm ở đây nữa thì có thể mở một quán ăn với các món ăn từ khắp nơi trên thế giới, chuyên phục vụ những người đến từ mấy nơi khi ho có gáy, đảm bảo sẽ làm ăn phát đạt.”

Trương Đình thờ hồn hển, nói: “Cậu lại trêu tớ rồi! Có đánh chết tớ cũng không làm. Hầu hạ mấy tên này là tớ đã chịu đủ rồi.”

Tiểu Đường ở bộ phận thiết bị gọi điện thoại tới, nói lần trước chúng tôi nhờ bọn họ làm một cái giá, bây giờ đã xong rồi, lúc nào cũng có thể bảo người đến lấy. Cuối cùng, cậu ta còn cười với vẻ xấu xa, nói: “Tú Nghiên, tại sao lâu rồi chị không qua ăn cơm? Có phải là có chuyện gì giấu giếm mọi người không? Chị định chạy trốn sao?”

Tôi cười, mắng: “Trốn cái con quỷ nhà cậu! Vì dạo này tôi đang bận thôi!”

“Vậy trưa nay qua đây ăn cơm đi! Lâu rồi không gặp chị, mọi người đều nhớ chị lắm đấy.”

“Hôm nay bên tôi có tổ chức liên hoan nên không thể qua bên đó được. Ngày mai đi, ngày mai tôi nhất định sẽ qua.”

Tôi gọi một phần cá tuyết, còn gọi thêm mấy miếng súp lơ xanh, vừa ngon mắt lại vừa ngon miệng.

Trương Đình tự biết thân biết phận nên chỉ chọn một chút hoa quả và bánh mì khô để ăn.

Nghĩ đến hỏi cô ấy còn chưa mang bầu, mỗi lần cùng tôi tới dự các bữa tiệc là lại ăn như rồng như hổ, không phải tự mình chứng kiến thì tôi không thể tin được khi mang bầu lại đáng sợ đến vậy.

“Thực sự không thể động vào đồ ăn có nhiều dầu mỡ sao?” Tôi cẩn thận hỏi, chỉ sợ cô ấy nghe thấy từ “dầu mỡ” là lại buồn nôn.

Cô ấy lắc đầu, lười nhác nói: “Hôm qua ông xã tôi hấp cách thủy một con gà, còn ăn trước mặt tôi, thế có khác nào chọc tức tôi! Sau đó tôi bắt anh ấy ngồi xôm ăn ở trong góc nhà, còn nhắc anh ấy không được phép nói dù chỉ một tiếng, nếu không tôi thực sự sẽ suy sụp mất.”

“Cậu hành hạ anh ấy như thế mà không sợ có ngày anh ấy sẽ “làm phản” sao? Nô lệ còn có ngày đứng lên khởi nghĩa cơ mà!”

“Hừ, tôi lại muốn thấy anh ấy làm phản, chỉ sợ anh ấy không có cái gan đó thôi.”

Tôi cười, nói: “Cậu có thể tìm được một ông chồng biết nghe lời lại dễ bắt nạt như thế cũng là phúc phận của cậu rồi.”

Trương Đình bất giác cười nhạt. “Tìm chồng cũng đâu phải đơn giản, chỉ cần cậu bằng lòng thì những người như chồng tôi có cả tá. Cái khó là tìm được một người có thể thỏa mãn mọi yêu cầu của cậu.”

Trương Đình được biết đến là một người lạnh nhạt nhưng thực ra cô ấy lại là người “trong suốt (*)” từ trước đến giờ cô ấy không bao giờ đùa giỡn với lòng mình, có sao thì nói vậy, tôi thà làm bạn với những người như cô ấy còn hơn làm bạn với những người thâm sâu khó lường, nghĩ một đằng nhưng nói một nẻo, cho nên thỉnh thoảng cô ấy nói những lời khó nghe, tôi cũng chẳng bận tâm.

(*) Người “trong suốt” ở đây có ý nói là người bị người khác xem nhẹ, luôn bị coi như không tồn tại.

Nghe cô ấy nói như vậy, tôi ngẩn ngơ, bỗng cảm thấy hoài nghi, nếu sau này phải cưới một người không như mong muốn thì chẳng phải đã uổng phí công sức đợi chờ bao năm rồi sao? Nếu thế thì đúng là khóc không ra nước mắt.

Nhưng nói thật lòng, ngay cả bản thân tôi cũng không biết mình đang đợi ai. Người có tiền? Không phải. Đẹp trai? Cũng không phải.

“Rốt cuộc cậu muốn tìm người như thế nào?” Vô số người hoặc vì tò mò, hoặc vì sốt ruột, hoặc vì phẫn uất, hoặc vì không thể nhẫn nại được nữa nên đã hỏi tôi câu đó.

Tôi chẳng đáp lời, chỉ phủ định, sau đó thậm chí còn có những người nhiệt tình tìm hàng tá “câu trả lời” giúp tôi. Nhưng sau khi tiếp xúc với những “câu trả lời” đó, tôi luôn cảm thấy chỗ này không đúng, chỗ kia không ổn.

Tôi chỉ thờ dãi, không nói.

Ăn cơm xong, tôi cảm thấy có chút mệt mỏi, liền mở những bản nhạc du dương để nghe cho thần kinh bớt căng thẳng.

Khi bóng dáng Từ Nam xuất hiện ngoài hành lang, tôi và Trương Đình cùng chau mày. Anh ta đang nói chuyện với một kỹ sư người Ấn Độ. Từ Nam được gọi là Mr Trouble vì anh ta không ngừng tạo ra hoặc phản ánh về những phiền phức mà không đưa ra được bất cứ phương án giải quyết nào.

Quả nhiên, anh ta đi thẳng đến trước mặt Trương Đình, vừa mở miệng đã lại than phiền.

“Như thế này là không được! Người Ấn Độ đó không ăn thịt lợn, vậy mà trong cơm rang của anh ta lại có xúc xích.”

Trương Đình lạnh lùng gọi điện thoại cho nhà ăn, nói chuyện một hồi, bên phía nhà ăn liền xin lỗi, nói bọn họ thực sự đã sơ suất.

“Đổi một suất khác nhé!” Trương Đình nói. “Mười phút sau thì mang lên cho họ.”

Từ Nam lại nhếch mép cười. “Anh ta vô tình không nhìn thấy, đã ăn hết rồi.”

Sau khi ngạc nhiên, đôi mắt phượng của Trương Đình liền liếc anh ta một cái. “Vậy anh còn muốn gì?”

“Không phải, vấn đề quan trọng là ngoài một thứ, anh ta chẳng ăn cái gì cả, như thế thì phải làm sao?” Từ Nam dùng tay ra hiệu một hồi, chúng tôi liền hiểu ra anh ta đang nói đến ai, tên của người Ấn Độ rất khó phát âm.

“Chẳng phải anh ta nói có thể ăn thịt gà à?”

“Đúng, anh ta có thể ăn thịt gà, nhưng điều đó không có nghĩa là anh ta muốn ăn.”

Từ Nam ngừng lại một lát rồi giải thích thêm: “Anh ta nói muốn ăn đồ ăn Ấn Độ.”

Cuối cùng Trương Đình không nhẫn nại được nữa, hét lên: “Vậy anh ta đã chết đói chưa?”

Từ Nam bị khí thế của Trương Đình làm cho kinh sợ, liền đáp ứng: “Cũng chưa đến mức ấy.”

“Nếu chưa chết thì đừng đến làm phiền tôi!” Trương Đình cau hàng lông mày thanh tú, hẳn là đã tức giận đến cực điểm.

Tôi vội vàng đi tới khuyên giải: “Đừng tức giận, đừng tức giận! Cần thận ảnh hưởng đến em bé!” Rồi quay sang nói với Từ Nam: “Thế này đi, hôm nay tan làm anh hãy đưa bọn họ đến nhà hàng Tiêu Diệp, ở đó có món chapati của Ấn Độ. Trong thành phố, tôi chỉ biết duy nhất nhà hàng này có đồ ăn Ấn Độ thôi.”

Cuối cùng Từ Nam cũng ngượng ngập rồi đi.

Ngày hôm đó sau khi tan làm, tôi đến tòa nhà Đông Phương ở bên cạnh nhà hàng Tiêu Diệp. Tôi đã hẹn gặp Châu Linh, người cùng làm ở công ty cũ tại đó.

Ở trước cổng tòa nhà có rất đông người tụ tập, Châu Linh cũng ở trong số đó, dáng người gầy yếu của chị ấy trông vô cùng mong manh.

Tôi chạy tới, đứng bên cạnh vỗ vai chị ấy. Châu Linh lập tức hét lên kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

“Đợi lâu lắm rồi phải không? Em lại bị tắc đường?”

“Không sao đâu, chị mới đợi mười phút thôi.” Chị ấy thản nhiên nói.

Tôi luôn rất thích khí chất thoát tục toát ra từ người chị ấy, bất luận gặp phải chuyện gì, chị ấy cũng bình thản như vậy, dường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Tôi là người nóng nảy, hề có chuyện gì không giải quyết được là lại nổi nóng. Trước đây chúng tôi cùng làm việc ở một công ty, bàn làm việc lại kề sát nhau nên dần trở nên thân thiết. Tôi thực sự rất thích dáng vẻ khoan thai, nhã nhặn, trầm tĩnh của chị ấy, gặp chuyện gì cũng tìm chị ấy nhờ giúp đỡ. Nghe chị ấy phân giải thì cho dù không giải quyết được vấn đề thực tế nhưng vẫn có thể làm yên lòng một tâm hồn xóc nổi.

Chị ấy vĩnh viễn giống một dòng nước trong xanh, yên bình chảy qua năm tháng, cho dù có cô đơn thì cũng vẫn xinh đẹp, tao nhã.

Chị ấy rời khỏi công ty đó còn sớm hơn tôi nhưng chúng tôi vẫn giữ liên lạc, những lúc rỗi rãi vẫn thường rủ nhau đi uống trà, nói chuyện phiếm, dùng ngôn ngữ hiện đại để nói thì chúng tôi chính là bạn chí cốt.

Châu Linh chơi dương cầm rất hay, còn am hiểu về trà đạo, thực sự là một cô gái xinh đẹp, hiền thực, thông minh. Đáng tiếc, những cô gái quá xuất sắc thì nhất định sẽ cô đơn, trải qua mấy mối tình nhưng đều đổ vỡ, chị ấy có chút nản lòng. Đến hôm nay thì khẳng khái muốn sang Nhật Bản du học, mặc dù chị ấy còn lớn hơn tôi hai tuổi.

Hai ngày trước, Châu Linh nói với tôi rằng chị ấy đã chuẩn bị tương đối rồi, muốn hẹn tôi ra ngoài gặp mặt chia tay.

Hai chúng tôi, tay nắm tay đi vào thang máy, lên tầng thượng uống trà.

“Tú Nghiên, khi chị đứng dưới cổng chờ em, em đoán xem chị đã nhìn thấy ai?” Giọng nói của chị ấy rất êm tai.

Tôi mỉm cười, nói: “Phạm vi lớn thế này làm sao em đoán được!” Trong lòng tôi lại có chút tò mò.

Chị ấy khẽ liếc tôi một cái rồi mới nói: “Ông sếp trước đây của em, Vệ Lê Quân.”

Tôi vẫn nở nụ cười không để lộ cảm xúc như trước, hỏi: “Ồ, trùng hợp vậy sao?”

“Không ngờ đã mấy năm rồi mà anh ta vẫn nhận ra chị, còn gọi chị nữa.”

“Chị xuất chúng như thế này, dù người ta chỉ nhìn qua thì cũng không thể quên được.”

Châu Linh nở nụ cười xinh đẹp, nói: “Em đừng đùa chị nữa!”, rồi lập tức dừng chủ đề này ở đây.

Tôi luôn cho rằng chị ấy là người biết rõ nhất chuyện giữa tôi và Vệ Lê Quân.

Đó là một buổi chiều trời âm u, tôi mới từ phòng rửa mặt đi ra, về mặt sa sút, cặp mắt sưng đỏ thì bỗng gặp chị ấy. Chị ấy kinh ngạc nhìn tôi, trong mắt bỗng lộ vẻ hiểu rõ mọi điều.

Chỉ có điều từ trước đến giờ chị ấy chưa từng hỏi, cũng chưa từng nhắc đến, vì tôi không tự nguyện nói ra.

Dù quan hệ giữa chúng tôi rất tốt nhưng tôi vẫn không muốn nói, dẫu sao chúng tôi đã từng làm cùng một công ty. Tôi chỉ muốn chôn vùi niềm đau ấy ở một nơi thật sâu trong lòng, đợi cho đến khi nó chết đi.

Vì thái độ tôn trọng đó mà tôi càng thêm kính trọng chị ấy.

Vừa thưởng thức trà, Châu Linh vừa giờ tài liệu ra giải thích cận kề cho tôi, cái nào cần có khi xin học, cái nào cần đệ trình khi xin phúc thẩm... Còn một vài tài liệu lĩnh tình khác, chẳng hạn như điều kiện bình thường của trường học, học phí dự kiến v.v...

Tôi vừa nghe vừa ghi lại những điều chị ấy nói.

Châu Linh nhìn tôi chăm chú, bỗng dừng lại, hỏi: “Em thực sự cũng muốn đi ư?”

Tôi dùng ánh mắt “điều đó là đương nhiên” để nhìn chị ấy. “Có thể đi ra ngoài học hỏi cũng không uổng phí cuộc đời này.”

Mặc dù trong lòng tôi biết rõ rằng chuyện ra nước ngoài này cần phải thuyết phục được bố mẹ, điều đó thực sự sẽ rất khó khăn, nhất là tôi bây giờ đang

ở độ tuổi “lúng túng” như thế này.

Châu Linh khẽ thờ dài, nhẹ nhàng nắm tay tôi, nói: “Nếu có thể tìm được một người hợp ý mình thì em hãy kết hôn đi, rồi cuộc phụ nữ vẫn cần một nơi để đi về.”

Tính cách của chị ấy rất đổi âm áp, dịu dàng mà còn vô vọng như thế, vậy thì tôi phải làm sao?

Tôi cười nhăn nhó, hỏi lại: “Vậy còn chị?”

Chị ấy yếu ớt nói: “Chị đương nhiên cũng thế, nếu có thể thì cứ để tự nhiên là tốt nhất. Chỉ là... chỉ là... chị không biết phải làm thế nào mới được.”

Đúng vậy, không biết phải làm thế nào, đơn giản chỉ có mấy chữ vậy thôi nhưng lại để lộ ra bao nhiêu ai oán, xót xa và vô vọng.

Suy cho cùng, chúng tôi chẳng qua chỉ là những cô gái không chịu khuất phục hiện thực. Trong lòng không phải không hoang mang, nhưng, thực sự không biết làm thế nào, chỉ đơn giản vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 6: Môn đăng hộ đối cũng rất phiền phức

Đến công ty sớm, hiếm hoi lắm mới có một hôm đồng người thế này. Hai mươi mấy chỗ ngồi đã được lấp kín, người người nhón nháo. Hóa ra theo thông lệ, mỗi tháng sẽ có một cuộc họp qua điện thoại.

Từ chiếc điện thoại chủ đặt trong tủ ở giữa văn phòng, tiếng nói chuyện của lãnh đạo vang ra, thực sự cũng chẳng có bao nhiêu người đang nghe, đã rất lâu rồi không gặp, mọi người đều tranh thủ thời gian để hàn huyên.

Tôi vui vẻ quay về chỗ ngồi, mở máy tính bắt đầu làm việc, nhưng thực ra là một công đối ba việc, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, tai trái nghe động tĩnh từ trong điện thoại, tai phải thì cố gắng nắm bắt những thông tin thú vị trôi nổi trong không khí.

Các kỹ sư của bộ phận Duy tu (*) thực ra đều là những anh chàng có trình độ cao, nói về tính cách, chắc là vì phải tiếp xúc nhiều với khách hàng cho nên đã tôi luyện được những tính tốt, thực sự được gọi là “mạ bất hoàn khẩu, đã bất hoàn thủ (**)”. Không như những người làm ở bộ phận bán hàng lúc nào cũng “cá vù lấp miệng em”, nghiêm nhiên có dáng dấp như đáng cứu thế của công ty, hay sai người khác làm việc, chẳng hề khách sáo nề nang ai.

(*) Duy tu: giữ gìn và tu sửa.

(**) Có nghĩa là nắng không mắng lại, đánh không đánh lại, ý nói một sự kiềm chế, nhẫn nhịn, bao dung rất lớn.

Tôi nhận một cuộc điện thoại của bộ phận Bán hàng từ văn phòng ở Quảng Châu, giọng điệu tương đối ngạo mạn, yêu cầu tôi đặt cho anh ta một phòng khách sạn. Nhưng ngay cả việc anh ta là “họa thượng ở miếu nào” tôi còn chẳng biết, cuoisc ừng vẫn kim nén cơn tức giận để đặt phòng, có lẽ tại môi trường sống khách quan có ảnh hưởng rất lớn đến con người, mưa dầm thấm đất, tính cách của tôi cũng được tôi luyện trở nên sắc sảo hơn.

Lúc này, người đang nói lớn tiếng nhất là Nhậm Vi, anh ta đi tham gia khóa huấn luyện, bồi dưỡng ở Mỹ mới về, giờ than phiền với công ty về việc tiền trợ cấp đi công tác nước ngoài quá thấp.

Trương Đình đang gọi điện thoại để sắp xếp xe ra sân bay đón người.

“Là Frank đến phải không?” Tôi xen vào hỏi. Frank là một anh chàng đẹp trai người Ý, lại còn rất cá tính nữa.

Trương Đình gật đầu. “Ừ, chiều nay anh ta đến.”

Ngay lập tức có người lớn tiếng hỏi: “Là anh chàng tóc vàng người Ý đó sao?”

Tào Vũ thần nhiên cắt ngang: “Cái gì mà tóc vàng chứ? Rõ ràng là tóc đen mà!”

Nhậm Vi vui vẻ nói: “Khi tôi thấy anh ta thì đó là một mái tóc đen uốn mềm mại, lúc đó tôi còn bị dọa sợ giật mình vì cho rằng đã gặp phải âm hồn người chết.”

Trương Đình nói: “Các anh đều nói đúng, mỗi lần anh ta đến lại đổi một màu tóc khác nhau, dường như rất chịu khó thay đổi bản thân.”

Kỹ sư Hồ Hồng tỏ ra hào hứng. “Hay là chúng ta đánh cược xem lần này đến, anh ta sẽ nhuộm tóc màu gì?”

Trương Đình cười, hỏi: “Cược cái gì?”

“Người thua phải chi tiền, chúng ta sẽ góp vào để uống trà chiều, hiếm khi mọi người đến đông như thế này.”

Mọi người sôi nổi bàn tán. Chỉ đoán trong một thời gian ngắn mà màu gì cũng có, còn có người đoán đó là màu hỗn hợp. Kỹ sư Hồ thì nhiệt tình làm thư ký của trận cá cược.

Sắp đến buổi trưa, tôi thu dọn đồ đạc chuẩn bị sang nhà ăn của công xưởng thì bị Nhậm Vĩ ngăn lại. “Cô như vậy thật không ổn chút nào, bao nhiêu anh em còn ở đây mà cô định đi à?”

“Chẳng phải buổi chiều chúng ta mới đi uống trà sao, anh vội cái gì?” Tôi quay lại, cười tủm tỉm.

Trương Đình ở một bên nói: “Đề Tú Nghiên đi đi, lâu rồi cô ấy chưa qua bên đó”, rồi lại quay sang tôi, bảo: “Dạo này cậu lười biếng quá đấy nhé, cẩn thận không bị sếp hỏi đến. Có phải vì không có tôi đưa đi nên cậu cảm thấy rất cô đơn không?” Gần đây triệu chứng ồm ồm của cô ấy đã ít đi, nên cái miệng lại không chịu tha cho người khác rồi.

Lần trước bị Tiểu Đường kéo qua quả nhiên là chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Một đám người chán ngắt vây quanh tôi, không phân phải trái đúng sai mà tấn công tôi tan tã, cho dù tôi có trăm nghìn cái miệng cũng không giải thích rõ ràng được. Sau đó nhờ có Chung Tuấn Hải xuất hiện, bọn họ mới hậm hực bỏ qua cho tôi. Từ đó, tôi liền lẩn trốn một thời gian, nhớ tới chuyện ấy lại cảm thấy da đầu tê dại.

Những chuyện này, đồng nghiệp ở “đông phủ” không thể nào biết được. Những chuyện liên quan đến công xưởng, bọn họ còn phải đợi tôi và Trương Đình truyền bá, nhung hờn nay cô ấy lại tỏ vẻ lười biếng, chẳng buồn nhúc nhích, tự nhiên tôi đành trở thành “giai cấp lũng đoạn (*)”, sao có thể tự chui đầu vào rọ chứ?

(*) Lũng đoạn: độc quyền.

Tôi cười ha ha, đi về phía bên đó.

Nhà ăn hôm nay náo nhiệt lạ thường, tự nhiên tôi lại chen vào giữa một đám người quen đồng đúc ở đó.

Hiếm hoi lắm, hai người hài hước nhất bộ phận Công trình là Lão Tổng và Lão Chu mới cùng ở đây.

Mọi người đang mồm năm miệng mười nói chuyện mua nhà, chẳng liên quan gì đến tôi, tôi thầm cảm thấy may mắn, ngồi ở một góc đông tai lắng nghe, hưởng thụ bầu không khí này.

Hóa ra một người họ Phùng của bộ phận IT muốn kết hôn, nhưng nhà cô người yêu muốn anh ta phải mua nhà trước rồi mới nói đến những chuyện khác.

Thành phố này của chúng tôi, nói to thì không to, nhưng nói nhỏ cũng chẳng phải nhỏ, giá nhà đất lại giống với tình hình chung của cả nước, tăng đến mấy lần. Vẫn là cái giá đó, mấy năm trước còn có thể mua được căn hộ có ba phòng ngủ, còn bây giờ thì mất giá nghiêm trọng, mua một căn hộ có hai phòng ngủ có lẽ cũng phải bù thêm một phần.

“Buồn chết tôi rồi, kết hôn thật là phiền phức!” Tiểu Phùng nói, còn tỏ vẻ khoa trương, đưa tay giật tóc mình.

Lão Chu ôn tồn khuyên nhủ: “Nếu mua nhà mới thì khó, nhưng mua lại nhà cũ thì cũng có thể đấy. Cậu còn trẻ, vài năm nữa có điều kiện kinh tế thì đổi nhà là được.”

Tiểu Đường nói: “Nếu anh là bố vợ của anh ấy thì tốt rồi.”

Lão Chu cũng có một cô con gái, nhưng mới năm tuổi. Thấy anh chàng vì chuyện mua nhà mà phải phiền não như vậy, Lão Chu quay sang Lão Tổng, nói: “Đúng là lại đi vào vết xe đổ, hiện nay, tỷ lệ nam nữ mất cân bằng nghiêm trọng, chỉ sau hai mươi năm nữa, chuyện đàn ông tìm vợ có lẽ sẽ trở thành vấn đề rất lớn. Tiểu Phùng của chúng ta cũng coi như tìm được một người, con trai cậu sau này còn không biết thế nào ấy chứ!”

Hai người họ thường xuyên cãi nhau về con cái mình, đương nhiên đó chỉ là nói đùa thôi.

Lão Tổng lập tức tỏ ra buồn rầu.

Lão Chu cười, nói: “Con trai cậu lớn hơn con gái tôi ba tuổi, trông đáng vẻ cũng đang hoàng, đứng đắn, thế này đi, cậu cố gắng thêm chút nữa, xây một ngôi biệt thự ở gần hồ, con bé nhà tôi sẽ lấy con trai cậu.”

Lão Tổng thở dài. “Biệt thự ư? Khó đấy. Chỉ bằng để con trai tôi đang ở rể nhà cậu, như thế tôi cũng tiết kiệm được một khoản tiền lớn để mua nhà.”

Lão Chu vui vẻ. “Như thế cũng coi như là một biện pháp hay. Mặc dù tôi bất tài nhưng vẫn có hai cái nhà, tuy hơi nhỏ nhưng sau này cần đến vẫn có thể dùng làm của hồi môn cho con gái đi lấy chồng.”

Hai mắt Lão Tổng lập tức phát sáng. “Hay là, chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay hôm nay tôi sẽ mang con trai sang tặng cho cậu?”

Lão Chu hoảng hốt lắc đầu. “Đừng đừng, còn sớm quá, bây giờ mà cậu tặng con trai cho tôi thì cậu được lời quá còn gì, Lão Tống, cậu không thật đấy!”

Chúng tôi đều cười nghiêng ngả.

Cuối cùng, câu chuyện tự nhiên được chuyển sang vấn đề tiền nong. Bất luận là xưa hay nay, trong hay ngoài, dù đang ở thời đại nào thì đây có lẽ luôn là chủ đề hấp dẫn nhất.

Lâm Hạo rên rỉ một câu nói rất phổ biến hiện nay: “Tiền không quan trọng, quan trọng là không có tiền.”

Tiểu Đường nói: “Ngày nay thị trường chứng khoán rất sôi động, chi bằng đầu tư vào chứng khoán, có lẽ còn kiếm được nhiều hơn tiền lương.”

Đang nói chuyện, Chung Tuấn Hải bụng khay thức ăn, mỉm cười đi đến, mọi người khách sáo nhường chỗ cho cậu ta.

Na Na ghé sát tới bên tai tôi với dáng vẻ rất kỳ lạ, khẽ nói: “Chị có phát hiện ra không, chị ở đâu thì đồng chí Ocean (*) này cũng xuất hiện ở đó.”

(*) Tiếng Anh nghĩa là đại dương, biển. Đây là cách Na Na chơi chữ gọi thay tên “Hải”.

Tôi phản kích: “Đúng là khả năng quan sát của em rất tốt. Khi người ta chưa quen với môi trường mới, tự nhiên sẽ muốn nói chuyện với người quen cho vui về thôi mà.”

Na Na bĩu môi, nói: “Chưa quen với môi trường mới? Thôi đi, chị cứ đi hỏi thăm mà xem, bây giờ, khắp nơi trong công ty có ai mà không biết Giám đốc bộ phận Tài vụ? Anh ấy quen với mọi người từ lâu rồi. Còn nữa, những lần trước chị không đến, cho dù chỉ là cái bóng của anh ấy em cũng không thấy xuất hiện ở nhà ăn này.”

Chung Tuấn Hải loáng thoáng nghe thấy tên mình thì bất giác quay lại nhìn, cười, hỏi: “Nói tôi làm sao cơ?”

Na Na đảo mắt, lập tức chống chế: “A, cái đó... Chúng tôi đang nói muốn nghe ý kiến của Giám đốc Chung về vấn đề cổ phiếu, anh nói xem mua cổ phiếu có tốt không, hay là nên mua vàng?”

Cả đám lập tức phóng những ánh mắt nóng bỏng về phía cậu ta. “Đúng vậy, đúng vậy! Giám đốc Chung làm tài vụ à, lại từng đi du học ở phương Tây, chắc chắn có rất nhiều kinh nghiệm trong việc quản lý tài sản, mau truyền cho chúng tôi một chút kinh nghiệm đi!”

Chung Tuấn Hải cười ha ha, bắt đầu phân tích cho mọi người một cách rõ ràng, bài bản, từ cổ phiếu, vàng đến trái phiếu chính phủ, kỳ hạn thanh toán... rất chi tiết, cụ thể, mạch lạc đầu ra đầy khiến mọi người nghe mà nước miếng chảy ròng ròng, có mấy người còn hạn không thể lập tức bay ra ngân hàng rút tiền đi mua cổ phiếu.

Na Na khẽ cầu tôi một cái, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý, cô ấy luôn là cao thủ trong chuyện nguy thành an để mưu lợi riêng.

Cuối cùng đám người cũng giải tán, tôi mang một tập tài liệu tới giao cho bộ phận Thu mua, lại tán gẫu với những người ở đó một lát rồi mới thông thả đi ra.

Đi đến bãi cỏ, tôi vô tình nhìn thấy Chung Tuấn Hải đang đứng một mình, dường như cậu ta ra đây để hít thở không khí trong lành.

Tôi đi tới. Cậu ta nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau liền quay đầu, nhìn thấy tôi, bất giác nhếch miệng cười.

“Chung Tuấn Hải, vừa rồi nghe cậu nói chuyện, tôi cũng rất muốn thử xem sao. Cậu nói xem, bây giờ mua cổ phiếu nào thì có thể kiếm được nhiều tiền?”

Chung Tuấn Hải nghĩ ngợi một lát, đột nhiên nở một nụ cười xấu xa. “Thực ra từ trước tới giờ tớ chưa từng mua mấy thứ đó. Tiền tớ kiếm được, một phần để tiêu, một phần gửi ngân hàng.”

Tôi bỗng cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười. “Vậy vừa nãy cậu hùng hồn nói nhiều như vậy, chẳng phải là lừa gạt anh em bạn bè rồi sao?”

Cậu ta khẽ nhếch mày, nói: “Sao có thể nói như vậy được chứ? Chẳng qua tớ chỉ nói cho họ biết ý kiến của mình đối với những vấn đề này mà thôi, cũng không ép ai quyết định điều gì. Cậu cho rằng bọn họ đều ngốc hết sao? Chỉ nghe thôi đã chắc chắn sẽ mua à?”

Dừng một lát, cậu ta lại nói: “Còn nữa, trong cuộc sống, có niềm vui thú thì luôn tốt hơn không có, nếu chơi cổ phiếu mà thắng được chút tiền thì cũng có thể khuấy động cuộc sống vốn đang bình thường, như thế chẳng phải cũng là chuyện tốt sao?”

Tôi im lặng, biết rõ ràng nếu chỉ dùng lời lẽ thì không thể thắng được cậu ta, trước giờ đều là như vậy.

“Đạo này Tiểu Tịnh rất bận phải không? Tôi gọi điện cho cô ấy, mới nói được mấy câu đã phải ngắt máy rồi.” Tôi đánh trống lảng.

Chung Tuấn Hải ngẩn người, nhún vai, nói: “Cũng có thể.”

Tôi cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Cậu làm bạn trai kiểu gì vậy?”

Cậu ta cúi đầu nghĩ ngợi một lát rồi mới nói: “Tớ không đến công ty của bố cô ấy làm việc, gia đình cô ấy rất không vui.”

Hóa ra dù có môn đăng hộ đối cũng chưa chắc đã được hài lòng.

“Tiểu Tịnh luôn đứng về phía cậu.” Tôi đành an ủi.

Cậu ta nhìn tôi một cái, dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, đến cuối cùng vẫn không nói thêm gì nữa.

Buổi chiều, bầu không khí trong văn phòng rất rời động, đặc biệt là khi sắp tới thời điểm Frank đến, tất cả đều là nhờ có vụ cá cược đó.

Khi Trương Đình thông báo Frank đang đi lên cầu thang, bầu không khí ở đây dường như có thể dùng hai chữ “sôi sục” để hình dung. Mà “con bạc” chủ chốt không ngừng lăm bằm:

“Màu đỏ, màu đỏ.”

“Màu trắng, màu trắng.”

Sau đó có tiếng bước chân vọng đến, mọi người đều nín thở, ánh mắt nhìn chăm chăm ra phía hành lang.

Bóng dáng đẹp đẽ của Frank cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt chúng tôi.

“Hello!” Ánh mắt anh ta nhìn khắp xung quanh một lượt, cất tiếng chào chúng tôi. Trên khuôn mặt anh tuấn là nụ cười kiểu Ý rạng rỡ mà đáng yêu.

Tất cả mọi người đều sững sốt, trong nháy mắt, bầu không khí trở nên tĩnh lặng tuyệt đối. ba giây sau, một tràng cười dữ dội bùng bùng phát.

“Thế này thì phải làm thế nào, tính cho ai thắng đây?” Kỹ sư Hồ vừa cười vừa vò tóc, lăm bằm.

“Hòa rồi, ha ha!”

Trương Đình cười xong mới nói với về tiệc buổi tối: “Thảm quá, bị trượt mất buổi trà chiều rồi!”

Giữa tiếng cười của mọi người, Frank đưa tay lên xoa cái đầu mới cạo trọc của mình, không ngờ mới đến Trung Quốc có mấy lần mà đã được chào đón như thế này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Việc làm ngu ngốc nhất trong lịch sử

Chớp mắt, những cơn gió thu đã biến mất, thời tiết đột ngột nhiên chuyển lạnh.

Gần đến cuối năm, tôi bỗng bận rộn hơn, tất cả là nhờ phúc của sếp.

Nửa năm trước, anh ta đã đưa ra một ý tưởng rất kỳ quái, đó là muốn giành được một chiếc máy có chất lượng tốt từ bộ phận Duy tu Nhật Bản, mà bên phía Nhật Bản cũng không ngốc, họ đâu dễ dàng chịu nhường thứ tốt cho Trung Quốc cho bằng được.

Cuối quý IV năm nay, anh ta đã thương lượng xong việc đưa chiếc máy đó về Trung Quốc.

Sếp tôi thắng trận khải hoàn, vô cùng hãnh diện. Trong hội nghị thường lệ của khu vực châu Á – Thái Bình Dương, sếp rõ ràng cao giọng hơn bình thường, kết quả của việc thảo luận là chiếc máy này không thể chuyển tới nơi nào khác, dĩ nhiên phải chuyển về chỗ chúng tôi. Tổng bộ ở Thượng Hải tắc đất tắc vàng, vốn chẳng thể mang về đó.

Sau khi việc này truyền ra ngoài, có rất nhiều kỹ sư gọi điện đến hỏi thực hư như thế nào, vì đây đã là việc chắc chắn nên tôi cũng không muốn giấu, đành nói thật cho họ biết.

Cả một đám người gào khóc thảm thiết. Vốn có thể nhân cơ hội sang Nhật học tập để tranh thủ đi du lịch, tham quan ngắm cảnh, ai ngờ đến hôm nay mọi dự định đều trở thành bong bóng xà phòng.

“Sếp của cô bị điên rồi!” Mọi người đều nghiêng răng nghiêng lợi quăng lại cho tôi câu nói này.

Tôi vẫn thản nhiên cười. “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ!”

Trong doanh nghiệp, những xung đột, mâu thuẫn giữa lợi ích chung và lợi ích cá nhân thường xuyên xảy ra, là một thành viên của doanh nghiệp, bạn cũng chỉ có thể cần nhẫn nại câu mà thôi, đến cuối cùng cũng chẳng biết phải làm gì nữa.

Tôi vừa nhận được “thánh chỉ”, công việc lu bù, cảm giác chân sắp không chạm đất. Theo dự kiến, máy móc sẽ về sau một tháng lênh đênh trên biển, trước đó còn có rất nhiều chuyện phải làm, ví dụ như sân bãi, điện đóm, vân vân và vân vân...

Đầu tiên tôi hỏi thăm vấn đề sân bãi từ Tiểu Đường bên bộ phận Thiết bị. Mọi người phải suy nghĩ gần nửa tiếng đồng hồ mới nghĩ ra một vấn đề vô cùng quan trọng, chiếc máy đó quá lớn vốn không thể đi qua cửa của tòa nhà mới tu sửa.

“Bàn lại, bàn lại!” Tiểu Đường đang rất bận rộn, chỉ ném lại câu nói này rồi chuồn mất

Tôi chạy như bay lên tầng hai, tranh thủ gọi điện thoại cho sếp, nói cho anh ta biết tin tức có thể gọi là “sét đánh ngang tai” này.

Sếp tôi hơi ngần ngại, vì từ trước tới giờ chưa từng nghĩ tới chuyện này, nhưng tên đã lên dây, đạn đã lên nòng, không thể không bắn, không thể vì vấn đề nhỏ này mà từ chối chiếc máy được. Điều đó không chỉ khiến anh ta mất mặt mà còn khiến người Nhật cười đến rụng răng.

Suy nghĩ một lúc lâu, anh ta mới cắn răng, nói: “Đục tường ra, sau khi chuyển máy móc vào thì xây lại.”

Mặc dù tôi không phải chuyên gia nhưng cũng biết rõ lắm như thế rất mạo hiểm.

“Cái đó... nhờ tòa nhà sụp xuống thì làm thế nào?” Tôi lo lắng, hỏi.

Anh ta trầm ngâm một lát. “Trước tiên cô hãy tìm người của bộ phận Thiết bị để thảo luận về tính khả thi của phương án này, dù thế nào cũng phải tìm ra cách.”

Lần nào cũng vậy, có khó khăn gì là lại đổ lên đầu tôi.

Có lẽ anh ta nghe ra ý miễn cưỡng trong lời nói của tôi, liền nói với giọng sâu xa: “Cô có biết nếu tòa nhà sụp xuống thì sẽ như thế nào không?”

Tôi vội vàng nói: “Tôi sẽ mất công việc này.”

“Tôi cũng vậy.” Anh ta trầm giọng, nói: “Cô tìm một công việc khác ở đại lục rất dễ dàng, nhưng tôi thì khác, tỷ lệ thất nghiệp ở Hồng Kông từ trước đến nay chỉ tăng mà không giảm.”

Anh ta đã nói những lời tự đáy lòng như vậy rồi, tôi chỉ có thể hứa sẽ làm hết sức mình.

Nhưng có vẻ anh ta còn chưa yên tâm, tiếp tục giảng giải: “Cô phải đặt mình vào vị trí owner (*) của doanh nghiệp để suy nghĩ về vấn đề này mà không phải là một employee (**), nếu không thì cô chẳng bao giờ có thể thắng tiến được.”

(*) Tiếng Anh có nghĩa: người làm chủ, người sử dụng lao động.

(**) Tiếng Anh có nghĩa: người làm thuê, nhân viên tạm thời.

Phiên phức nhất chính là giọng điệu cũ rích này.

“Cô cảm thấy cô là owner hay employee?” Anh ta hỏi.

Tôi suy nghĩ vài giây rồi thật thà trả lời: “Tôi cảm thấy mình là một employee.”

Tôi đặt điện thoại ở chế độ loa ngoài, cho nên Trương Đình nghe thấy rõ ràng cuộc điện thoại này, cô ấy đã sớm lăn ra chiếc ghế da, cười run rẩy cả người, lại còn lấy tay ra hiệu: “Cậu thật đen đủi” với tôi.

Quả nhiên, tiếng hít thở của người ở đầu máy bên kia rõ ràng trở nên nặng nề.

Rất nhanh, tôi phải trả một cái giá đắt vì câu trả lời tùy tiện của mình. Sếp lại bỏ ra gần nửa tiếng đồng hồ để tiến hành giáo dục một cách kỹ càng, từ bối cảnh của công ty đến việc phát triển cá nhân...

Tôi hơi mất kiên nhẫn, vì còn có mấy việc chưa làm, nên đánh tắt chế độ loa ngoài rồi vừa nghe vừa gõ bàn phím máy tính.

Anh ta vẫn nói một hồi, phát hiện ở đầu máy bên này yên tĩnh không một tiếng động, liền gọi: “Tú Nghiên, Tú Nghiên, cô còn nghe tôi nói không đấy?”

Tôi vội vàng nói: “Có, có.”

Cuối cùng, tôi dùng một câu tiếng Anh rất phổ biến để gỡ cờ trắng xin hàng với anh ta, thừa nhận mình là một owner mà công ty đã đầu tư tiền ti: “I think I can think in your way. (*)”

(*) Tôi nghĩ tôi có thể suy nghĩ theo cách của anh.

Cúp điện thoại, tôi vô cùng ảo não, trong văn phòng còn có người, tôi không thể hét lớn để giải tỏa cơn oán giận, thế là tôi mở phần mềm nói chuyện nội bộ trong công ty – ST, điền cuồng gõ một câu rất dài rồi gửi nó cho Trương Đình cho hả giận.

Vậy mà tới nửa ngày sau đầu kia vẫn không trả lời, thực sự không giống phong cách của cô ấy. Tôi buồn bực la lên với cô ấy: “Sao cậu chẳng phản ứng gì thế?”

Trương Đình kinh ngạc nhìn tôi. “Cậu muốn có phản ứng cái gì?”

Tôi bỗng thấy nghi ngờ, vội vàng dán mắt vào màn hình kiểm tra lại, nhất thời cảm thấy hồn xiêu phách lạc, đúng là bị ma nhập, rõ ràng tôi đã gửi cả một đoạn dài những lời khó nghe đó vào cửa sổ chat của sếp!!!

Trương Đình còn đang buồn bực, tôi lại không kịp giải thích, vội vàng cầm chuột xóa đi những dòng đó, hy vọng có thể tiêu hủy chứng cứ, đáng tiếc là công cụ trò chuyện này và QQ, MSN hoàn toàn giống nhau, một khi đã tắt nước ra ngoài thì không thể thu về được nữa.

Tôi khóc không ra nước mắt, ngồi ngây ngốc ở đó, điều may mắn duy nhất là tôi không mĩa mai hay đã kích cái bụng bia của anh ta.

Chỉ một lúc sau, điện thoại của anh ta gọi đến như một con giông tố, tôi chỉ đành ngoan ngoãn nghe giáo huấn, mồ hôi vã ra như tắm.

Nhưng không ngờ anh ta lại không hề tức giận, chỉ chế giễu mấy câu rồi nói vài lời tâm huyết về tầm quan trọng của hạng mục này, cuối cùng cũng chịu buông tha cho tôi. Đây cũng là điểm tốt của sếp tôi, mặc dù hay nói huyền thuyên nhưng không bao giờ ghi thù ai cả.

Tôi vô cùng xấu hổ, kể chuyện này cho Trương Đình nghe, sau đó thấy cô ấy chẳng chút nể nang, nằm bò ra bàn để cười, trong lòng tôi càng lúc càng cảm thấy phiền muộn.

Tối giờ cơm trưa, theo thường lệ tôi lại sang bên công xưởng, nhưng có ý đi muộn một chút để tránh “núi cao”, chỉ giao mấy văn bản cần giải quyết cho các bộ phận có liên quan, sau đó vì cũng ngại nói chuyện nên lấy cơm xong, tôi tìm một chỗ không người ngồi xuống cầm đầu ăn, cảm thấy miệng nhạt như nước ốc, chẳng có mùi vị gì.

Chẳng biết từ lúc nào, một mùi hương thơm mát thoang thoảng thổi đến, Chung Tuấn Hải đã tự nhiên ngồi xuống đối diện tôi.

Tôi tức giận, nói: “Tôi không biết cậu là một người yên tĩnh đến vậy đấy!”

Cậu ta nở nụ cười điềm đạm, sau đó coi như không có chuyện gì, bắt đầu cầm thìa ăn cơm, động tác thong thả mà tao nhã. Đây chỉ là một bữa cơm trưa bình thường nhưng trông như cậu ta đang ăn tiệc ở khách sạn vậy, thực ra thì cũng chỉ có mình cậu ta như thế thôi.

“Chuyện gì mà làm cho cậu trở nên như vậy?”

“Cậu không cần biết.” Tôi tức giận nói.

Chung Tuấn Hải thu lại nụ cười, chăm chú nhìn tôi, nói: “Tú Nghiên, rốt cuộc là thế nào? Không phải cậu hẹn tôi để nói về chuyện dự toán sao?”

Lúc này tôi mới nhớ ra chuyện đó, vì hạng mục này nằm ngoài kế hoạch nhưng sếp tôi lại không đợi được, sợ đêm dài lắm mộng, khi thực hiện lại phát sinh biến cố nên bắt tôi phải tìm bộ phận Tài vụ để nói chuyện, xem có thể mượn dùng trước một ít tiền không, rồi sau này sẽ trả lại.

Tôi thờ dãi một tiếng, kể lại từ đầu đến cuối chuyện xảy ra ngày hôm nay cho cậu ta nghe, bao gồm cả việc làm ngu ngốc đến cực điểm kia nữa. Gần sáu năm đi làm nhưng tôi chưa bao giờ mắc phải một sai lầm sơ đẳng, đáng mất mặt như thế này.

Lúc tôi nói đến đoạn cao trào, Chung Tuấn Hải đang ngậm đầy một miếng canh, không nuốt xuống được cũng không phì ra được, cậu ta trừng mắt nhìn tôi, vẻ mặt vì cố kìm nén mà trở nên đỏ bừng.

Tôi có dự cảm chẳng lành, lập tức che tay trước mặt cậu ta, nói: “Dù thế nào cậu cũng không được phun ra!”

Nhưng muộn mất rồi, may mà cậu ta kịp cúi xuống nên tôi mới không giống như hoa bị tưới nước, nhưng khay cơm của tôi thì thật... thảm hại.

Cậu ta không ngừng ho, vì cảm thấy mình thất lễ nên có chút ngượng ngùng, vừa lấy giấy ăn trong hộp giấy trên bàn lau cho tôi vừa nói: “Xin lỗi, xin lỗi!”

Mặt tôi rầu rĩ, nhìn khay cơm của mình, nói: “Tôi còn có thể ăn cơm sao?”

“Khụ khụ, tôi sẽ mời cậu uống trà chiều. Được chứ?” Cậu ta vừa nhìn sắc mặt tôi vừa không kìm được nở nụ cười.

Tôi buồn bực nói: “Tất cả các cậu, ai cũng cười trên nỗi đau khổ của người khác.”

Cuối cùng, Chung Tuấn Hải cũng thu lại nụ cười, thờ dãi, nói: “Cậu nghĩ tôi là người thế nào chứ, thực ra đây cũng chỉ là sai lầm có tính nguyên tắc, chỉ ít thì cậu cũng khiến cho sếp mình hiểu được cậu thực sự đang nghĩ gì. Cậu hãy cố gắng hoàn thành tốt hạng mục này để lập công chuộc tội.”

Tôi thờ dãi. “Tôi cảm thấy rất khó, bộ phận Thiết bị bảo chúng tôi làm việc đó nhưng lại không có ý giúp đỡ, xảy ra chuyện gì là lại đến tìm tôi, nhưng bản thân tôi cũng chẳng biết rõ về việc này.”

Cậu ta trầm ngâm một lát rồi nói: “Tớ đề cử cho cậu một người, cậu có thể đi tìm anh ta hỏi xem sao. Khi anh ta còn ở Mỹ, từng phụ trách nghiên cứu các loại máy móc này, chắc chắn sẽ cho cậu những lời khuyên có ích.”

“Ai?”

“Steven.”

“Tôi nhìn cậu ta với ánh mắt khó mà tin được. Bây giờ Steven là trưởng bộ phận Hậu cần, không ngờ anh ta còn giỏi cả lĩnh vực này nữa.”

“Làm sao cậu biết được? Tôi làm ở công ty này hơn hai năm rồi mà còn chưa từng nghe nói tới.”

Chung Tuấn Hải cười đắc ý. “Rất nhiều người không biết, cho nên nói chuyện phiếm với người khác cũng là một nghệ thuật. Tớ đâu có giống cậu, chỉ biết cười ngây ngô, chẳng biết tìm hiểu thông tin có lợi cho mình.”

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, nhưng nghĩ lại thì thấy cậu ta cũng là ân nhân của mình, chỉ “hừ” một tiếng rồi thôi.

“Buổi chiều cậu muốn ăn gì?” Cậu ta mỉm cười, nhìn thẳng vào tôi.

“Hả?” Tôi lấy lại tinh thần, nghĩ ra mình vẫn chưa được ăn no, liền chẳng khách sáo với cậu ta, đồng ý nói: “Vậy tôi không khách khí nữa nhé. Một chiếc pizza hải sản, một phần cánh gà nướng, mìn mì bò Ý cũng không tồi, gọi một suất, còn nữa, thêm suất khoai lang chiên và salad hoa quả nữa là OK.”

Mắt Chung Tuấn Hải tròn tròn. “Nhiều như vậy, cậu có ăn được không? Đừng có mà ăn rồi lại bị viêm dạ dày cấp tính gì đó.”

“Việc ấy không cần cậu quan tâm. Đây, không phải cậu keo kiệt đấy chứ?” Tôi nhìn cậu ta từ trên xuống dưới với vẻ khinh bỉ, nói.

Cậu ta cười nhạo một tiếng. “Được thôi, cậu dám ăn thì tớ dám gọi.”

Ba giờ chiều, quả nhiên tổng đài thông báo tôi có đồ ăn được nhân viên giao hàng mang tới. tâm trạng của tôi bỗng tốt hơn một chút.

Anh chàng này cũng rất biết giữ chữ tín đấy chứ, những món tôi đã gọi không thiếu món nào, còn có thêm một cốc nước cam.

Tôi cùng Trương Đình mang đồ ăn vào phòng hội nghị, bày lên bàn rồi vui vẻ hưởng thụ. Đồng nghiệp ở khắp các góc ngách trong công ty ngửi thấy mùi thơm cũng liên tục tập.

“Ô, ai mà lại quan tâm đến chúng ta thế này, còn đặc biệt chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy nữa.” Nhậm Vĩ cười ha ha khi “bất sống” chúng tôi ở đây.

Mấy người khác nữa cũng lần lượt xuất hiện. Có bọn họ giúp đỡ, các món ăn chẳng mấy chốc đã hết vèo.

Ăn xong, Trương Đình thay đổi sắc mặt, cô ấy bỗng ghé sát vào tôi. “Nói, rốt cuộc là ai mời?”

Những người kia thì đang mút ngón tay vẻ chưa thỏa mãn, nghe thấy vậy liền đồng loạt nhìn về phía tôi.

“Tại sao mấy người lại lòng lang dạ sói như vậy chứ? Ăn xong rồi liền trở mặt ngay được?” Tôi không ngừng kêu oan.

Trương Đình cười gằn, nói: “Cậu đừng cho rằng tớ không bước chân ra khỏi phòng thì không biết đã xảy ra những chuyện gì nhé! Tú Nghiên, cậu không giấu được bọn tớ đâu!”

Mấy người vây xung quanh tôi nào có góc ghéech, vừa nghe thấy vậy, ánh mắt của bọn họ liền sáng lên, đồng loạt nhìn về phía tôi. “Không phải chứ! Tú Nghiên, ở bộ phận Duy tu có không ít các chàng ngưỡng mộ cậu, đừng dễ dãi với đám người bên công xưởng đó, dù sao thì phù sa cũng không nên chảy ra ruộng ngoài.”

Tôi không đỏ mặt, tim cũng chẳng đập nhanh. “Đi đi, đi đi, đừng có ở đây mà đoán linh tinh nữa, ăn của tôi xong rồi thì phải nhớ ân huệ của tôi, sau này nhất định phải trả lại cho tôi đấy!” Tôi thu dọn “bãi chiến trường” rồi đi ra ngoài.

Nhậm Vĩ nghiêm túc nói: “Nhìn xem, cái này gọi là giấu đầu hở đuôi, càng giấu càng lộ, chắc chắn là có vấn đề. Ở kia, cô đừng có bỏ đi giữa chừng như thế chứ, nói xong chuyện này rồi hãy đi...”

Tôi nào có nghe anh ta nói, chỉ xách theo túi rác rồi nhanh chóng đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Có bệnh thì vái tứ phương

Tôi gọi điện thoại cho Steven, vừa mới mở lời mà anh ta đã đoán ra lý do tôi gọi đến.

Bình thường tôi không mấy thân thiết với anh chàng người Mỹ này, vì thế lời nói cũng khá lễ phép, chu đáo.

Nhưng anh ta lại là người rất giản dị, dễ gần. “Câu Chung đã nói với tôi trước rồi, tôi hoàn toàn có thể giúp đỡ cô.”

Tôi thực sự rất vui mừng, anh ta nói mười phút nữa sẽ đến.

Tôi căn giờ rồi chạy ra bên ngoài tòa nhà, “cung kính” chờ đợi, cũng coi như thể hiện sự kính trọng đối với chuyên gia.

Chẳng bao lâu sau, một bóng người với chiếc bụng phệ xuất hiện trên bãi cỏ, Steven khệnh khạng đi tới.

Tôi vừa trò chuyện với anh ta về vấn đề chúng tôi gặp phải vừa dẫn anh ta đi tới quan sát hiện trường.

Hóa ra mấy năm trước, Steven cũng xuất thân từ giới thiết kế, không những thế còn từng bước đi lên từ vị trí kỹ sư thấp nhất, tôi bỗng cảm thấy thật may mắn khi gặp được một cao nhân ẩn mình như thế này.

Sau khi nghe tôi nói về phương án thực hiện, anh ta bỗng chau mày, nói: “Là ai đưa ra một ý kiến “stupid” như thế vậy?”

Tôi sững sờ rồi lập tức cười, nói: “Nếu là ý kiến “stupid” thì chỉ có thể là của tôi.”

Steven liếc nhìn tôi một cái rồi cười ha ha, sau đó nói với về thần bí: “Tôi nói cho cô biết một bí mật, thực ra loại máy này có thể tháo rời thành hai phần, chỉ là yêu cầu về kỹ thuật rất cao, giá cả cũng đắt đỏ, cho nên bình thường chúng tôi không đưa ra những đề nghị như thế mà cứ đưa cả chiếc máy vào.”

Điều này thì tôi có thể lý giải, thông thường người ta đều yêu cầu xây dựng nhà xưởng rồi mới chuyển máy móc vào, còn tình hình của chúng tôi hiện nay có chút khác biệt.

“Tôi có thể tháo máy để không cần phá nhà, vấn đề này rất đơn giản, nhưng các cô cần chi tiền mời hai chuyên gia từ Mỹ đến làm việc.”

Tôi thực sự rất vui mừng, so với việc có khả năng gây nguy hiểm, thì nhất định sếp tôi thà bỏ tiền còn hơn.

“Cái đó... có bản vẽ liên quan không? Bản vẽ về phương diện tháo dỡ ấy?” Tôi cẩn thận hỏi.

Vô số bài học xương máu đã chứng minh, việc nghe và nói chẳng là gì cả, chỉ có giấy trắng mực đen mới là quan trọng

Ông ta vui vẻ đồng ý với tôi rằng sẽ nhờ một vài người bạn cũ từ Mỹ sang.

Steven là người giữ chữ tín, hai ngày sau đã gửi cho tôi một bản vẽ.

Tâm trạng của tôi rất vui vẻ, lập tức viết một bức thư với tình cảm mãnh liệt rồi gửi cho sếp, đồng thời có đính kèm bản vẽ vô cùng quan trọng kia.

Trong thư tôi viết với giọng treu chọc: Tôi đứng trên lập trường của một owner, dựa trên suy nghĩ của một người làm chủ, cuối cùng cũng tìm ra được phương án giải quyết tốt nhất.

Sếp tôi lập tức gọi điện về, tất nhiên là cũng hết sức vui mừng, cuối cùng tổng kết lại: “Đấy cô xem, khi đứng từ góc độ của một owner để nhìn nhận vấn đề, decision (*) sẽ tự nhiên không mời mà đến.”

(*) Tiếng Anh nghĩa là: sự quyết định.

Gớm thật đấy, anh ta vẫn cho rằng kết quả đó là nhờ tác dụng từ bài tụng kinh của mình.

“Tú Nghiên, cô đã từng xem F1 (*) chưa?” Anh ta bỗng nhiên hỏi.

(*) Formula 1: Giải đua xe công thức 1 nổi tiếng thế giới.

Tôi nhất thời run rẩy, cảm thấy không theo kịp dòng suy nghĩ của anh ta. “À, tôi có xem qua.”

“Chuyện của chúng ta rất giống với chuyện thay bánh xe trong các cuộc đua F1. Thà tốn nhiều thời gian để chuẩn bị cho tốt, sau đó chỉ trong vòng mấy giây đã thay xong bánh xe, cho nên khi tiếp cận công việc, phải liên tục đốc thúc những khâu chuẩn bị rùm rà và phức tạp.”

Được sếp khuyến khích như vậy, tôi bỗng cảm thấy máu huyết sôi trào, lập tức bắt tay vào chỉnh lý phương án sao cho được hoàn hảo nhất.

Tôi trình bày phương án trên ppt (*), tất cả các mốc thời gian được đánh dấu rõ ràng. Sau khi hoàn thành, tôi kiểm tra lại một lượt, cảm thấy rất hài lòng.

(*) PPT là định dạng mặc định để lưu các file thuyết trình từ Microsoft Power Point 2003 trở về trước.

Tôi tưởng tượng mình chính là sếp, đang kiểm tra kĩ từng chi tiết văn bản, rõ ràng nhìn thấy sự thành khẩn của những nhân viên hết lòng với công việc, làm sao có thể không rơi lệ vui mừng, chỉ hận không thể giống như Lý Mai Đình trong Vì thành, từ cơ thể bỗng có một người nữa xuất hiện, mà người đó cũng chính là bản thân mình, vở vai mình, nói: “Người anh em, cậu thật giỏi.”

Tôi còn đặc biệt lên mạng, tải xuống một bức ảnh về cuộc đua xe F1, dán lên trang đầu tiên, đặt cho nó một cái tên nghe rất khí thế: “FORMULA ONE!”

Nhìn thời gian, đã sắp tám giờ tối, con đói đã qua từ lâu, lúc này, toàn thân mệt lả, tôi tiện tay lấy mấy miếng bánh quy bỏ vào miệng.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tôi giật cả mình. Lại là Chung Tuấn Hải.

“Làm xong việc chưa?”

“Ừ. Sao cậu biết tôi vẫn còn ở đây?”

Cậu ta cười ha ha. “Cái này đâu có gì khó, avatar của cậu trên ST vẫn còn sáng đây này.”

Lúc này tôi mới bừng tỉnh, hóa ra phần mềm chat đã bán đứng tôi.

“Tớ cũng phải về bây giờ đây, tớ sẽ đưa cậu về nhé!” Giọng nói ôn tồn của cậu ta vang ra từ trong điện thoại, cảm giác rất ấm áp.

Nhưng, tôi do dự mãi không thôi. “Không cần phiền phức thế đâu, tôi có thể bắt xe về.”

Chung Tuấn Hải im lặng một lát rồi mới nói: “Tú Nghiên, cậu thay đổi rồi, càng ngày càng nhát gan.”

Khi còn nhỏ, trong ba người chúng tôi, tôi là đứa to gan nhất, luôn dẫn đầu cả bọn “xông pha ra trận”, thực sự là một con bé không hề thua kém cánh mày râu, thế mà bây giờ lại bị người ta chế nhạo là nhát gan, nhất thời tôi cảm thấy máu nóng bốc lên đầu. “Ai nhát gan cơ? Cậu đợi tôi ở cổng!”

Tôi cúp điện thoại, sau đó bỗng cảm thấy mình đúng là ngớ ngẩn, đây là chiêu khích tướng tầm thường nhất, sao mình lại cắn câu cơ chứ?

Trong màn đêm, chiếc Mercedes màu bạc của cậu ta đang lặng lẽ đợi tôi. Tôi bấu môi một cái rồi mở cửa lên xe.

“Cậu có muốn tìm chỗ nào đó để ăn chút gì không?” Cậu ta hỏi, trong giọng nói dường như có chút mệt mỏi, xem ra làm giám đốc bộ phận Tài vụ thực sự chẳng dễ chịu gì.

Tôi lắc đầu. “Hôm nay mệt quá rồi, tôi muốn về sớm một chút.”

Cậu ta cũng không cố nài nữa.

“Ngày nào cậu cũng làm thêm giờ sao?”

“Xem tình hình này, tôi sẽ cố gắng cho mọi người về sớm hơn một chút, dù sao thì mỗi người cũng bán tám tiếng đồng hồ cho công ty, nhưng ngày nào cũng làm đến rất muộn, như thế thực sự không công bằng.” Quả nhiên là người từ châu Âu về có khác, tư tưởng dân chủ rất rõ ràng.

“Ha ha, làm cấp dưới của cậu thật hạnh phúc.”

Ngồi trong xe, tựa vào chiếc đệm mềm mại, thoải mái, tôi chỉ muốn đánh ngay một giấc.

Từ công ty về nhà không xa lắm, cậu ta lái xe chậm chậm, cũng may mà còn nhớ đường.

“Steven đã đến tìm tôi, anh ta đưa ra một đề nghị thực sự không tồi. Cảm ơn cậu nhé!” Tôi nhắm hờ mắt, nói một câu xuất phát từ đáy lòng, sau đó bổ sung thêm: “Ồ, còn cả bữa ăn chiều hôm đó nữa, cũng cảm ơn cậu luôn.” Bận rộn cả ngày, lúc này tôi mới nhớ phải cảm ơn cậu ta.

Chung Tuấn Hải mỉm cười nhìn tôi. “Cảm ơn như thế này... dường như không có thành ý lắm?”

“Vậy cậu muốn thế nào?”

“Tớ còn chưa nghĩ ra. Khi nào nghĩ ra sẽ nói cho cậu biết.” Cậu ta nháy mắt về gian xảo.

“Đừng có mà tham lam quá đấy. Tôi không kiếm được nhiều tiền như cậu đâu.” Tôi ngược lên nói với giọng uể oải.

Cậu ta chỉ cười ha ha.

Chung Tuấn Hải dừng xe dưới tòa nhà tôi ở, sau đó xuống xe mở cửa cho tôi. Đã bao nhiêu năm rồi mà nhà tôi vẫn ở khu chung cư cũ nơi ngoại ô này, không biết trong lòng cậu ta nghĩ gì, mà tôi cũng chẳng buồn hỏi.

Tôi đang do dự không biết có nên mời cậu ra lên nhà ngồi một lát không, nhưng cũng không thực sự muốn làm điều đó, hơn nữa nếu mẹ tôi nhìn thấy cậu

ta, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc.

Nhưng vì giữ phép lịch sự, câu tạm biệt lên đến miệng rồi bỗng biến thành: “Cậu có muốn lên nhà ngồi một lát không?”

Dù sao thì người ta đưa mình về tận nhà, cũng không nên đuổi cậu ta về ngay! Nếu may mắn thì có thể cậu ta cũng không muốn lên nhà tôi.

Nhưng không ngờ người kia lại gật đầu, sáng khoái nói: “Được!”

Tôi sững sốt đến há hốc miệng, đành bất đắc dĩ dẫn cậu ta lên nhà.

Mặc dù đã gọi điện thoại về nhà nhưng mẹ tôi vẫn đợi ở cửa như mọi khi. Thấy tôi đi vào cửa, bà đang định nói gì đó, bỗng vô cùng kinh ngạc khi phát hiện Chung Tuấn Hải đi phía sau tôi, trong ánh mắt lộ vẻ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Tôi vội vàng giải thích: “Mẹ, đây là Chung Tuấn Hải, mẹ còn nhớ cậu ta không?”

Mẹ tôi không tin vào mắt mình, liền đi đến trước mặt Chung Tuấn Hải nhìn thật kỹ. “Cháu đúng là Chung Tuấn Hải của nhà họ Chung sao? Ôi chào, cũng đã lớn thế này rồi à?”

Tôi dờ khóc dờ cười. “Con gái mẹ sắp thành bà cô rồi, cậu ta còn có thể chưa lớn được sao?”

Chung Tuấn Hải nhiệt tình gọi một tiếng “cô”, mẹ tôi lập tức trở nên vui vẻ. “Hai đứa có đói không? Cô có làm chút đồ ăn đêm đây.”

Tôi còn chưa kịp lên tiếng, Chung Tuấn Hải đã tranh nói trước: “Cháu còn chưa ăn tối, đang đói đến mức không đi nổi đây ạ!” Cậu ta vừa nói vừa ngồi vào bàn ăn.

Mẹ tôi vui vẻ đi vào bếp.

Tôi quăng chiếu túi da xuống, thay đôi dép lê rồi cũng ngồi xuống, neho mắt nhìn cậu ta, nói: “Cậu trở thành kẻ mặt dày như thế này từ bao giờ vậy?”

Chung Tuấn Hải cười hi hi, nói: “Chẳng phải từ đã quen như thế này rồi sao? Hồi còn nhỏ tớ vẫn thường đến nhà cậu ăn cơm, cậu quên rồi à?”

Chẳng bao lâu sau, mẹ tôi mang ra hai bát vằn thắn nóng hổi, cẩn thận đặt xuống trước mặt chúng tôi.

“Các con ăn đi cho nóng! Hôm nay lạnh thế này, lại còn đề bụng đói, thật là...” Mẹ tôi đúng là mẫu người “dân dĩ thực vi thiên (*)” điển hình.

(*) Dân coi ăn là trời.

“Cô ơi, ngon quá!” Cái miệng của cậu ta đúng là ngọt như mía lùi.

Mẹ tôi vui vẻ nói: “Nếu cháu thích ăn thì sau này thường xuyên đến đây, cứ tự nhiên như hồi cháu còn nhỏ ấy, đừng khách sáo!”

“Vâng ạ! Dù sao thì bây giờ cháu và Tú Nghiên cũng làm ở một công ty, tiện lắm ạ!”

Mẹ tôi há hốc miệng về rất kinh ngạc, ánh mắt lập tức chuyển sang tôi.

Tôi vội vàng giả vờ như không nhìn thấy, chỉ cúi đầu ăn, trong lòng thần oán hận, đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

“Ôi trời, Tú Nghiên nhà cô đúng là chẳng ra làm sao! Chuyện lớn thế này mà cũng không nói với cô một tiếng.”

Tôi vội nói: “Chuyện này lớn ở chỗ nào chứ? Cậu ta đâu phải chủ tịch nước.”

Mẹ tôi trách móc: “Dù thế nào hồi nhỏ các con cũng là bạn thân còn gì. Con dù cắn tay người ta...”

Trong lòng tôi vang lên một tiếng hét bi thương. Mẹ còn nhắc chuyện hồi nhỏ của chúng tôi nữa chứ...

Chung Tuấn Hải cười, nói: “Cô à, sau này cháu nhất định sẽ thường xuyên đến đây.”

Sau đó, mẹ tôi và Chung Tuấn Hải càng nói càng hăng say, tôi gần như không xen vào được câu nào, tóm lại cũng chỉ là hỏi thăm tình hình của bố mẹ cậu ta, vì trước đây khi mọi người còn là hàng xóm, họ cũng rất hay đến nhà nhau chơi.

Ăn xong, mẹ nói với tôi: “Tú Nghiên, đi rửa bát đi!”

Tôi ngần ra một lát rồi mới mang bát đi rửa. Mẹ tôi hôm nay thật kỳ lạ, trước đây có bao giờ bắt tôi làm việc nhà đâu. Thế là tôi ở trong bếp vừa nhẹ nhàng rửa bát vừa vênh tai nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Quả nhiên, giọng nói của mẹ tôi truyền đến đứt quãng: “A Hải, cháu và Tú Nghiên đã quen biết nhau từ nhỏ nên chắc cháu cũng hiểu con bé. Mặc dù gia cảnh nhà cô rất bình thường nhưng con bé Tú Nghiên này rất có tiền đồ. Bây giờ tuổi của nó cũng không còn nhỏ nữa mà vẫn chẳng đâu vào đâu thế này, trong lòng cô lúc nào cũng như bị một hòn đá đè nặng. Con bé rất kỹ tính, đi làm đã hơn năm năm rồi mà vẫn chưa thấy nó quen ai. Cô nghĩ...”

Tôi càng nghe càng khó chịu, trong đầu xuất hiện những tiếng rầm rầm không ngớt, như muốn nổ tung.

“Mẹ!” Tôi phần nộ chạy từ trong bếp ra, hai tay còn ướt nhèm nhẹp, nước nhỏ tong tong xuống nền nhà, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt Chung Tuấn Hải méo xệch, tôi nghe được nửa câu sau của mẹ: “Cháu có thể giới thiệu cho con bé một người thích hợp không?”

Mẹ bị tôi gọi lớn tiếng như vậy thì giật nảy mình, nhìn tôi với vẻ không vui rồi kiên quyết nói: “Con thì có thể không để tâm nhưng mẹ thì không thể mặc kệ. Trong những người đàn ông mà A Hải quen biết chắc chắn có rất nhiều người không tồi. mẹ ngờ thằng bé hỏi thăm giúp con, có được không?”

“Mẹ đừng có quản chuyện của con!” tôi tức giận giậm chân, nhất là không thể chịu nổi nụ cười kỳ quái trên gương mặt Chung Tuấn Hải.

“Cô cứ yên tâm ạ! Chuyện của Tú Nghiên thì cũng là chuyện của cháu, cứ bao hết trên người cháu là được rồi ạ!” Chung Tuấn Hải nhiệt tình nhận lời, còn lên nháy mắt với tôi nữa chứ.

Mẹ tôi mừng ra mặt. “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi! Khi nào cháu và Tiểu Tịnh kết hôn, cô nhất định sẽ tặng cháu một bao lì xì thật dày!”

Đúng thật là kẻ xướng người họa.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tổ tông mấy đời làm nghề thuốc

Typo: Trangthao.

Tôi cố sống cố chết kéo Tiểu Đường đang bận rộn ở phân xưởng đến phòng hội nghị số ba, nghiêm túc giải thích rằng hạng mục này là báu vật của sếp tôi, nếu cậu ta làm linh tinh rồi gây ra rắc rối, e rằng anh ta sẽ xách dao từ Hồng Kông đến để xử lý cậu ta đấy.

Sắc mặt Tiểu Đường lập tức khó coi tôi liền bổ sung: “Đương nhiên, nếu hoàn thành tốt, sếp sẽ khen thưởng tôi, tôi sẽ chống lưng cho cậu.” Tôi cho rằng mình đã đưa ra được một phương án phi phạm, nên nói năng rất đông dạc.

Thấy Tiểu Đường cũng hứng thú với những cuộc đua xe, tôi lập tức lên tiếng giải thích: “Chúng ta cần có cả thái độ của người làm chủ và tốc độ, sự cẩn thận như khi thay lốp xe trong những cuộc đua xe công thức một để hạng mục này được...”

Tiểu Đường khoát tay ngăn tôi lại. “Dừng lại, dừng lại! Những lời chị nói sao tôi thấy quen tai thấy nhĩ? Ồ, sếp tôi cũng thường xuyên lấy ví dụ cho chúng tôi như thế.”

Tôi nhất thời chẳng còn tí hăng hái nào nữa. Hóa ra các sếp đều có chung một bài thuyết giảng, nếu không thì bọn họ đã cùng tham gia một lớp tập huấn theo phương thức quản lý đua xe công thức một.

Nhắm mắt lại, tôi nói tiếp: “Được, cứ cho là như vậy, nhưng tôi cũng có nhiều lời khác muốn nói với cậu.” Tôi nhảy đến trước mặt cậu ta, tuôn ra một tràng những lời khích lệ si khí dài đến mấy trang, đi thẳng vào những dòng checklist (*) rườm rà. “Ồ đây có thể liệt kê ra, ngoài tôi và sếp tôi thì còn có hai chuyên gia người Mỹ quyết tâm phải làm xong công tác chuẩn bị trước thời hạn. Tôi sẽ thường xuyên kiểm tra cho đến khi mọi thứ đều OK.” Tôi bước đến trước mặt Tiểu Đường, cười híp mắt rồi vỗ vỗ lên vai cậu ta. “Chúng ta bắt đầu “thay bánh xe” thôi!”

(*) Bảng liệt kê những mục cần kiểm tra.

Ngày hôm đó về nhà, tôi vô tình gặp Tần Lệ đang lánh nạn ở nhà mình.

Tần Lệ là chị họ bên ngoại của tôi, lớn hơn tôi hai tuổi, tính ra thì chị ấy là cô gái xuất sắc nhất ở thế hệ này trong đại gia đình chúng tôi, vì chị ấy đã sớm kết hôn. Nói ra thì chị ấy cũng thật đáng thương, mười tuổi mẹ mất, vì thế mà bà nội của chị ấy rất thương yêu chị ấy, giữ chị ấy ở bên cạnh nuôi đến khi lớn khôn, kết quả là chị ấy đã thừa hưởng cái tính nóng nảy giống hệt bà. Tôi còn nhớ thời đi học, một lần đến nhà bà nội, bà bỏ đưa hấu cho mọi người ăn. Mỗi miếng dưa, Tần Lệ đều liếm một cái, sau đó đồng đặc tuyên bố tất cả dưa hấu bây giờ đều là của chị ấy, đúng là trình độ chộc tức người khác đạt được như thế này chắc chỉ có một mình chị ấy thôi.

Chồng của Tần Lệ tên là Triệu Khải, bố mẹ đều là giáo sư đại học. Khi hai người họ mới yêu nhau, nhà họ Triệu cũng nghe phong thanh tin tức về sự thô lỗ của Tần Lệ, lo sợ con trai sau này bị ăn hiếp, nên họ sống chết không đồng ý. Sau đó Tần Lệ phải tự đến cầu xin tha thứ, vừa khóc vừa nói mình thật sự thích Triệu Khải, nhất định sẽ không ức hiếp anh ta, thêm vào đó Triệu Khải cũng bày ra giọng điệu thách thức rằng sẽ không lập gia đình, thậm chí còn đòi tìm đến cái chết... thì mới miễn cưỡng được bố mẹ gặt đầu đồng ý.

Ai ngờ được rằng kết hôn chưa đầy hai năm, chuyện cãi nhau đã trở nên thường xuyên như cơm bữa, cách một hồi lại hục hặc. Cho nên mỗi lần nhìn thấy Tần Lệ là tôi lại đau đầu. Mẹ tôi dù cũng đã nói khó nhưng cuối cùng vẫn không dám đuổi người ta về nhà, chỉ khẽ nói với tôi một câu: “Con khuyên nhủ nó đi!”

Tôi bận cả ngày trời, lúc này mệt đến mức có cảm giác đứng không vững, chỉ muốn lăn ra giường đánh một giấc, nào còn tâm tư mà làm chuyện khác. Nhưng mới đi đến cửa phòng, lại nhìn thấy chị họ đang lau nước mắt, gương mặt xinh đẹp đầy vẻ ảm ức, tủi hờn lại khiến tôi mềm lòng.

“Đại tiểu thư, lần này chồng chị lại phạm lỗi gì vậy?” Tôi vừa than thở vừa ngồi xuống bên mép giường.

Tần Lệ tức giận nói: “Còn không phải là anh ta và bố mẹ anh ta hòa nhau ức hiếp chị?”

Tiếp đó, tôi tự nhiên trở thành cái thùng rác, để mặc cho chị ấy trút giận đến khi nào cảm thấy thoải mái thì thôi, nghe tới nghe lui thấy chẳng phải đều là mấy chuyện lông gà vò tỏi, chuyện bé xé ra to thôi sao? Tôi cũng chỉ lười nhắc khuyên nhủ mấy câu, thừa biết chị ấy chẳng qua chỉ cần nói hết tâm sự trong lòng chứ không cần tôi đưa ra phương án giải quyết...Mấy năm đầu tôi còn nhiệt tình trò chuyện với chị ấy, một lần còn chăm chú tìm hiểu về vấn đề tâm lý trong hôn nhân, kết quả phát hiện ra đúng là “tú tài gặp quan bình, có lý nói không rõ”. Lúc đó tôi còn đang cố tìm hiểu cách giải quyết, chị ấy ngồi ở bên cạnh, đã lau khô nước mắt, đưa tay ra kéo tôi cùng đi mua ti vi mới, vì chiếc ti vi ở nhà đã bị đập vỡ khi hai vợ chồng họ cãi nhau. Chuyện này quả là hài kịch hơn cả hài kịch...

Buổi tối, hai người cùng chen chúc trên một chiếc giường. Vì tôi không thích ngủ cùng người khác nên cứ trần trọc trở mình mãi.

Tần Lệ lại rất thoải mái, nói chuyện với tôi vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Quan hệ giữa em và bố đã tốt hơn chút nào chưa?”

Tôi ưỡn oai đáp: “Vẫn như cũ. Sống với nhau dưới một mái nhà mà cứ như cá đờn không qua lại với nhau.”

“Cũng không thể trách bố em được. Em đã lớn như vậy rồi mà mãi vẫn chưa kết hôn, bố em có thể không sốt ruột sao?”

Tôi đầu đầu không thôi, không ngờ chị ấy nói xong chuyện của mình còn nói sang chuyện của tôi, đúng là chỉ biết nói năng tùy tiện. “Nếu giống như chị, kết hôn xong rồi suốt ngày cãi nhau như thế này thì em thà ở một mình còn hơn.”

Tần Lệ chẳng tức giận, chỉ thờ dài, nói: “Cũng phải, nghĩ lại thì thấy kết hôn đúng là chẳng có ý nghĩa gì, lúc đầu còn hòa thuận thì muốn sống muốn chết thế nào cũng được, còn bây giờ cuộc sống chỉ toàn những chuyện linh tinh, vặt vãnh mà cũng khiến cho con người ta phải phiền lòng.”

Tôi chỉ biết nói: “Khi gặp phải chuyện gì không vừa lòng, chẳng phải chúng ta chỉ cần lùi một bước là được rồi sao? Đừng có đầu đi đầu lại mãi, đều là người nhà với nhau, hà tất phải như vậy?”

“Hừ, đợi khi nào tự em trải qua những chuyện thì sẽ biết. Tú Nghiên, chị nói cho em nghe, tìm chồng nhất định đừng tìm nhà có điều kiện quá tốt, vì khi đó em sẽ có rất nhiều áp lực, anh ta cũng chưa chắc đã cưng chiều em.”

Tôi phì cười. “Lúc đầu có bao nhiêu người theo đuổi chị như thế, chị đã nói thế nào nhỉ, tìm chồng thì ngoài nhìn vào bản thân anh ta, gia thế của anh ta cũng vô cùng quan trọng.”

“Ừ, lúc đó chị còn trẻ, chưa hiểu chuyện, bây giờ bắt đầu sáng mắt ra rồi.”

Chị ấy thường xuyên nói hiểu ra chuyện này chuyện kia, đáng tiếc là chẳng có cách giải quyết những vấn đề trong thực tại.

“Thôi xin chị đấy, bọn chị mau làm lành đi!” Tôi vừa mệt vừa buồn ngủ, khổ sở không nói nên lời.

Mấy ngày sau đó, tôi đốc thúc, giám sát Tiểu Đường y như mèo ngồi rình hang chuột. Cậu ta bị tôi dọa dẫm, uy hiếp nên cũng không dám chậm trễ, lo là, mọi việc vì thế mà được làm một cách có trật tự, bài bản.

Hôm nay, ở văn phòng, tôi vừa “nấu cháo điện thoại” với sếp xong thì Tiểu Đường cũng gọi điện đến tìm.

“Tú Nghiên, những công cụ bên các chị đặt đã đến rồi, nhà cung cấp đang dỡ hàng ở ngoài cổng, nhưng người bên chúng tôi không phân thân ra được, chị phải trực tiếp sang kho tìm chủ quản Ngô mượn xe nâng hàng và nhờ người bên đó sang giúp, chuyển hàng về tầng một bên chị đi rồi tính tiếp nhé!”

Tôi lập tức đồng ý, gác điện thoại rồi chạy thẳng đến kho.

Chủ quản Ngô là người mới, đúng lúc này cũng đang ở đây, tôi đưa ra yêu cầu một cách vô cùng khách sáo, vậy mà anh ta chẳng thèm chớp mắt, chỉ nói: “Ồ, tôi biết rồi, khi nào xong việc chúng tôi sẽ sang bốc hàng cho các cô.”

Tôi ngăn người cười, nói: “Anh có thể đi ngay bây giờ không? Bên cung cấp hàng đang đợi ở cổng rồi.”

Chủ quản Ngô cũng cười một tiếng, hỏi lại tôi: “Theo quy định, muốn dùng xe nâng hàng thì phải hẹn trước, cô đã hẹn trước chưa?”

“Chưa, tôi cũng không ngờ bên cung ứng lại chuyển hàng đến nhanh như thế này, cho nên...”

“Chưa hẹn trước thì đành phải đợi thôi, người trong tổ xe nâng rất bận.”

Tôi liếc nhìn xung quanh hai lượt, nhìn thấy Tiểu Châu đang điều khiển xe nâng hàng ở cách đó không xa, liền nói: “Chủ quản Ngô, tôi và Tiểu Châu rất

thần thiết, tôi nói thế này anh xem có được không nhé, bây giờ tôi đi hỏi Tiểu Châu, nếu cậu ấy không bận thì cho cậu ấy sang giúp tôi một lát, chắc không quá hai mươi phút đâu.”

“Xin lỗi, chúng tôi chỉ làm việc theo policy* của công ty, không làm việc dựa trên các mối quan hệ cá nhân.”

*Policy tiếng Anh nghĩa là chính sách, quy định.

Tôi tức giận quay người rời đi. “Dựa” cái gì chứ? Tôi chưa từng gặp người nào hống hách thích ra oai như thế này. Chỉ cảm lòng gà mà coi là quân lệnh, chẳng chịu hiểu nhân tình thế sự gì cả.

Nhưng tức giận cũng chẳng có tác dụng gì, có khi còn làm lục phủ ngũ tạng bị tổn thương vô ích. Tôi cố gắng kiềm chế, vội vàng chạy đến công xưởng tìm Lão Tổng nhờ giúp đỡ. Họ làm ở bộ phận then chốt, có lẽ “vị” chủ kho này có thể châm chước.

Tôi chạy một mạch đến phân xưởng, không nhìn thấy bóng dáng Lão Tổng đâu, đoán là anh ta đang ở văn phòng trên tầng hai, liền “phì” thẳng lên đó. Hôm nay, tôi đi đôi giày kiểu công sở, gót vừa cao vừa nhọn, phải tốn khá nhiều công sức mới chạy được đến đây. Nếu sớm biết phải chạy như trong cuộc thi chạy một trăm mét thế này thì tôi đã đi một đôi giày thể thao cho tiện.

Lên đến tầng hai, vì đi quá vội nên khi đến chỗ quẹo trên hành lang, tôi không cẩn thận bị cái gì đó vướng vào chân, cả người ngã nhào về phía trước. Trong lòng vừa cảm thấy xấu hổ vừa sốt ruột, sao hôm nay làm gì cũng không thuận lợi, xem ra sau này đến đi làm cũng phải xem giờ mới được.

Đúng lúc đó có một bàn tay đưa tới, ôm lấy eo tôi, đỡ tôi dậy một cách thật vững vàng, chắc chắn.

Tôi cảm kích quay đầu. Lại là Chung Tuấn Hải..

“Cậu đang nghĩ cái gì vậy, đang đi mà đầu óc cứ để đâu đâu!” Cậu ta cau mày, nói.

Tôi khéo léo thoát ra khỏi bàn tay của cậu ta: “Cảm ơn!”

Vừa mới bước đi, một con đau xé ruột xé gan truyền tới, chân tôi không thể cử động như bình thường được nữa. Mặt tôi bất giác trở nên nhẩn nhó.

“Trẹo chân rồi à?” Chung Tuấn Hải thấy thế liền hỏi, đồng thời cúi xuống kiểm tra chân tôi.

Tôi rút chân ra sau theo bản năng, giấu giếm. “Không sao đâu, tôi đi trước đây!”

Vì vướng ống quần dài và đôi giày da nên cũng không thể nhìn thấy gì, cậu ta suy nghĩ một lát, bỗng dứt khoát bế tôi lên đi về phía đầu hành lang.

Tôi kinh ngạc đến mức nói lắp bắp: “Này, cậu...cậu muốn làm gì hả?”

Chung Tuấn Hải nghiêng mặt liếc tôi một cái vẻ khinh bỉ. “Đừng có nhìn tó với ánh mắt như nhìn trộm cấp đó. Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, cậu cho rằng tó có thể làm gì?”

Mặt tôi bỗng đỏ ửng, tôi chỉ khề nói: “Vậy thả tôi xuống đi!”

Cậu ta lại mặc kệ tôi, cứ đi thẳng về phía trước. May mà đây là hành lang sườn bên cạnh thang cuốn nên không có nhiều người tới, nhờ vậy tôi mới bớt lúng túng.

Tiếp xúc ở cự ly gần như thế này khiến tôi cảm thấy có một sự căng thẳng không thể nói rõ thành lời, rất kỳ lạ. Mỗi lần cậu ta cách tôi quá gần, tôi lại có cảm giác không được tự nhiên.

Chắc chắn là cậu ta đã thôi không hút thuốc, lúc này, mùi hương trên người cậu ta thật khoan khoái, nhẹ nhàng nhưng tuyệt đối không giống mùi nước hoa, có lẽ là mùi sữa tắm, rất thanh mát, trong lành.

Cậu ta đưa tôi vào một phòng hội nghị không người, cẩn thận đặt tôi xuống ghế rồi mới buông tay.

“Vừa rồi, tó vẫn luôn đi theo sau cậu, gọi cậu mãi mà cậu chẳng thèm để ý đến tó.” Cậu ta nói. Chẳng trách lúc đó cậu ta lại đưa tay ra giúp tôi kịp thời như thế.

“Tôi gặp chút phiền phức, sang đây tìm Lão Tổng nhờ giúp đỡ.” Tôi nhẹ giọng giải thích.

Cậu ta bỗng nhiên quỳ một chân xuống trước mặt tôi, tự tay cời giày của tôi ra. “Để tôi xem nào.”

Trong lúc cấp bách, tôi chột thét lên: “Không cần!” Cảm giác mang tai nóng bừng như có lửa đốt. Nói thế nào thì chân cũng là bộ phận rất “riêng tư” của mỗi người.

Cậu ta liền dừng lại, ngửa cổ lên nhìn tôi. “Bây giờ cậu có hai sự lựa chọn. Thứ nhất, cậu để tó đưa cậu đi bệnh viện, sau đó thì cậu có thể trực tiếp về nhà. Thứ hai, bây giờ cậu để tó xem cho, có lẽ tó có thể chữa luôn cho cậu.”

Tôi nhìn cậu ta vẻ hồ nghi. “Cậu làm sao biết chữa?”

Cậu ta nhếch miệng cười, để lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, bên má trái còn hiện lên lúm đồng tiền nhàn nhạt, vậy mà trước đây tôi chưa từng để ý. “Tổ tông nhà tớ mấy đời làm nghề bốc thuốc.”

Tôi không tin. “Cậu định lừa ai đấy?”

“Thì lừa cậu chứ ai!” Cậu ta vừa nói xong câu này, liền nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Đưa chân đây cho tớ, chẳng phải trước đây tớ cũng từng nhìn thấy rồi sao, có gì lạ đâu!”

Tôi đành miễn cưỡng đưa chân ra.

Cậu ta chậm rãi cạo đôi giày da trên chân tôi, sau đó lại chân chùi một lát rồi mới cạo đôi tất mỏng. Khuôn mặt vốn trắng nõn của tôi giờ đây đã đỏ bừng.

Tôi hoảng hốt, nói: “Để tôi tự làm! Để tôi tự làm!”

Ngón tay cậu ta thon dài, trắng nõn, rất thích hợp để đánh đàn, đó chính là kiểu bàn tay mà tôi ngưỡng mộ nhất. Tôi luôn cảm thấy chủ nhân của đôi tay như thế này chắc hẳn phải là người thông minh, ưu nhã lắm. Lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng cảm lấy bàn chân lạnh ngắt của tôi, chậm rãi xoay từng vòng, từng vòng.

Cậu ta hơi cúi đầu nhưng tôi vẫn nhìn thấy đôi con ngươi gần như không chuyển động bên dưới hàng mi đen nhánh.

Tôi nhất thời thất thần, bỗng nhớ có lần mấy cô gái ở bộ phận Hậu cần đánh giá về cậu ta: Mặc dù Giám đốc Chung không phải người đẹp trai nhất trong công ty chúng ta nhưng tuyệt đối là người đàn ông có khí chất nhất, nhất là khi anh ấy cùng người khác thảo luận chuyện gì đó, sự hài hước, sắc bén cùng ánh mắt chăm chú quả là có sức mê hoặc chết người. Tôi còn nhớ khi đó, trong lòng tôi đã rất coi thường. Cái gì chứ? Khí chất? Mê người? Lại nhớ tới lần cậu ta mặc quần rách đũng, tôi còn cười chế giễu cậu ta, cũng thâm cảm thấy nhục cười. Bây giờ xem ra chuyện này cũng có lý, ngay cả tôi là người hiểu cậu ta như thế mà cũng bị làm cho mê muội đôi chút rồi.

“Bây giờ cậu còn luyện viết bút lông nữa không?” Tôi bỗng nói một câu không đầu không cuối.

Chung Tuấn Hải ngẩng đầu, liếc nhìn tôi với vẻ kỳ quái. “Tớ không còn luyện viết từ lâu rồi.”

Tôi không hỏi thêm gì nữa, thăm dạn lòng không được mềm yếu, không được nhìn cậu ta nữa. Đang nghĩ lát nữa làm thế nào để đi tìm Lão Tống, bỗng nhiên cảm thấy tay cậu ta hơi dùng lực, có tiếng khớp xương va chạm, tôi còn chưa kịp kêu lên một tiếng kinh hãi thì cậu ta đã buông tay, cười hì hì, nói: “Được rồi.”

Tôi ngạc nhiên, thử xoay xoay cổ chân, quả nhiên không còn cảm giác cứng đờ nữa, sau đó đứng dậy, đi thử hai bước, thực sự không có vấn đề gì nữa, chỉ là vẫn còn cảm giác hơi đau.

“Vừa rồi khớp xương của cậu bị trật, bây giờ đã về đúng vị trí của nó rồi nhưng vẫn phải cẩn thận, chú ý nghỉ ngơi.”

Lần này thì tôi thực sự phục cậu ta rồi, liền tò mò hỏi: “Nhà cậu đúng là có mấy đời làm nghề bốc thuốc sao?”

Cậu ta cười khẽ, sau đó mới nói: “Đương nhiên không phải, chỉ là tớ trước giờ vẫn luôn có hứng thú đối với ngành y nên lúc rảnh rỗi có đọc qua mấy cuốn sách y học thôi.”

“Vậy tại sao cậu không thi vào ngành y? Bây giờ, quả thực bác sĩ rất ít, nếu cậu làm bác sĩ thì chắc chắn không phải là sự lựa chọn sai lầm đâu.”

“Tớ nghe nói nếu học trường y thì phải ôm người chết đi ngủ, nên tớ hơi...sợ.”

Tôi cười khúc khích. “Cậu đúng là đồ nhát gan!”

“Đúng vậy.” Lần này cậu ta không phản kích, chỉ thờ dãi, nói: “Có lúc, tớ cảm thấy mình thật nhát gan.” Ánh mắt của cậu ta trở nên sâu xa, dường như câu nói đó còn có ý nghĩa khác. Tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng buồn bực, hôm nay làm sao vậy, còn câu nói đó nữa, sao mọi việc đều không thuận lợi chứ?

Cũng may mà cậu ta nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường, nhún vai, nói: “Tớ phải đi đây, còn có chút việc phải làm.”

“Ồ, được, tôi cũng phải đi rồi.” Tôi như bừng tỉnh từ trong giấc mộng, nói.

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy Lão Tống ở trong văn phòng. Có anh ta ra mặt, mọi chuyện trở nên suôn sẻ hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đôi hoa tai Tiffany

Typewriter: Trangthao.

Ngày hôm sau nữa là ngày thứ Bảy, chín giờ sáng tôi mới ngủ dậy, trong nhà không có một ai. Bố tôi như thường lệ lại đi gặp mấy ông bạn già, mẹ tôi sau khi nghỉ hưu thì ra ngoài tìm một công việc nhẹ nhàng để làm, vừa có thể kiếm thêm thu nhập vừa có thể giết thời gian nhàn rỗi, vô vị, nhưng việc gì cũng có cái giá của nó, mẹ tôi chẳng có lấy một ngày nghỉ.

Chân tôi vẫn còn hơi đau, cảm giác này giống như uống Hoàng tửu (*), lúc uống thì không cảm thấy gì nhưng nó sẽ để lại dư vị lâu dài. Tôi dành thời gian đến việc ra ngoài đi dạo mặc dù đã lâu lắm rồi vì công việc bận rộn nên chẳng có thời gian đi đâu.

(*) Một loại rượu của Trung Quốc.

Ăn sáng xong tôi lại lên giường nằm. Ánh mặt trời chiếu lên người thật ấm áp, trong lòng tôi bỗng có cảm giác chân thực, tôi thích mùa đông như thế này.

Tôi tiện tay cầm lấy cuốn Phù sinh lục ký lên đọc. Cuốn sách này thực ra tôi đã mua từ khi học cấp ba nhưng chưa từng đủ kiên nhẫn để đọc nó.

Mấy hôm trước cảm thấy chán nản, tôi đi sắp xếp lại giá sách thì tìm được quyển sách này, chợt cảm thấy cách hành văn rất sâu sắc và đầy ý nghĩa, câu văn trong sáng, đẹp đẽ, còn là những câu chuyện tình từ mấy trăm năm trước, một thời bị hoàn lý hợp đã làm cảm động nơi mềm yếu nhất trong lòng tôi, chẳng mấy chốc đã khiến tôi rơi nước mắt. Gần đây tôi luôn có cảm giác tang thương, đối với cuộc đời cũng có chút cảm động, thông hiểu, có lẽ tôi đã già rồi chăng?

Hơn mười giờ, Ôn Tịnh gọi điện đến, nói là muốn chúc mừng sinh nhật tôi. Lúc này tôi mới nhớ ra, hôm nay là sinh nhật theo dương lịch của mình, vì bình thường tôi vẫn đón sinh nhật theo lịch âm nên mới không để ý.

“Thôi miễn đi, chân chị vẫn hơi đau, đi lại mệt lắm. Hơn nữa, bây giờ chị đã đến tuổi sợ đón sinh nhật rồi, đón một sinh nhật lại già thêm một tuổi, chị thà quên nó đi còn hơn.”

Ôn Tịnh vui vẻ cười khanh khách. “Ôi trời, chị mau đến đi, em với A Hải đã đặt chỗ rồi. Nếu chị không muốn nghĩ là đón sinh nhật thì cứ lấy cớ tụ tập bạn bè là được mà, còn nếu chị vẫn không thích nữa thì chúng ta sẽ tìm một lý do khác.”

Không cho tôi được cự tuyệt, cô bé đó lại cướp lời: “Không cần chị tự đi, sẽ có xe đến đón chị, lát nữa gặp nhé!”

Tôi thở dài một tiếng, không đành lòng làm phật ý bọn họ, đành dùng dằng đứng dậy thay quần áo.

Hai mươi phút sau, tiếng chuông cửa bỗng vang lên, tôi nhảy lò cò ra mở cửa. Bên ngoài lại là Chung Tuấn Hải.

“Ồ, Tiểu Tịnh đâu?” Tôi nhìn ra phía sau cậu ta.

Chung Tuấn Hải cũng không đi vào, chỉ đứng đó giải thích: “Ồ văn phòng của cô ấy có chút việc, có lẽ phải ở lại một lúc nữa, sợ cậu đợi lâu sốt ruột nên cô ấy bảo tớ đến đón cậu trước.”

Ôn Tịnh quả là một cô bé chu đáo.

“VẬY... chúng ta đi thôi!” Tôi xách cái túi ở trên ghế lên, khóa cửa rồi cùng Chung Tuấn Hải đi xuống lầu.

Vì tôi đi rất chậm nên cuối cùng cậu ta không kịp được nữa, hỏi: “Có cần tớ điu cậu không?”

“Không không, không cần đâu!” Tôi lập tức cự tuyệt.

Chuyện cậu ta nấn lại khớp chân cho tôi ngày hôm đó đã khiến tôi cảm thấy không thoải mái, sao có thể gây thêm phiền toái nữa chứ. Bất luận thế nào, tôi cảm thấy nhất định phải giữ khoảng cách với cậu ta.

Cậu ta vẫn thông thả đi phía sau tôi, không nói một lời khiến bầu không khí trở nên trầm mặc.

Tôi đành chủ động lên tiếng: “Tiểu Tịnh mới đi làm được mấy tháng mà đã bận rộn như thế sao?”

“Ồ, cậu cũng biết cô ấy rồi, bề ngoài trông có vẻ mỏng manh, yếu đuối nhưng thật ra nội tâm của cô ấy lại rất mạnh mẽ.” Ngừng một lát, cậu ta lại nói: “Cậu với cô ấy đúng là trái ngược nhau.”

Ôi, Chung Tuấn Hải mà tôi biết đã trở lại rồi, một ngày mà không chế nhạo người khác thì không thấy thoải mái.

Tôi liền nổi giận, nói: “Cậu hà tất phải quanh co, lòng vòng như vậy? Cứ nói thẳng ra là tôi không có tiền đồ đi.”

Cậu ta cười khoái chí, không nói thêm gì nữa.

Lên xe, bầu không khí giữa hai chúng tôi đã nhẹ nhàng hơn nhiều.

“Cậu biết không, ở công ty có rất nhiều người vô cùng ngưỡng mộ cậu, nói cậu làm việc giỏi giang, thông minh lại còn hài hước...”

“Có nói tớ đẹp trai không?” Cậu ta ngắt lời tôi, chen ngang hỏi.

Tôi lắc đầu về tiếc nuối: “Cái đó thì không.”

Cậu ta thờ dài một tiếng. “Thời buổi này, những người biết thưởng thức ngày càng ít, ai nấy đều bị những ham muốn vật chất, tiền bạc, quyền lực che mắt...”

Sau đó, chúng tôi cùng cười lớn. Bỗng cậu ta chìa tay đưa cho tôi một hộp trang sức nhỏ. “Quà sinh nhật.”

Tôi vô thức cảm lấy, mở ra, thấy một đôi bông tai Tiffany hình ngôi sao bằng bạc được chế tác tinh xảo, phát ra những tia sáng nhàn nhạt, rất bắt mắt.

Tôi kinh ngạc vô cùng. “Cảm ơn, đẹp quá! Là cậu và Tiểu Tịnh cùng chọn sao?”

Không hiểu sao, tôi cảm thấy đôi hoa tai này có chút quen mắt, phải nghĩ mãi nửa ngày trời mới nhớ ra, trước đây, khi còn học đại học tôi đã từng mua một đôi giống thế này, đeo nó tới vũ hội của sinh viên.

Trong hộp còn có một tấm giấy cứng, giờ ra xem, là lời giới thiệu về đôi hoa tai này, dưới cùng còn có hàng chữ viết tay đề ngày tháng, tôi nhìn kỹ, là từ năm năm trước.

Tôi liền reo ầm lên như bắt được quả tang tại trận, nếu không để lâu cậu ta sẽ lấp liếm mất: “Ha! Chắc chắn là trước đây cậu mua để tặng người đẹp nào đó rồi, kết quả là người ta không thèm nhận, bây giờ thuận nước dong thuyền tặng luôn cho tôi, đúng không?”

Chung Tuấn Hải nhìn tôi một cái, khẽ gật đầu rồi nói: “Không Từ nói rất đúng, chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó dạy bảo, càng đừng nói người này đã là phụ nữ lại còn là tiểu nhân.”

Tôi liền trừng mắt nhìn cậu ta về hung dữ.

Cậu ta liếc thấy dáng vẻ hung hăng của tôi thì lập tức nhếch khóe miệng cười, đầu hàng. “Được rồi, được rồi, tớ thừa nhận cậu nói cái gì cũng đúng. Chỉ cần cậu thích là được rồi, cứ để tớ cũng lãng phí.”

“Cậu có thể tặng Tiểu Tịnh mà, đôi bông tai đẹp thế này nhất định cô ấy cũng sẽ thích.” Tôi nói năng mà chẳng giữ mồm giữ miệng, sau đó mới chợt bừng tỉnh, mình lại lỗ mãng rồi, món đồ vốn định tặng cho người phụ nữ khác sao có thể lại tặng cho Tiểu Tịnh được chứ.

Quả nhiên Chung Tuấn Hải không nói gì, chỉ tập trung lái xe.

Khi chúng tôi đến nhà hàng, Ôn Tịnh vẫn chưa tới, hai chúng tôi đành uống trà trước, tiếp tục nói chuyện kiểu câu được câu không.

“Cậu kể về tình hình mấy năm cậu học ở nước ngoài đi!”

“Chuyện học hành cũng như thể thôi, tớ thường xuyên trốn học đi chơi, nhưng lại thu hoạch được rất nhiều thứ.”

Tôi lắc đầu, nói: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

“Người xưa nói, đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường. Sang đến bên đó, làm sao tớ có thể cứ mảy mọc học tập mà không đi tham quan phong cảnh, học hỏi trong thực tế chứ?”

“Vậy cậu cảm thấy ở đâu tốt hơn?”

“Cái này thì rất khó nói. Mỗi nơi đều có những cái hay của nó, ví dụ như khi tớ đến nhà thờ Đức Bà Paris, đúng lúc được nhìn thấy dàn nhạc hát thánh ca. Lúc đó cũng không đông người lắm, bầu không khí rất trang nghiêm, giọng hát của những cô gái hát thánh ca làm tớ hiểu ra cái gì gọi là “âm thanh của tự nhiên”, không phải dùng từ “hay” là có thể hình dung được, dường như nó chạm đến tận linh hồn của những người nghe...”

“Tâm nguyện lớn nhất của tôi là có thể tổ chức hôn lễ ở nhà thờ Đức Bà Paris đấy.” Tôi làm bộ dạng như đang ngây ngất, say mê.

“Hả?” Cậu ta nhìn tôi về không hiểu.

Tôi cười, nói: “Đây là lời thoại của nhân vật Hồng Đậu trong phim Tung hoành tứ hải.”

Cậu ta phì cười. “Mấy năm nay cậu chẳng tiến bộ gì cả, vẫn xem mấy loại phim sến sẩm đó, tớ cứ tưởng là cậu sẽ nói tới nhân vật Esmeranda (*) cơ đấy.”

(*) Esmeranda: nhân vật trong tiểu thuyết Nhà thờ Đức Bà Paris.

Đang nói chuyện, phía ngoài cửa bỗng có tiếng động, Ôn Tịnh mặc chiếc áo khoác màu hồng đi nhanh vào, khuôn mặt đỏ ửng, vô cùng đáng yêu. Cô ấy tháo găng tay và cởi áo khoác, ngồi xuống bên cạnh tôi, luôn miệng nói xin lỗi vì đã đến muộn.

Tôi trêu cô ấy: “Em định làm nữ cường nhân (*) đấy à?”

(*) Nữ cường nhân: chỉ những cô gái có tài năng xuất chúng, thông minh, giỏi giang.

“Đâu có! Nhưng người hướng dẫn của em làm việc rất chăm chỉ, em làm việc với anh ấy, tự nhiên cũng không thể lười biếng được.”

Tôi bất giác nhớ ra, dạo này nói chuyện với Ôn Tịnh, mười lần thì có tới chín lần cô ấy nhắc tới anh chàng họ Cao mới quen này. Tôi mơ hồ cảm thấy không ổn, lại bất giác nhìn trộm Chung Tuấn Hải một cái, thấy trên gương mặt cậu ta vẫn là vẻ bình thản như thường.

Ôn Tịnh tặng tôi món quà mà cô ấy đã chuẩn bị, là một bộ mỹ phẩm BENEFIT. “Tú Nghiên, bình thường chị trang điểm nhạt quá, chẳng có sức sống gì cả, chị thử cái này đi.”

Tôi cười cười, nhận lấy.

Chẳng mấy chốc đồ ăn đã được mang lên, đây là đồ ăn Trung Quốc, chẳng khác gì những món thường ngày chúng tôi vẫn ăn, màu sắc cũng rất ngon mắt.

“Em đã dặn họ nấu nhạt một chút, sợ dạ dày của chị khó chịu.” Ôn Tịnh cười, giải thích.

Tôi cảm kích nắm tay cô ấy, có một người bạn như vậy còn đòi hỏi gì hơn nữa.

Hôm nay, Chung Tuấn Hải ít nói một cách lạ thường, khiến tôi cảm thấy hơi bất ngờ, chẳng bù cho Ôn Tịnh, liên tục kể về những vụ án mà cô ấy gặp phải ở văn phòng, về mặt phần chần, thỉnh thoảng tôi cũng chen vào mấy câu nhưng trong lòng lại luôn cảm thấy lo âu.

Lúc sắp ăn xong, điện thoại của Ôn Tịnh đổ chuông, lại là anh chàng họ Cao đó. Giọng nói của cô ấy rất phấn khích: “Thật sao? Đương sự tìm thấy chứng cứ mấu chốt rồi sao? Được, lát nữa em sẽ qua.”

Dập máy xong, cô ấy nhìn tôi với vẻ áy náy. “Ôi, em lại phải đi rồi.”

Tôi đành nói: “Không sao, chị cũng ăn no rồi, chúng ta cùng đi đi!”

Cô ấy lại nói với Chung Tuấn Hải: “A Hải, anh giúp em tiễn chị Tú Nghiên nhé!”

Chung Tuấn Hải gật đầu.

Đội Chung Tuấn Hải lấy hóa đơn xong, ba người cùng đi xuống lầu. Ôn Tịnh bỗng nói: “Sang năm anh Cao sẽ đi Thẩm Quyền lập nghiệp, muốn mời em đi cùng.”

Tôi nhất thời ngẩn người, lại liếc mắt nhìn sang Chung Tuấn Hải. Cậu ta cúi đầu, không biết là đang nghĩ gì, cũng không hề nói chuyện.

Tôi luống cuống nói: “VẬY... vậy làm sao được? Thẩm Quyền xa thế, nếu em đi thì chúng ta rất khó gặp nhau.” Chắc vì không có được câu trả lời của Chung Tuấn Hải, trên gương mặt Ôn Tịnh thoáng lộ vẻ thất vọng, chỉ quay sang tôi, cười, nói: “Em vẫn chưa quyết định mà, chuyện này để nói sau đi!”

Nhìn theo chiếc xe của Ôn Tịnh đến khi nó đi xa, lòng tôi thấy bối rối, nhưng lại không biết phải làm gì.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Chung Tuấn Hải ở phía sau tôi, nói.

Tôi buồn bã lên xe, nhất thời không tìm được chủ đề thích hợp, nên cả hai cùng trầm mặc.

Thực giác nói cho tôi biết rằng, giữa Ôn Tịnh và Chung Tuấn Hải đang xảy ra chuyện gì đó. Tôi không biết mình có nên can thiệp hay không. Nếu là với Ôn Tịnh, tôi sẽ rất tự nhiên mà hỏi thẳng cô ấy, nhưng người trước mặt là Chung Tuấn Hải, chúng tôi đã bảy năm rồi không gặp, cậu ta không còn là đứa trẻ có thể trò chuyện thân thiết với tôi không khoảng cách như hồi nhỏ nữa, cậu ta bây giờ đã ném những mấu ký ức vụn vặt về thời thơ ấu còn sót lại trong đầu qua một bên. Thực tại nói với tôi rằng, bất kỳ người đàn ông nào cũng thế cả thôi, xa lạ giống nhau, không thể nắm bắt giống nhau. Tôi có thể khuyên bảo cậu ta hay dò hỏi cậu ta điều gì đây?

Nhưng rốt cuộc tôi đã không kiểm soát được cái miệng của mình, luôn muốn làm cho Ôn Tịnh điều gì đó.

“Cậu và Tiểu Tịnh có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chẳng qua chỉ là đã đến con ngựa bảy năm thôi.” Cậu ta cười nhạt, đáng vẻ như xa cách cả ngàn dặm, khiến tôi chỉ biết ngậm miệng.

“Cậu đi đâu đây? Về nhà... hay tìm nơi nào đó đi dạo một lát?” Cậu ta hỏi.

Tôi thở dài. “Đưa tôi về nhà đi!” Lúc này tôi chẳng có tâm trạng làm gì cả.

Khi sắp về đến cổng nhà, Tần Lệ bỗng gọi điện đến, hôm nay chị ấy tặng ca nên nhờ tôi đi đón con trai Phàm Phàm đang ở lớp học đàn.

Tôi không vui, nói: “Sao chị không bảo Triệu Khải đi đón con?” Chị ấy đã về nhà mấy ngày nay rồi, chắc phải hết giận rồi chứ?

“Bọn chị vẫn đang chiến tranh lạnh, chị không muốn nhờ anh ấy, hơn nữa, em cũng quen cô giáo dạy đàn của Phàm Phàm, em đi đón cũng tiện hơn.”

Tần Lệ nói cũng đúng, cô giáo dạy đàn đó là do tôi nhờ Châu Linh tìm hộ. Đó là một cô bé rất được, nhưng bây giờ tôi lại thấy hối hận vì đã giới thiệu bọn họ với nhau, bởi vì hai mẹ con nhà này gây ra cho cô giáo không ít phiền phức. Đây chính là cái mà người ta gọi là “mẹ nào con nấy”, Phàm Phàm năm tuổi giống hệt mẹ nó ở cái tính ngoan cố, bướng bỉnh. Cô giáo cũng vì nể mặt Châu Linh nên mới không đuổi học nó, làm cho tôi mỗi khi nhìn thấy người ta lại cảm thấy vô cùng áy náy.

Tôi chẳng biết nói gì nữa, cúp điện thoại, trong lòng phiền muộn đến hoang mang. Có một vài người là như vậy đấy, chẳng bao giờ phát hiện ra sự khó xử của người khác, lúc nào cũng cho rằng mình là trung tâm.

“Phiền cậu cho tôi xuống ở đầu đường phía trước!” Tôi chán nản nói với Chung Tuấn Hải.

“Cậu đi đón bằng cách nào?” Cậu ta ngạc nhiên hỏi.

“Bắt xe đi thôi!”

“Dù sao bây giờ tớ cũng không có việc gì, để tớ đưa cậu đi. Ở đâu vậy?”

Tôi nghĩ thế cũng tốt, đỡ phải tự đi, vậy nên liền nói địa chỉ cho cậu ta.

Đến dưới lầu, dừng xe xong, tôi ngửa đầu nhìn lên nhà cô giáo ở tầng năm, bất giác thờ dài một tiếng.

“Cậu ở trong xe đợi tớ, một mình tớ lên đó là được rồi.” Chung Tuấn Hải vừa nói vừa xuống xe.

Trong lòng tôi rất cảm kích, không ngờ cậu ta và Ôn Tịnh đều là những người vô cùng chu đáo, tôi lại bất giác than thở, có người bạn như thế này thực chẳng mong muốn điều gì hơn nữa.

Tôi gọi điện cho cô giáo dạy đàn nói rõ tình hình, đề phòng việc cô bé không giao Phàm Phàm cho Chung Tuấn Hải.

Đợi khoảng mười phút, tôi mới nhìn thấy Chung Tuấn Hải bế Phàm Phàm, vừa nói vừa cười đi ra cửa.

Cậu ta đặt Phàm Phàm ngồi ở ghế sau, bên cạnh tôi, sau đó đi lên phía trước xe.

“Sao lâu thế?” Tôi bất giác hỏi.

Phàm Phàm níu tay tôi, cười hì hì, nói: “Chú và cô giáo Ân nói mãi mà không hết chuyện.” Trẻ con bây giờ đúng là trưởng thành sớm.

Quả nhiên Chung Tuấn Hải chẳng thèm quay đầu, chỉ đáp: “Cô giáo của Phàm Phàm rất đẹp.”

Trong lòng tôi vang lên một tiếng kêu thán, bản tính đào hoa của cậu ta lại lộ ra rồi.

“Tớ vừa bàn bạc với cô giáo của Phàm Phàm, xem có thể đăng ký học đàn ở chỗ cô ấy không. Cô ấy nhìn bàn tay tớ rất chăm chú rồi nói tớ đúng là một “mầm non” mới được phát hiện.”

Tôi quay sang một bên, khẽ lầm bầm: “Mầm non cái gì chứ? Rõ ràng là cô già mà.”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Trong lòng cậu một bóng hình khác

Buổi tối, Ôn Tịnh gọi điện cho tôi.

“Tú Nghiên, hôm nay thực sự xin lỗi chị, vì em mà mọi người chưa được chơi thoải mái.” Giọng nói của cô ấy đầy vẻ áy náy và có chút mất tinh thần khiến tôi không thể nhẫn tâm trách móc được.

“Em đừng nói vậy, chị cảm thấy rất vui.” Tôi cố gắng an ủi cô ấy.

Giọng nói của Ôn Tịnh có chút ngập ngừng, do dự: “Tú Nghiên, có thể em... thực sự sẽ đi Thâm Quyền.”

Tôi vô cùng kinh ngạc. “Em đã nghĩ kĩ chưa?”

Ôn Tịnh im lặng, không trả lời.

Hồi lâu sau, tôi mới thì thầm hỏi: “Là vì anh chàng họ Cao đó phải không?”

Ở đầu máy bên kia, Ôn Tịnh trầm mặc một lát rồi mới nói: “Không hoàn toàn vì anh ấy, chỉ là em muốn thay đổi môi trường sống, gần đây trong lòng em cảm thấy rất phiền muộn.”

“Em và A Hải... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi mơ hồ cảm thấy Ôn Tịnh gọi cho tôi cú điện thoại này là muốn tâm sự điều gì.

Quả nhiên, Ôn Tịnh thở dài, nói: “Lần trước vì chuyện công việc của anh ấy mà bố em đã rất tức giận. Mấy lần bố đã nói rõ rằng sẽ để A Hải tới công ty của ông làm việc, tương lai... công ty này chắc chắn sẽ là của anh ấy. Không ngờ A Hải ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi, mà tự đi tìm việc.”

“Cậu ấy cũng chỉ muốn được va vấp, rèn giũa thêm thôi.” Tôi tiện miệng nói, thôi thì đóng vai trò người hòa giải vậy.

“Em cũng nói với bố em như vậy, cứ phải ở giữa làm người hòa giải, nghĩ lại cũng thấy thật mệt mỏi.”

Tôi cũng rất hiểu điều này, có những lúc, chính những người thân bên cạnh lại khiến mình khó xử và phải hao tâm tốn trí nhất, nhưng mình vì tranh để họ xảy ra xung đột, mâu thuẫn, gây ra chuyện gì đó nên lại phải tìm lý do để giải thích với từng người, chỉ không để ý một chút thôi thì kiểu gì cũng bị rơi vào thế kẹt giữa, khó xử. Chuyện này thực chẳng khác tình trạng của tôi với bố tôi bây giờ.

“Bố mẹ từ lâu đã muốn bọn em kết hôn, đến bây giờ cả hai đều đã về nước rồi thì lại càng bị giục, nhưng chuyện này không phải chỉ một mình em quyết là được.” Điều khiến Ôn Tịnh phải phiền muộn quả thực không ít.

“Thái độ của A Hải thế nào?”

“Những chuyện này làm sao em có thể hỏi thẳng được? Nếu anh ấy muốn kết hôn với em thì tự nhiên sẽ nhắc đến. Còn nếu em dồn ép anh ấy, nhất định anh ấy sẽ cho rằng chẳng ai cần em nữa.” Ôn Tịnh giận dỗi nói, lòng tự trọng của cô bé này thực sự rất lớn.

Tôi cười. “Hai người bọn em đã ở bên nhau lâu như vậy, kết hôn là chuyện sớm muộn thôi, còn có gì mà không thể nói ra được chứ!”

Ôn Tịnh áp úng nửa ngày trời, bỗng khàn giọng nói: “Tú Nghiên, thực ra em chưa nói với chị, giữa em và A Hải từ lâu đã có chút vấn đề.”

“Vấn đề gì mới được chứ?” Tôi không hiểu.

“Trong lòng anh ấy... từ trước đến giờ luôn có hình bóng của một người khác.”

Tôi bất ngờ, không hiểu thế nào. “Chuyện này làm sao có thể chứ?”

Ôn Tịnh chậm rãi nói: “Thật đấy, chính anh ấy đã nói như vậy, nhưng là chuyện từ lâu trước đây.”

Tôi cố gắng kiềm chế một tia căng thẳng mơ hồ, thản nhiên hỏi: “Em có biết người đó là ai không?”

Ôn Tịnh chán nản nói: “Em cũng không rõ lắm, nhưng chắc chắn là bạn học đại học của anh ấy.”

Nghe cô ấy nói như vậy, tôi lập tức bình tĩnh lại, thậm chí giấu mình chỉ nghĩ đến những chuyện hoang đường.

Ôn Tịnh mở “loa phóng thanh”, mà “cái loa” này một khi đã phát thì không thể ngừng lại được. Giọng nói của cô ấy nhẹ nhàng mà có chút bi thương truyền đến từ ống nghe điện thoại, thực sự rất giống chương trình tâm sự đêm khuya trên radio. Tôi ngồi tựa vào đầu giường, lặng lẽ nghe cô ấy nói.

“Khi đó bọn em mới học năm thứ hai đại học, có một nhóm tham gia nên đã kéo anh ấy cùng đi. Nhưng trong suốt buổi hôm đó, tâm trạng anh ấy không được tốt, chỉ trầm mặc không nói gì, em hỏi thế nào anh ấy cũng nhất định không chịu nói. Anh ấy cứ như vậy đến khi gần kết thúc buổi ăn uống hôm ấy. Lúc đó, mọi người đều đã làm xong mọi việc, ngồi trên bãi cỏ nghỉ ngơi, anh ấy mới nói với em rằng anh ấy đã thích một cô gái.

Tú Nghiên, từ nhỏ em đã thích anh ấy, khi anh ấy nói với em điều này, chị có biết trong lòng em khó chịu như thế nào không? Ai cũng cho rằng em với anh ấy là người yêu của nhau, nhưng anh ấy lại nói với em rằng anh ấy thích một người khác.”

Tôi bất giác thở dài, chuyện này lúc nào cũng có thể xảy ra, A yêu B, nhưng B lại yêu C, khuôn mẫu tình yêu dường như không thể thoát khỏi sự trớ trêu này.

“Vậy tại sao cậu ta không đi tìm cô gái đó?” Tôi bình tĩnh hỏi.

“Anh ấy nói cô ấy đang gặp chút chuyện nên anh ấy chỉ có thể đợi.”

Khóe miệng tôi nhếch lên thành một nụ cười, không ngờ tên Chung Tuấn Hải lúc nào cũng bắt cần đòi lại thâm tình như vậy.

“Em cũng thật ngốc, biết rõ trong lòng anh ấy không có mình nhưng lại cố chấp ở bên cạnh anh ấy. Trục giác nói cho em biết rằng, họ sẽ không có kết quả, cô gái đó chỉ xuất hiện thoáng qua cuộc đời anh ấy mà thôi. Em tin sẽ có một ngày anh ấy nhìn thấy em.”

Đúng như những gì Chung Tuấn Hải từng nói, Ôn Tịnh thực sự là một cô gái ngoài mềm trong cứng, mặc dù từ nhỏ đã được bố mẹ cưng chiều nhưng lại luôn có chủ kiến, chẳng giống tôi, gặp chuyện gì là lại bị kích động, còn không giữ lời hứa...

Tôi chợt nhớ tới mối tình vô vọng của mình, nếu khi đó tôi có thể giữ được niềm tin như Ôn Tịnh thì phải chăng đã có kết quả? Tôi lắc đầu, từ lâu đó đã là chuyện không thể rồi, chính tính cách đã quyết định số phận, cái tôi thiếu chính là tính cố chấp và sự tự tin mà Ôn Tịnh có.

“Cuối cùng cũng tốt nghiệp đại học, vốn có cơ hội ra nước ngoài ngay lập tức nhưng A Hải lại bỏ qua, kiên quyết muốn về nhà làm việc. Em còn nhớ khi đó bác Chung đã rất tức giận, nhưng cuối cùng không lay chuyển được quyết định của anh ấy. Trong lòng em hiểu rất rõ, anh ấy làm như vậy là vì ai...”

Sau khi đi làm được khoảng nửa năm, có một hôm em đến quán bar mà em thường đến thì gặp anh ấy ở đó. Anh ấy uống say khướt, em liền đưa anh ấy về, nhưng vì quan hệ giữa anh ấy và bác Chung không tốt nên anh ấy thuê phòng ở ngoài. Em hỏi anh ấy rằng đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại uống say như thế... nhưng anh ấy chẳng nói gì cả. Đến lúc em phải đi, anh ấy lại kéo tay em, nói: “Ôn Tịnh, nếu em là cô ấy thì thật tốt.” Lúc đó em đã rơi nước mắt, em biết anh ấy lại đi tìm cô gái kia, mà dường như còn không có kết quả tốt.

Sau chuyện đó, bọn em cũng tự nhiên đến với nhau. Không lâu sau, anh ấy nói muốn ra nước ngoài, em cũng lập tức nói chuyện này với bố mẹ, quyết tâm đi cùng anh ấy.

Mấy năm đó, mặc dù bọn em là người yêu của nhau nhưng giữa hai người luôn có vẻ khách khí, trước giờ chưa từng đồ mạt, chẳng bao giờ cãi nhau, nói ra cũng chẳng sợ chị chê cười, lúc nhìn thấy những đôi tình nhân khác tranh cãi, giận hờn, em cảm thấy rất ngưỡng mộ, thêm được như bọn họ.”

Tôi thấy thương thay cho Ôn Tịnh, vì cô ấy luôn phải sống trong cái bóng của một người khác, không biết cô ấy cứ kiên trì với tình yêu như thế này, rốt cuộc có đáng không?

“Em thừa nhận, từ trước đến nay luôn là em chủ động, A Hải chỉ tiếp nhận một cách bị động, nhưng khi cân cân tình yêu mất thăng bằng thì sẽ có một bên cảm thấy rất mệt mỏi, giống như em bây giờ vậy.

Cho nên em muốn thay đổi, ít nhất thì cũng nên cho hai bọn em một chút thời gian yên tĩnh để suy nghĩ, để xem cứ kiên trì như thế này liệu có ý nghĩa gì không.”

“Tiểu Tịnh.” Tôi gọi một tiếng nhưng lại không biết phải an ủi Ôn Tịnh như thế nào, vì trong chuyện tình cảm, tôi thậm chí còn thất bại hơn cô ấy.

Ôn Tịnh lấy lại tâm trạng, giọng nói lại có vẻ nhẹ nhàng, thoải mái: “Chị đừng có ở đó mà vất óc suy nghĩ nữa, em chỉ muốn nói chuyện với chị mà thôi, trước đây vì lòng kiêu ngạo nên em không bao giờ nói với chị rằng giữa em và A Hải lại có nhiều vấn đề như vậy. Bây giờ thì em nghĩ thoáng hơn rồi nên mới nói ra như thế này, chị không cần lo lắng thay em.”

Tôi luôn thích Ôn Tịnh vì tính cách thẳng thắn như thế, lúc này bất giác nói: “Nếu chị là đàn ông chị sẽ không chút do dự cưới em về làm vợ.”

Ôn Tịnh cười khanh khách nhưng tôi lại mơ hồ cảm thấy cô ấy đang có chút ghen ngào.

“Tiểu Tịnh, em đừng có vội vàng quyết định. Dù thế nào thì A Hải cũng không nói với em rằng cậu ấy sẽ ở bên cạnh cô gái kia. Thực ra trong lòng cậu ấy có em, chỉ là tình cảm của con người không phải nhanh thay đổi, hoặc là có khi, thay đổi rồi nhưng bản thân mình lại không nhận ra. Nếu bây giờ em từ bỏ thì chẳng phải rất đáng tiếc sao?” Tôi thở dài, khuyên.

Ôn Tịnh lạnh nhạt nói: “Chị không phải A Hải, làm sao có thể biết được suy nghĩ của anh ấy. Em đã ở bên cạnh anh ấy trong thời gian dài như thế, kết quả chẳng phải là vẫn không hiểu gì về anh ấy sao? Hơn nữa, hai người khi đã đến bên nhau thì không chỉ là chuyện của hai người nữa, mà còn có gia đình hai bên và biết bao nhiêu mối quan hệ phức tạp đan xen. Gần đây, bố em có rất nhiều ý kiến đối với nhà họ Chung, không riêng gì thái độ của A Hải với em, có một vài chuyện, bác Chung không đồng ý giúp đỡ, em thì chỉ cho rằng bác ấy làm như vậy là để tránh nghi ngờ, nhưng lại rất khó để thông suy nghĩ của bố em. Em cũng không muốn làm người đứng giữa hòa giải mãi, khó xử lắm.”

Thấy tôi không nói gì, Ôn Tịnh lại quay sang an ủi tôi: “Dù sao dưới gầm trời này cũng chẳng phải chỉ có A Hải là đàn ông. Trước đây, có bao nhiêu đàn ông theo đuổi em như thế, em đều không thèm để vào mắt, bây giờ nghĩ lại thì mới thấy đáng tiếc chứ. Bắt đầu từ bây giờ, em sẽ trân trọng từng người có ý với em, để xem ai là người xứng đáng kết hôn với em.”

Tôi không nhịn được cười: “Từ khi nào mà đại tiểu thư cũng có suy nghĩ thực tế như tôi thế? Xem ra chúng ta thực sự trở thành những người cùng hội cùng thuyền rồi.”

Ôn Tịnh cũng bị tôi làm cho vui lây, cuối cùng, cô ấy thần nhiên nói: “Em muốn thử xem, con mắt mình có thể nhìn được người đàn ông khác hay không.”

Trong lòng tôi rung động. Câu nói này của Ôn Tịnh giống như một cánh lông vũ mềm mại, nhẹ nhàng chao xuống mặt hồ nước tĩnh lặng trong tôi, tuy rằng rất nhẹ, tuy rằng không thể tạo thành con sóng gió, lao đập dềnh qua những gợn sóng lăn tăn, tôi bất giác tự hỏi, con mắt tôi có thể nhìn thấy những người đàn ông khác hay không?

Thế là tối hôm đó tôi mất ngủ. Một chuyện khác làm tôi cảm thấy bức bối là người con gái khiến Chung Tuấn Hải nhớ mãi không quên ấy, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Ngày hôm sau, khi tôi đang ở nhà ăn thì lại gặp Chung Tuấn Hải. Tôi có chút phân tâm, đấu tranh tư tưởng xem có nên nói chuyện với cậu ta hay không.

“Cậu giảm béo à? Sao ăn ít thế này?” Cậu ta nhìn mấy cọng rau xanh và ít củ cải lác đác trên đĩa của tôi thì hơi kinh ngạc.

Tôi ưỡ ỏi nói: “Hai ngày nay bụng dạ tôi hơi khó chịu, cho nên phải ăn uống cẩn thận một chút. Mẹ tôi suốt ngày dặn dò đừng có ăn đồ ăn mặn ở ngoài.”

Cậu ta nghiêm túc nói: “Ồ, thật đáng thương, tớ rất muốn ném mấy đồng xu vào cái đĩa của cậu.”

Tôi cười khi, nói: “Cậu nghĩ tôi là ăn mày đấy à? À, cái đó...” Tôi dẫn đo định lên tiếng, nhưng lời ra đến miệng rồi mà không có cách nào để thoát thành câu.

Chung Tuấn Hải mãi miết ăn uống, thấy tôi không nói gì thêm nữa, mới ngẩng lên nhìn. “Cậu muốn nói chuyện gì vậy?”

Tôi cứng họng một lát rồi chán nản nói: “Không có gì.”

Rốt cuộc thì tôi cũng chẳng hỏi được, bây giờ cũng đã đến lúc vào làm, chỉ nói vài ba câu thì cũng chẳng thể rõ ràng được, hơn nữa, tôi đột nhiên cảm thấy chuyện của hai người họ chỉ có thể do họ tự giải quyết, sự giúp đỡ của người ngoài cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng, trái lại còn làm cho mọi chuyện trở nên phiền phức hơn.

Cậu ta nhìn tôi vẻ hoài nghi, sau đó lại cúi đầu ăn tiếp.

May mà có một cô gái tóc vàng đi đến, ngồi xuống bên cạnh cậu ta, hai người họ nói chuyện bằng tiếng Anh rất lưu loát, tôi nghiễm nhiên trở thành vật trang trí.

“Cậu cứ ăn từ từ, tôi đi trước đây.” Tôi lịch sự đứng dậy trước, thứ nhất là vì không chịu nổi mùi nước hoa nồng nặc của cô gái kia, thứ nữa cũng vì cảm thấy có chút xấu hổ, trình độ tiếng Anh bập bõm của tôi so với cậu ấy thì không chỉ là kém hơn chút xíu thôi.

“Cậu ăn no chưa?” Chung Tuấn Hải gọi với theo phía sau tôi.

Buổi chiều, tôi nhận được một nhiệm vụ đặc biệt, dẫn một người Ấn Độ có tên Katik đi khám bệnh. Khi anh ta còn ở Ấn Độ đã bị song cửa sổ kẹp làm gãy ngón tay áp út, mà thuốc mang theo người đã bị hải quan giữ mất, chẳng còn cách nào khác, anh ta đành phải đi khám tại bệnh viện ở Trung Quốc.

Nhiệm vụ vinh quang này vốn là của Trương Đình, nhưng bụng cô ấy bây giờ đã rất to, đi lại bất tiện nên những nhiệm vụ cần di chuyển như thế này đều do tôi làm thay.

Chúng tôi tới một bệnh viện gần công ty nhất là nơi chấp nhận khám cho người nước ngoài.

Vừa vào cửa, việc đầu tiên phải làm là đi lấy sổ, sau đó tới khoa ngoại, vị bác sĩ ở khoa ngoại nhiệt tình giới thiệu cho chúng tôi tới khoa Chính hình, còn nói thêm rằng hôm nay có chuyên gia khám bệnh.

Bác sĩ chủ trị ở khoa Chính hình là một người trung niên, có vẻ thích ngoạo đầu nhìn người khác, mắt không ngừng chớp chớp, nhìn thế nào cũng chẳng thấy giống một chuyên gia. Ông ta nhìn Katik một hồi rồi nói ra một câu “Kinh điển”: “Sit down.”

Trong lòng tôi cười trộm. Dù sao đây cũng chẳng phải chuyện của tôi, chuyên gia chính là chuyên gia, ngôn ngữ không phải là vấn đề.

Ba người im lặng một hồi. Tôi đang cảm thấy kỳ lạ, ông bác sĩ bỗng ghé lại gần tôi, nói: “Cô hỏi anh ta xem anh ta có vấn đề ở chỗ nào!”

Tôi tròn mắt, hóa ra chuyên gia chỉ biết nói mỗi câu đó.

Tôi nói với ông bác sĩ về tình hình của anh ta. Ông bác sĩ gật gù đầu ra chiều đã hiểu.

Tôi đưa ông ta tấm phim X quang mà Katik đã chụp ở Ấn Độ. Ông ta xem rất lâu mới nói: “Ừ, trình độ khám chữa bệnh của Ấn Độ bây giờ rất cao.” Sau đó thì không nói gì nữa.

“Có phải nên dùng thuốc bôi ngoài da không?” Tôi dè dặt đề nghị.

“Không cần!” Ông bác sĩ nói với vẻ rất dứt khoát. “Bây giờ hãy đi làm xét nghiệm máu trước, rồi đi chụp X quang lại nhé!”

Cô gái lấy máu xét nghiệm là một thực tập sinh, trông còn có vẻ căng thẳng hơn cả bệnh nhân. Cô ta cố gắng bảo Katik nắm chặt tay thành nắm đấm cho dễ lấy máu, hoàn toàn không để ý rằng ngón tay áp út trên bàn tay đó của Katik đang bị thương.

Thấy bàn tay của Katik từ đầu đến cuối không nắm chặt được, cô ta liền thể hiện một tinh thần vô cùng chuyên nghiệp, giúp người thì phải giúp đến cùng vậy nên đã chủ động nắm bàn tay của Katik thành nắm đấm.

Katik dường như phát điên. Anh ta đau đến nỗi sắp gào khóc đến nơi.

“Cô y tá xin cô hãy chú ý, cô đang bóp ngón tay bị thương của anh ta.” Tôi không thể không trình trọng nhắc nhở cô gái nhỏ đang bắt đầu đỏ mặt hồi kia.

Sau bao nhiêu lần thất bại thì cũng lấy máu xong, tôi lại đưa Katik đi chụp X quang.

Ông bác sĩ lạnh lùng xem bệnh án một hồi rồi ra hiệu cho Katik chìa bàn tay ra, sau đó cầm lấy ngón trỏ nắn bóp một hồi, càng làm trong càng kỳ quặc...

Tôi vội vàng giải thích, là ngón áp út chứ không phải ngón trỏ.

Ông bác sĩ cau mày, lại cầm bệnh án lên xem. “Ồ đây viết rõ ràng là ngón trỏ đây này!”

Tôi lại một lần nữa phải cường điệu để nhắc nhở ông ta rằng đó là ngón áp út. Ông bác sĩ rất bất mãn chụp X quang ngón áp út cho Katik.

Trong khi đợi kết quả, tôi và Katik ngồi nói chuyện phiếm ở dãy ghế ngoài hành lang. Hai người chúng tôi đã tạo được mối quan hệ hữu hảo, thân mật bằng chính sách dân số và phong tục tập quán của hai nước Trung Quốc và Ấn Độ.

Nghe nói những người đàn ông theo đạo Hồi ở Ấn Độ có thể cưới bảy người vợ, tôi rất tò mò. “Vật họ có đánh nhau không?”

Katik cười: “Maybe.”

(Maybe: có lẽ có)

Tôi lại hỏi: “Thế anh có mấy người vợ?”

Katik vội nói: “Tôi chỉ có một người vợ thôi.”

Tôi vô tình liếc nhìn ngày sinh trên bì cuốn bệnh án của Katik, không ngờ anh ta cũng thuộc thế hệ 8X, liền nói: “Tôi lớn tuổi hơn anh.”

Katik tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên. “Thật sao? Tôi thực sự không nhận ra đây. Trông cô rất trẻ, như mới ngoài hai mươi tuổi vậy.”

Tôi không kìm được liền cười trộm. Ngoài hai mươi ư? Đó là chuyện của rất nhiều năm trước rồi.

Khi lấy được kết quả thì cũng sắp đến năm giờ, chúng tôi vội vàng đến phòng của bác sĩ chỉ trị. Ông bác sĩ đang vội vàng thu dọn đồ đạc để chuẩn bị về nhà, khi nhìn thấy tôi và Katik thì ngăn người một hồi nhưng vẫn tiếp chúng tôi.

Huyền thuyên nửa ngày trời, ông bác sĩ vẫn không đưa ra được phương án điều trị rõ ràng. Tôi nhất thời sốt ruột. “Dù sao thì bác sĩ cũng phải đưa ra một cách điều trị chứ! Buổi tối anh ta đâu đến nỗi không ngủ được.”

Lúc này ông bác sĩ mới nói: “Vậy tôi sẽ kê cho anh ta ít thuốc giảm đau nhé!” Rồi ông ta viết rất nhanh. Một lát sau lại nói: “Thêm thuốc tiêu viêm nữa.”

“Chẳng phải kết quả xét nghiệm máu cho thấy anh ta không bị viêm sao?” Tôi tò mò hỏi.

“Thuốc tiêu viêm chỉ là để đề phòng thôi.” Ông bác sĩ trả lời.

Tôi lại á khẩu, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

“Anh ta sẽ ở đây bao lâu?” Ông bác sĩ lại hỏi.

“Hai tuần.” Tôi đáp

Ông ta lập tức rạng rỡ mặt mày. “Vậy không cần kết luận vội, tôi cứ đưa ra phương án xử lý tạm thời, hai tuần sau anh ta về nước thì đi khám lại.”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cá hoàng hoa lẫn trốn

Sau Tết Dương lịch, thời khắc “thay bánh xe” kích động lòng người cuối cùng cũng đến. Cả buổi sáng tôi và Tiểu Đường tới hiện trường làm “hồng nhận truyền thư” giữa hai chuyên gia người Mỹ và một nhóm người Trung Quốc.

Khi chính thức di chuyển những chiếc máy đó, Lão Phạm dùng một cây gậy, đặt dưới đáy của chiếc máy rồi chọc đông chọc tây một hồi, khiến tôi và Tiểu Đường phải đau tim mà hét lớn: “Nhẹ tay thôi! Cần thận đấy!”

Lão Phạm đưa ra phương án nào cũng bị Tiểu Đường bác bỏ, cuối cùng nổi cáu: “Các cô cậu sang chỗ mấy người da trắng kia hỏi cho rõ ràng xem, rốt cuộc phải làm thế nào?”

Tiểu Đường đành phải đi xin ý kiến của chuyên gia. Hai kỹ sư người Mỹ lập tức đi tới, cầm lấy cây gậy, chọc xuống gầm chiếc máy đó rồi gõ gõ một hồi. Lão Phạm đang trợn mắt há miệng lập tức nổi lên tình thần dân tộc. “Tôi nói cho cậu nghe này Tiểu Đường, đây chính là các cậu không đúng. Bọn họ làm mạnh tay như vậy mà cậu chẳng dám nói năng gì, còn chúng tôi mới chạm nhẹ vào cái máy mà cậu đã bắt bẻ, vụn vụn!”

Tiểu Đường cười hi hi. “Lão Phạm, đây cũng là tôi nghĩ cho anh mà. Nếu bọn họ làm hỏng cái máy, không cần nhiều lời bắt bọn họ đền là xong, còn nếu anh đập vỡ vỡ cái máy, chẳng lẽ tôi lại đi tìm anh đòi ba, bốn nghìn tệ, quay đi quay lại bắt anh đền mấy triệu đô la thì thật sự không đáng đâu.”

Lão Phạm vẫn không can tâm, nói: “Kể cả như vậy thì cậu cũng không thể mặc kệ bọn họ mà làm giảm uy phong của mình được. Tôi xấu gì thì cũng phải nói bọn họ vài câu chứ!”

“Được!” Tiểu Đường gật đầu rồi không nhiều lời nữa, đi về phía hai người Mỹ kia huyền thuyên một hồi. Hai người Mỹ liếc cậu ta một cái rồi tiếp tục làm việc, vẫn cầm cây gậy gõ vào cái máy mà chẳng hề nhẹ tay hơn.

“Nhìn thấy chưa? Tôi đã nói với bọn họ rồi nhưng bọn họ không nghe, tôi cũng chẳng còn cách nào.” Tiểu Đường buông tay về bắt lức.

“Còn chúng tôi thì cậu nói gì thì là như vậy.” Mặt Lão Phạm méo mó, thực sự là quá mất mặt.

“Ai bảo tôi nói gì tôi đều nói, mọi người nghe thấy cả rồi còn gì!” Tiểu Đường cười ha ha.

Tôi vội vàng quay người đi để che giấu nụ cười không kịp thu lại.

Tiểu Đường vừa cười vừa vỗ lên bờ vai đang cứng đờ của Lão Phạm. “Được rồi, đừng có xả giận lên tôi nữa. Chúng ta đều là người Trung Quốc, người Trung Quốc đúng là làm trò cười cho mấy người nước ngoài kia rồi!”

Sếp còn suốt ruột hơn chúng tôi, cứ cách nửa tiếng lại gọi điện hỏi thăm tình hình. Tôi thành thật nhận điện thoại thông báo cho anh ta tình hình thực tế ở hiện trường, cuối cùng còn trấn an tinh thần đang vô cùng nóng của anh ta.

Cuối cùng thì sự nghiệp vĩ đại này cũng được hoàn thành một cách thuận lợi vào lúc hai giờ chiều.

Sếp tôi rất vui mừng, hào phóng nói, khi nào có thời gian thích hợp, anh ta sẽ chiêu đãi những người có công trong hạng mục lần này một bữa ra trò. Địa điểm, chi phí đều do tôi tính toán, quyết định. Tôi biết rõ tại sao anh ta lại giao cho tôi làm công tác chủ trì này, chẳng qua vì anh ta hiểu rất rõ con người tôi, biết tôi nhất gan không dám làm bữa.

Đặt điện thoại, tôi bĩu môi, nói: “Nếu anh ta trích khoản tiền tiếp khách ra rồi chia cho chúng ta thì tốt biết mấy.”

Trương Đình liếc tôi một cái: “Cậu chỉ được cái giờ nghỉ! Không nghe thấy người ta tổng kết chính sách nhất quán, trước sau như một của công ty chúng ta sao? Chỉ cho phép lãng phí, không cho phép tham ô.”

Chúng tôi còn chưa kịp tổ chức liên hoan thì tiệc năm mới của công ty đã đến.

Tôi đơn thương độc mã đi dự tiệc, ngay cả một người hộ tống cũng không có. Trương Đình trước nay luôn không thích những buổi tiệc ồn ào như thế này liên lũy có bụng mang dạ chửa đề thoái thác không đi. Mặc dù tôi cũng chẳng muốn đi nhưng người ta mời cả hai chúng tôi, vậy mà đến một người cũng chẳng có mặt thì sau này làm sao còn nhìn mặt nhau được nữa.

Đi vào đại sảnh nơi tổ chức yến tiệc, trước mắt tôi là một không gian rực rỡ ánh đèn. Năm nay, người của bộ phận Hành chính ăn mặc thời thượng nhất, trước ngực hoặc ở vành tai những cô gái điều phát sáng lấp lánh, nhất thời trở thành những nàng tiên lộng lẫy khiến lòng người rung động.

Khi tôi đến nơi thì bữa tiệc đã bắt đầu, hầu hết mọi người đều đã ngồi vào chỗ. Xung quanh Tiểu Đường và Tiết Vu với một đám người quen đã chẳng còn chỗ trống, bọn họ chỉ giơ tay vẫy vẫy về phía tôi về tiệc nuôi. Cô bạn học địa tài Na Na thì thân mang trọng trách, phải làm MC cho buổi tiệc hôm nay.

Tôi tìm một chỗ ngồi cách bàn chủ tịch không xa. Quá nửa số người ngồi ở đó tôi đều không quen, hình như có mấy cô gái bên bộ phận Thị trường, ngoài ra còn có Lão Trương bên bộ phận Quy hoạch. Bọn họ đang nói chuyện phiếm với nhau.

May mà một lát sau cũng có thêm ba người của bộ phận Công trình đi vào. Bọn họ cũng đến muộn nên không tìm được chỗ ngồi.

Bình thường, những lúc ăn cơm, ba người này đều ngồi bên cạnh Lão Tống làm nền, đương nhiên cũng là những người mồm mép tép nhảy, mỗi lời nói ra đều khiến người nghe không thể nhịn cười. Nói chuyện với bọn họ sẽ chẳng còn thấy buồn tẻ nữa.

Vừa chào hỏi xong đã nghe thấy bọn họ nói chuyện một công nhân nào đó chuyển nghề.

Người A nói: “Anh ta là “đại vương nhảy việc”, lần này không biết đã đi tận đâu rồi?”

Người B bĩu môi. “Hừ, hay là anh ta cho rằng chỗ này đất đai cần cỗi, bạc màu quá?”

Người C lắc đầu. “Cũng không phải. Lần này anh ta đi Đông Quan làm lương ở đó cao hơn gấp hai lần, nhưng phải ký khế ước bán thân, hai năm sau mới được quay lại.”

Người A ngạc nhiên. “Vợ con anh ta đều ở đây, làm sao bỏ mặc họ như thế được?”

“Cũng chẳng có cách nào, phải tìm cách mà mua nhà thôi!”

Người A ưỡn oai nói: “Nhắc đến chuyện nhà cửa mới buồn. Nhà của tôi còn không biết đang飄流 dạt ở chỗ nào nữa. Không có nhà, đến bạn gái cũng chẳng tìm được.”

Người B cười nhạo: “Các cậu đúng là có tư duy tầm thường, lúc nào cũng: nhà – vợ – xe... Sao không học tập tôi đây này, mua xe cũ trước, tự nhiên sẽ có phụ nữ chịu ngồi xe của tôi. Thường xuyên qua lại với bạn gái, sau một năm, gia đình nhà gái sẽ thúc giục kết hôn, bố nàng sẽ móc tiền túi cho chúng tôi trả tiền nhà kỳ đầu, thế là tôi nhẹ nhàng cưới được vợ. Tổng kết lại, con đường của tôi là: xe – vợ – nhà.”

Tôi định vào nhà vệ sinh rửa tay, trên đường nhìn thấy Tổng giám đốc Trần, lãnh đạo cấp cao nhất phía Trung Quốc và Chung Tuấn Hải đang trò chuyện vui vẻ.

Tổng giám đốc Trần vỗ vai Chung Tuấn Hải. “Tiểu Chung, cậu cố gắng làm việc, tiền đồ đang rộng mở trước mắt cậu.”

Trước khi đi lại dặn dò cậu ta: “À, đừng quên thay tôi gửi lời hỏi thăm tới Viện trưởng Chung, hôm khác nhất định sẽ đến nhà thăm hỏi. Đã lâu lắm rồi không liên lạc.”

Tôi lập tức bừng tỉnh. Hóa ra Chung Tuấn Hải cũng phải nhờ đến quan hệ của bố cậu ta thì mới thuận lợi có được vị trí như ngày hôm nay. Trong lòng tôi bỗng có chút thất vọng.

Tất nhiên Chung Tuấn Hải cũng nhìn thấy tôi và cả ánh mắt tôi lúc đó. Cậu ta bất giác bước nhanh đến chỗ tôi, mở miệng định nói gì đó nhưng tôi đã nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh nữ, thâm đắc ý, cậu ó giời thì vào đây!

Tôi ở trong phòng vệ sinh một lúc lâu mới đi ra, ai ngờ cậu ta vẫn còn đứng đợi ở cửa, trên mặt nở một nụ cười âm ỉ.

Tôi kéo mạnh ra hai tờ khăn giấy, vừa làm vừa cau mày, nói: “Cậu ở đây làm gì? Định ăn cướp sao?”

“Đợi cậu mà!” Cậu ta nói bằng thứ giọng dịu dàng ngàn năm hiếm gặp.

Tôi vo tờ khăn giấy, liếc Chung Tuấn Hải một cái rồi cứ thế đi qua cậu ta.

“Sau khi tôi vào công ty thì Tổng giám đốc Trần mới nhận ra tôi.” Cậu ta chậm rãi giải thích phía sau lưng tôi.

Tôi dừng bước, quay đầu, cười cười với cậu ta, nói: “Cậu không cần nói với tôi những lời này, tôi không phải cấp trên của cậu, cũng không phải biên tập viên của mấy tờ báo lá cải, tin tức vỉa hè...”

Nhưng thực ra trong lòng tôi cũng tin tưởng lời cậu ta nói là thật. Cậu ta không chỉ thông minh mà còn rất kiêu ngạo nữa.

“Cậu ngồi chỗ nào?” Cậu ta vẫn đứng sau lưng tôi, nóng nảy hỏi.

“Trong góc.” Tôi đáp.

Từ phía sau lưng tôi truyền đến tiếng cười. “Cậu chẳng phải cá hoàng hoa, sao cứ thích lẩn trốn mãi thế?”

Tôi hơi tức giận, nghĩ tới việc gần đây cậu ta đối xử với Ôn Tịnh không mặn không nhạt, nhất thời cảm thấy cơn điên bùng lên, liền quay đầu, hung dữ nói với cậu ta: “Chung Tuấn Hải, tôi lẩn trốn hay đi theo tôi nữa, có được không hả?”

Về đến chỗ ngồi, tôi vừa định thản được một chút thì âm hồn không tan đó lại ngồi xuống bên cạnh tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội. “Những chỗ khác đều hết chỗ ngồi rồi, không tin thì cậu tự nhìn mà xem!”

Tôi e ngại những ánh mắt xung quanh nên không dám phát tiết, đành cố coi cậu ta là không khí.

Mấy cô gái của bộ phận Thị trường nhìn thấy cậu ta thì mắt sáng lên.

Lão Trương của bộ phận Quy hoạch chợt nói: “Chung Tuấn Hải, nghe nói con trai cậu đáng yêu, có ảnh của nó không, mang ra đây cho chúng tôi xem nào!”

Lời này nói ra, mấy người đang ngồi xung quanh bỗng dùng ánh mắt như bóng đèn nhìn chằm chằm lên người Chung Tuấn Hải, nhất là mấy cô gái, trông mắt như sắp rơi ra ngoài, đây chắc chắn là tin tức giật gân nhất.

Tất nhiên người bị làm cho kinh ngạc còn có cả Chung Tuấn Hải. Cậu ta ngăn người mắt mấy giây mới lên tiếng: “Không dám lừa anh, nếu có ảnh thì tôi cũng rất muốn xem.”

Người bày trò nhất thời cũng bị lúng túng. “Ồ, vậy chắc là bọn họ nhìn nhầm rồi. Tôi cũng đã nói rồi mà, hình như Chung Tuấn Hải còn chưa kết hôn thì làm sao mà có con được chứ!”

Chung Tuấn Hải đưa mắt liếc tôi một cái, vẻ oán hận. Tôi lập tức hiểu ra, chắc chắn là vì lần trước cậu ta giúp tôi đón Phạm Phạm, bị người nào đó vô tình nhìn thấy nên mới có sự hiểu lầm như vậy.

Trên sân khấu bắt đầu có vị lãnh đạo lên phát biểu, tiếng Trung xem lẫn tiếng Anh, tôi nghe một hồi, thấy ông ta nói rất nhiều nhưng tinh thần thì chỉ có một, đó là “xây dựng công ty hài hòa” thực sự là chẳng có chút sáng tạo nào, cũng chẳng có ý gì nói, duy chỉ có cái gọi là thành ý mà thôi.

Ăn đến nửa buổi thì đến chương trình văn nghệ, các tiết mục đều do các bộ phận tự biên tự diễn, cây nhà lá vườn, có mấy tiết mục chất lượng hơn thì được coi như vô cùng giá trị, ví dụ như tiết mục múa công của một cô gái bên bộ phận Hậu cần. Một bộ váy hoa sáng lấp lánh, điệu múa với tiết tấu lúc nhanh lúc chậm, hoặc nhu hoặc cương dưới ánh đèn sân khấu rực rỡ, đến cả tôi cũng phải ngây người đờ đẫn.

Có tiết mục thì khá là mang tính tập thể, họ kêu những người đứng đầu các bộ phận cùng lên nhảy điệu Latin. Trong nhóm đầu tiên bị kéo lên sân khấu không ngờ lại có cả Tổng giám đốc Trần. Chúng tôi vừa cảm thấy buồn cười bừa bộn, thực sự không thể tưởng tượng được Tổng giám đốc Trần đã ngoài năm mươi tuổi, thân hình nặng nề thế kia khi múa điệu Latin thì sẽ trông như thế nào?

Chung Tuấn Hải ghé sát vào tôi, nói: “Tôi dám đánh cược, Tổng giám đốc Trần không biết khiêu vũ.”

Quả nhiên, Tổng giám đốc Trần không quan tâm đến tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô ở bên dưới, nhận lấy micro rồi nói: “Tôi ngần này tuổi rồi, bắt tôi khiêu vũ thì thực làm khó tôi quá, nhưng đã đứng ở trên sân khấu này thì nhất định phải biểu diễn tiết mục gì đó mới được. Vậy tôi xin hát tặng mọi người một đoạn Kinh Lịch, có được không?”

Mặc dù không được thưởng thức điệu múa Latin của Tổng giám đốc Trần nhưng mọi người vẫn vỗ tay hoan hô nhiệt tình, coi như giữ chút thể diện cho ông ta.

Trong khi Tổng giám đốc Trần đang cất giọng hát vang dội của mình, tôi quay sang chế giễu Chung Tuấn Hải: “Cậu đợi lát nữa mà lên trình bày cái kém cỏi của cậu đi!”

Cậu ta như chẳng thèm để ý, đột nhiên giơ hai cánh tay lên cao, ném cho tôi một ánh nhìn quynh rũ, “Nhìn tớ đây này!”

Tôi không hề phòng bị, liền bị cậu ta làm cho như bị điên giật, vội vàng quay đi, không thèm để ý đến cậu ta nữa.

Chung Tuấn Hải không hề tỏ ra lo lắng khi mới đến nhóm thứ hai, cậu ta quả nhiên bị kéo lên sân khấu, cùng khiêu vũ với giám đốc bộ phận Hành chính, được cả hội trường ủng hộ, các fan nữ thì liên tục hét lên đến chói tai. Lẽ nào cậu ta đúng là thiên tài, học cái gì cũng nhanh?

Na Na nghịch ngợm cũng không định bỏ qua cho Chung Tuấn Hải, cô giữ cậu ta ở lại trên sân khấu, ngọt ngào nói với những người ngồi bên dưới: “Giám đốc Chung khiêu vũ giỏi như thế này thì chắc chắn hát cũng rất hay. Sau đây chúng ta sẽ mời anh ấy hát tặng một bài có được không ạ?”

Trên gương mặt Chung Tuấn Hải lộ một ý cười, nhìn xuống phía khán giả bên dưới. Thân hình hơi gầy nhưng cân đối của cậu ta đứng dưới ánh đèn sân khấu màu bã, thực sự là một vẻ đẹp khó diễn tả thành lời. Na Na khuấy động bầu không khí sôi nổi dưới khán đài, tiếng vỗ tay và tiếng hét vang lên hết đợt này đến đợt khác, hoàn toàn không để ý tới những giọt mồ hôi trong suốt trên gương mặt Chung Tuấn Hải.

“Hát thì miễn nhé, tôi sợ mọi người nghe xong thì không ăn nổi mất.” Cậu ta chật vật từ chối.

Dưới sân khấu ồ lên những tiếng cười, sau đó là những tiếng cổ vũ cuồng nhiệt hơn. Đối với mọi người, lời từ chối của Chung Tuấn Hải càng khiến họ muốn nghe cậu ta hát, chỉ có mình tôi là biết thực ra cậu ta không hề nói dối.

Tên nhóc này từ nhỏ đã không biết cái gì gọi là lên bồng xuống trầm. Khi hát lúc nào cũng đều đều, đều đều... Mỗi lần đến tiết học nhạc, cô giáo đều lắc đầu ngán ngẩm rồi thở dài cho điểm an ủi. Cho đến tận bây giờ, cậu ta vẫn không thể tự tin về điểm yếu này.

Tự thấy hôm nay mình không có khả năng thoát thân, Chung Tuấn Hải đành ngoan ngoãn chọn một bài hát. Khi âm nhạc nổi lên, tôi lập tức chạy ra ngoài để tránh kiếp nạn.

Tôi đứng dưới màn đêm yên tĩnh hít thở không khí trong lành. Nhìn đồng hồ, gần mười phút đã trôi qua, có lẽ những người ở bên trong cũng đã bị cậu ta làm cho sợ hãi đủ rồi, tôi mới lén trở vào chỗ ngồi.

Vẫn còn may, tôi không phải nhìn thấy sự thô thảm như mình nghĩ, mọi người vẫn ăn uống ngon lành.

Trong chốc lát, Chung Tuấn Hải cũng trở về chỗ ngồi, người ướt ướt mồ hôi.

“Xin lỗi nhé, tôi đã dọa mọi người sợ chết khiếp rồi!” Cậu ta vừa lấy tờ khăn giấy lau mồ hôi vừa không quên tự biện bạch.

“Chung Tuấn Hải, cậu phải thường xuyên đi hát karaoke để luyện tập, sẽ tiến bộ rất nhanh đấy.” Những cô gái ở bộ phận Thị trường đều nhiệt tình khuyên.

Chung Tuấn Hải liếc tôi đang miệt mài ăn uống, “Cậu đừng có cắm đầu vào ăn như thế có được không? Tớ đang bị tổn thương đấy, ít ra cũng phải an ủi người ta vài câu chứ!”

Tôi cũng nheo mắt nhìn cậu ta. “Cậu ấy à, không chữa được đâu, hết hy vọng rồi.” Sau đó tôi lại cúi đầu ăn tiếp.

Chung Tuấn Hải thờ dài, rất lâu sau mới nói: “Những ngôi sao ca nhạc làm thế nào để có giọng hát hay nhỉ?”

Tôi bắt gặp tiếp lời: “Là do bố mẹ cho chút còn sao nữa!”

“Bố mẹ tớ chỉ cho tớ một cái đầu thông minh, không cho tớ một giọng hát hay.”

Tôi lấy giấy ướt lau tay, cuối cùng cũng thì thầm lòng Bồ Tát cũng nổi lên, không kìm được mà an ủi cậu ta: “Ngôi sao ca nhạc thì làm gì có ai có cái đầu thông minh. Ông trời rất công bằng, không cho một người tất cả mọi thứ đâu.”

Cậu ta liếc tôi một cái, đột nhiên cười hi hi. “Tại sao con người cậu lại có đầy đủ cả hai thứ ấy được nhỉ?”

Tôi vô tình nhìn sang cậu ta. Khó khăn lắm cậu ta mới khen người khác được một câu nhưng câu vừa rồi của cậu ta lại khiến tôi cảm thấy tức giận.

Cậu ta lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Cậu có cái đầu thông minh hơn ngôi sao ca nhạc, có giọng hát hay hơn tôi.”

Tất cả mọi người ngồi ở bàn này đều nghe thấy hết rồi, bọn họ quay lưng lại phía tôi, cười khúc khích.

Vì câu nói này, tôi không thêm để ý đến cậu ta nữa. Cậu ta lúc nào cũng vậy, mượn cớ đim hàng người khác để đề cao bản thân.

Bữa tiệc kết thúc. Trong lúc hỗn loạn tôi nhìn thấy Lão Tổng, bèn đi nhờ xe anh ta để rời khỏi chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Học cách yêu bản thân

Typewriter: meoluoilhamgu9x

Tết Nguyên Đán đã đến, cuốn sách cuộc đời lại lật sang một trang mới. Tôi đã hai mươi chín tuổi rồi, cứ nghĩ đến điều này lại chỉ muốn tìm một xô xính nào đây ngồi tự kỷ, không biết năm tuổi cuối cùng mà có chữ số hai đứng đầu này có trôi qua như ý nguyện hay không.

Những lời căn nhắc của mẹ so với năm ngoái còn mãnh liệt hơn, cũng thường xuyên hơn, hiển nhiên là bà đã sốt ruột lắm rồi.

Cũng phải, nhà nào có con gái ở tuổi này mà còn chưa gả đi được chẳng đứng ngồi không yên.

Mới qua Tết, nhân viên của công ty còn chưa đi đủ, đa số mọi người còn đang chìm đắm trong bầu không khí ấm áp của những ngày đầu xuân. Ngay cả Trương Đình cũng tìm cơ xin nghỉ thêm một tuần, ở nhà vui chơi hưởng thụ. Chỉ có mình tôi chẳng tìm được lý do gì, đành phải ngoan ngoãn đi làm, bị ông chủ tư bản hung hăng đàn áp.

Hôm nay, đã qua giờ tan làm, cuối cùng tôi cũng làm xong mấy việc sắp giao rồi mới chậm chậm đi xuống lầu. Đối với tôi, về sớm hay về muộn cũng chẳng có gì khác biệt.

Vừa ra đến cửa, tôi lại vô tình nhìn thấy Chung Tuấn Hải.

“Cậu tìm tôi à?” Tôi vẫn không dám tin, cậu ta rất ít khi xuất hiện trên “địa bàn” của chúng tôi.

“Đương nhiên rồi.” Cậu ta thờ ơ đáp.

“Chẳng phải cậu chỉ cần gọi điện là được rồi sao? Lại còn phải đến tận đây để đợi, đầu cậu bị úng nước rồi phải không?” Tôi lại chế giễu cậu ta theo thói quen.

Cậu ta chỉ nheo mắt nhìn tôi mà không thêm đáp lại.

Tôi bỗng cảm thấy bất an. “Có phải Tiểu Tịnh xảy ra chuyện gì không?”

Qua Tết, Ôn Tịnh đã đi Thâm Quyến, vì chuyện này mà tôi không thể tha thứ cho cậu ta. Mặc dù, người ta vẫn nói chuyện tình cảm thì không thể miễn cưỡng nhưng tôi vẫn thấy không thoải mái, dù sao cũng vì cậu ta nên mới xảy ra chuyện này.

Cậu ta dờ khóc dờ cười nhìn tôi. “Tần Tú Nghiên, kết cấu bộ não của cậu rất cuộc làm sao vậy? Tại sao lần nào cậu cũng nghĩ ra mấy chuyện kỳ quái thế?”

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, không có chuyện gì thì tốt rồi. Sau đó chẳng muốn nhiều lời với cậu ta, tôi vừa đi ra ngoài vừa hỏi: “Nói đi, rốt cuộc cậu đến đây là có việc gì?”

“Đưa cậu đến một nơi.” Cậu ta nói phía sau lưng tôi.

“Xin lỗi, tôi không rành. Tôi đã đồng ý với mẹ là sẽ về nhà ăn cơm tối rồi.” Tôi kiên quyết cự tuyệt.

Chung Tuấn Hải nhẹ nhàng nói: “Tớ đã nói với mẹ cậu rồi, bà vui mừng còn chẳng kịp ấy chứ.”

Tôi bỗng sinh nghi, dừng bước, hỏi cậu ta: “Hai người định làm gì?”

Ánh mắt cậu ta có chút kỳ quái, khóe miệng để lộ một nét cười ranh mãnh. “Tớ đưa cậu đi xem mặt.”

Tôi bỗng cảm thấy đầu choáng mắt hoa, cố gắng định thần, nói: “Chung Tuấn Hải, nghe tôi nói đây này: Cậu không thích hợp để làm ông mai bà mối đâu. Nếu có thời gian thì làm rõ ràng chuyện giữa cậu và Ôn Tịnh đi rồi hãy nói.”

Tôi thờ phỉ phò, mặc kệ cậu ta rồi cứ thế bước đi, không ngờ cậu ta còn mang lời của mẹ tôi ra để gây chuyện, nhưng hai người họ lôi tôi ra làm cái gì chứ, coi tôi là con rối chắc? Tôi chán nản, cũng chẳng muốn cậu ta lo chuyện đại sự cả đời của tôi.

Đi ra đến cổng, vì không đề phòng nên tôi bị Chung Tuấn Hải bắt vào trong xe như kiểu chim ưng bắt gà con, bao nhiêu sự tự tôn của phụ nữ đã mất hết cả rồi.

Tôi tức giận, lại còn bị ngã vào trong xe, không tìm được hét lên: “Cậu đúng là đồ thô phỉ! Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm!”

Hôm nay đúng là đen đủi, tự nhiên lại đụng phải một vật cản đường, hay là vì đầu năm tôi không nghe lời mẹ đi chùa thắp hương?

Tôi chẳng để ý đến cái gì khác, chỉ cố đẩy cửa xe để ra ngoài. Mặc dù đã qua giờ tan làm, người đi lại không nhiều nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có, chỉ ít thì cũng có mấy bảo vệ đang hứng thú xem kịch ở phía bên kia.

Chung Tuấn Hải canh cửa xe, ngăn không cho tôi ra, nói với giọng uy hiếp: “Cậu thử ra xem nào?”

“Cậu có thể giữ tôi sao?” Tôi dùng sức cạy tay cậu ta đang chống trên thân xe. Tôi làm tạp vụ ngân ấy năm, tiếp xúc với đủ các hạng người, người giàu hoạt đến mấy cũng không sợ, chẳng lẽ tôi lại phải sợ cậu ta? Vậy mà cậu ta còn dám chơi trò bắt cóc với tôi!

Hai người cứ thế giằng co cánh cửa xe. Dù sao tôi cũng là phụ nữ, sức lực kém hơn một chút, lúc đó cả người đã bị cậu ta ôm chặt, không thể động đậy, nhất thời máu nóng trào lên, cái thói hay đánh nhau hồi nhỏ lại nổi dậy, tôi chẳng nghĩ ngợi gì đã nhắm tay cậu ta mà cắn.

Cậu ta không hề buông lỏng cánh tay, cũng chẳng kêu tiếng nào, cứ để mặc cho tôi cắn.

Tôi bất ngờ nhả ra, nhìn trân trân vào một vòng vết răng cắn trên cổ tay của Chung Tuấn Hải, cũng may mà chưa chảy máu.

Hôm nay tôi làm sao thế này? Phản ứng quyết liệt như vậy, dường như người vừa gây chuyện không phải là tôi, hoặc là... bị ma nhập.

Ngẩng đầu nhìn Chung Tuấn Hải, cặp mắt trong veo lạnh lẽo nhìn tôi chăm chú, trong mắt thoáng qua một tia đau lòng. Tôi nhất thời cảm thấy mơ hồ. Cậu ta như vậy là vì ai? Vì tôi? Vì Ôn Tịnh? Hay là vì chính bản thân cậu ta?

“Cậu làm loạn đủ chưa?” Giọng nói của cậu ta khàn khàn, so với trước đây có chút không giống, dường như dễ nghe hơn, không biết bây giờ mà đi hát thì có phải cậu ta sẽ hát hay hơn không?

Tôi thu tay về, lùi lại ngồi ngay ngắn, cảm thấy có chút bất lực.

Chung Tuấn Hải im lặng một lúc lâu mới đóng sập cánh cửa xe, đi vòng qua ngồi vào ghế lái, nhanh chóng khởi động xe rồi vội vàng rời khỏi đó.

Tôi chẳng muốn nói điều gì cả, cũng chẳng muốn hỏi chuyện gì, trong lòng ngập tràn cảm giác chán nản và cả ngạc nhiên, bởi vì vừa rồi là một màn rất kỳ lạ, bất luận là hành động của cậu ta hay là phản ứng của tôi, chẳng phải đều rất kỳ lạ hay sao? Dường như sâu trng sâu thẳm tâm hồn mỗi người đều có một phần tính ác, dù đã cách bao nhiêu năm như thế, trải qua trăm sông ngàn núi nên bị ẩn giấu sau một lớp vỏ bọc hào nhoáng, lịch sự, lúc này bỗng hưng hăng trỗi dậy.

Tự nhiên tôi lại cần cậu ta!

Cũng chẳng biết đã đi được bao lâu, chiếc xe dừng lại trước một khách sạn.

“Chúng ta đi ăn cơm trước đã.” Cậu ta giải thích ngắn gọn, sau đó đẩy cửa xe.

Tôi ngoan ngoãn một cách khác thường, đi theo cậu ta lên tầng ba, dù sao cũng chẳng đánh lại được. Khi cậu ta ngang ngược như vậy, khí thế rõ ràng áp đảo tôi một bậc. Cũng may mà chắc chắn tôi sẽ không bị cậu ta bán đi, về điều này thì tôi rất có lòng tin, nếu không, mẹ tôi cũng chẳng dễ bị qua mặt đến vậy.

Cậu ta gọi mấy món thường ngày vẫn ăn, đều là những món thanh đạm mà tôi thích.

Khi bắt đầu ăn, hai chúng tôi đều thu lại sự lúng túng, trở về với những lễ nghĩa, phép lịch sự mà thường ngày phải có, như thể vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

“Bầu không khí ở nơi này thực sự rất tuyệt.” Tôi nhìn bốn phía xung quanh rồi đưa ra một lời bình vô thưởng vô phạt.

“Ừ, cũng được, món ăn Hàng Châu ở đây rất ngon, cậu ăn thử xem.” Cậu ta cười, nói thêm

“Ăn xong chúng ta sẽ đi đâu?” Tôi gần như hỏi với giọng siểm nịnh.

“Ừ, hôm nay tớ có buổi tụ tập ở quán bar phía tây thành phố, đều là bạn học của tớ trước đây. Có mấy anh chàng rất được, cậu có thể tiếp xúc làm quen xem sao.” Cậu ta nói rồi uống một hơi cạn ly trà ở bên cạnh.

“Ồ!” Tôi ra chiều suy nghĩ nghiêm túc, sau đó thành khẩn nói. “Chắc mẹ tôi cũng đã nói cho cậu biết điều kiện chọn chồng của tôi rồi, nếu không có người phù hợp thì tôi sẽ không đi đâu, khi đó đỡ phải lúng túng.”

Ánh mắt cậu ta nhìn tôi thoáng lay động. “Chắc chắn là có, lúc đó tớ sẽ giới thiệu cho cậu, rồi cậu hãy tự xem nên làm thế nào.”

Tôi trầm mặc.

“Đừng căng thẳng, bọn tớ thường xuyên có những buổi tụ tập như thế này, hơn nữa tớ cũng không nói với ai là cậu đến đây để kiếm đức lang quân.”

Tôi cười. “Thế thì tốt!”

Sau khi ăn xong mấy miếng hoa quả, tôi rút một tờ khăn giấy lau miệng, rất hào sảng quay về phía cậu ta, vẫy tay. “Chúng ta đi thôi!”

Có lẽ biểu hiện của tôi hơi nhiệt tình quá, Chung Tuấn Hải bỗng chần chừ rồi mới chậm rãi đứng dậy.

Chiếc xe lặng lẽ chạy trên đường lớn. Xe của cậu ta rất tốt, ngồi trong xe không hề nghe thấy tạp âm, cũng chỉ hơi lắc lư, hẳn lên xe là tôi thường buồn ngủ. Chỉ có điều tối nay không giống mọi khi, mắt tôi chẳng hề nhắm lại được, như một con cua lúc nào cũng sẵn sàng nghênh chiến.

Khi sắp đến quán bar, tốc độ của chiếc xe rõ ràng giảm hẳn.

Chung Tuấn Hải chậm rãi nói: “Nếu cậu cảm thấy miễn cưỡng thì chúng ta sẽ không đi nữa.”

Ngon lửa tức giận trong tôi vừa mới tan biến nay lại bùng lên. Tôi hung hăng hỏi: “Cậu có ý gì vậy? Muốn trêu tôi phải không?”

Chiếc xe đột ngột dừng lại, đỗ ở một góc phố yên tĩnh. Chung Tuấn Hải quay người nhìn về phía tôi. Nhờ có ánh đèn đường, tôi nhìn thấy cậu ta không còn vẻ cười đùa cợt nhả của ngày thường nữa, thay vào đó là sự nghiêm túc, đứng đắn. Cặp mắt trong veo sáng lấp lánh, dường như có thể nhìn thấu những tâm sự trong lòng tôi. Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của cậu ta, nhưng tôi lại cảm thấy hoàn toàn xa lạ.

“Tú Nghiên, nói cho tớ biết, có phải trong lòng cậu đã có bóng hình của một người? Anh ta luôn ràng buộc cậu, khiến cậu bao nhiêu năm nay vẫn chẳng thể cất bước?”

“Cái gì cơ?” Tôi không phản ứng lại, tôi thừa nhận bản thân mình chậm chạp, nhất là đối với chuyện tình cảm thì càng không muốn nói đến.

Cậu ta chậm rãi nói tiếp: “Vệ Lê Quân... Có đúng không?”

Trái tim tôi như bị một quả bom làm cho nổ tan tành.

Tôi luôn cho rằng ba chữ này chẳng thể làm tôi bị tổn thương được nữa, nhưng trong những tình huống không có chút phòng bị như thế này, ngay cả những đau thương trong quá khứ cũng có lực sát thương rất lớn. Ba chữ đó dường như đã trở thành một tấm bia lớn chắn giữa cuộc đời tôi khi tôi gần đến ba mươi tuổi, khó có thể vượt qua được, lúc nào cũng sừng sững trước mặt tôi, nhắc nhở rằng tôi từng có những nỗi đau đớn và thất bại, khiến tôi không thể nhìn thấy ánh mặt trời...

Cho đến tận hôm nay, tôi vẫn không thể phân biệt rõ ràng, rốt cuộc hồi đó yêu quá sâu đậm hay là vết thương lòng quá sâu mà đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ mãi không quên.

Mặt tôi tái mét, quay lại nhìn Chung Tuấn Hải, thì ra cậu ta đã biết tất cả. Nhưng tôi cũng không muốn truy hỏi tại sao cậu ta lại biết những chuyện này, điều đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Đưa tôi về nhà đi!” Tôi dựa lưng vào ghế, chẳng còn chút sức lực.

Chung Tuấn Hải chẳng hề động đậy. Cậu ta không nhìn tôi, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, dưới ánh đèn mờ mờ, cậu ta im lặng trong chốc lát.

“Tú Nghiên, cậu có biết tại sao hôm nay tớ nhất định kéo cậu đi ra ngoài như thế này không?” Giọng nói của cậu ta lại vang lên, nhưng đã hòa hoãn hơn nhiều. “Tớ muốn cậu thoát khỏi sự đau khổ đó, nhưng cậu lại chôn mình trong đó quá lâu, quá sâu. Cậu luôn nói chẳng ai muốn cậu, nhưng cậu có bao giờ tự hỏi bản thân mình, cậu đã từng để ai vào trong mắt hay chưa?”

Tôi bỗng giật mình, vấn đề này tôi đã từng đặt tay lên ngực để tự hỏi lòng mình, nhưng chẳng bao giờ có câu trả lời.

“Cuộc đời mỗi con người ngắn lắm, chỉ có mấy chục năm thôi, cậu sẽ gặp một vài người, cũng sẽ phải bắt đầu đi dờn xa vài người, nếu cảm lấy được, buông ra được thì cậu mới có thể là chính mình. Cậu nhìn cậu bây giờ đi, với người khác thì bề ngoài cậu mồm mép tép nhảy, miệng lưỡi trơn tru nhưng trong lòng cậu lại cự tuyệt người ta, cách xa cả ngàn dặm. Sự đau khổ một cách cố chấp đó không đáng để cậu quý trọng như vậy. Thời gian đã trôi qua mà cậu không hề biết, có thấy bản thân rất ngốc nghếch không?”

Dường như nói trúng nỗi lòng, tôi nhất thời im lặng.

Tôi thừa nhận cậu ta nói cũng đúng. Những chuyện này bản thân tôi đều biết rõ, nhưng lúc này lại do một người khác nói ra, nên dường như còn bị chấn động mạnh hơn. Chỉ có điều tôi không ngờ cậu ta mà cũng có thể nói ra những câu như thế. Trong lòng tôi, Chung Tuấn Hải là người luôn nắm chắc phần thắng, lúc nào cũng bình chân như vại, chẳng bao giờ biết lo lắng.

Tôi bỗng phát hiện mũi mình cay cay, thầm buồn cho chính mình, tôi khẽ hít sâu một hơi, muốn nuốt cái sự mềm yếu ấy xuống nhưng đã không kịp nữa rồi. Trong không gian yên tĩnh đến lạ thường, mỗi tiếng động của tôi đều không thoát khỏi tai cậu ta. Trong ánh đèn mờ mờ, cậu ta quay sang nhìn tôi, thờ dãi rồi thốt ra một câu cuối cùng: “Con người đầu tiên phải học cách yêu chính mình thì mới có thể yêu người khác được.”

Cuối cùng tôi cũng đáp lại, quay sang nhìn cậu ta. Nói: “Vậy còn cậu, cậu đã làm được chưa?”

Trong lòng tôi chợt vụt qua hình ảnh cô gái thần bí mà Ôn Tịnh từng nói đến, không kìm được muốn nhân cơ hội này để gắng hỏi. Nếu chỉ có tôi bị ép phải thể hiện bộ mặt yếu đuối trước mặt cậu ta thì thật không công bằng.

Gương mặt của Chung Tuấn Hải vốn đang nghiêm túc, thoáng cái trở về gương mặt cười như cũ. “Đang nói chuyện của cậu, sao lại sang tớ rồi?”

Tôi không phục, nói: “Như thế thực sự rất không công bằng.”

Cậu ta liếc tôi, nói: “Trên thế giới này có rất nhiều chuyện không công bằng.”

“Những đạo lý này có phải cậu rút ra từ kinh nghiệm của bản thân không?” Tôi giáo huấn hỏi.

Cậu ta không kìm được bật cười, tay nắm thành nắm đấm, nói: “Cậu đừng có mơ mơ được thông tin gì từ tớ, tớ không dễ bị dắt mũi vậy đâu!”

Tôi không khỏi cảm thấy tức giận, lùi về chỗ của mình, cúi đầu không nói tiếp.

Chung Tuấn Hải nhìn thẳng vào mắt tôi rồi cười, nói: “Cậu hãy lấy lại tinh thần đi, chúng ta đi tới quán bar, không xem mặt nữa, chỉ đến đó chơi thôi, chẳng mấy khi mẹ cậu cũng ủng hộ.”

Tôi phì cười một tiếng, trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ở bên cạnh Chung Tuấn Hải, muốn nghiêm túc cũng chẳng được. Cậu ta khi nhỏ đã là một đứa trẻ rất thú vị, bây giờ tôi mới phát hiện hóa ra cậu ta luôn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Một ngày đáng nhớ

Typerr: meoluoihamngu9x

Tôi rất ít khi đến quán bar, số lần đến đó có thể đếm trên đầu ngón tay, cái này có liên quan đến sếp của tôi trước đây. Anh ta không thích mấy buổi tiệc xã giao, nhất là ở những chỗ vui chơi giải trí thế này. Tôi thì thuộc loại “yêu ai yêu cả đường đi”, tự giác tự nguyện làm những việc nằm ngoài chuẩn mực đạo đức của mình, vì thế cũng ít tới những chỗ như thế này. Mặc dù chuyện tình cảm không thể đem hoa kết trái nhưng có những thói quen vô tình còn lưu lại, mà tôi cũng lười chẳng buồn thay đổi.

Trong ấn tượng của tôi, quán bar là nơi ồn ào, ảm ỉ. Bất cứ ai ở trong đó cũng có thể thẳng thắn bộc lộ rõ hết cá tính của mình. Ở những nơi xa hoa trụy lạc như thế này, người ta có thể coi bỏ tất cả phẩm giá hàng ngày, có thể dùng tiền bạc mua những cơn say, để được giải phóng mình dù chỉ là trong tích tắc.

Cho nên khi tôi cùng Chung Tuấn Hải đi vào cửa của quán bar nhỏ đó, không nhìn thấy ánh đèn mờ tối và những đám người mơ mơ màng màng như trong tưởng tượng, trong lòng tôi thoáng qua một tia kinh ngạc.

Quán bar không lớn lắm, màu đỏ sậm là chủ đạo phối hợp với đồ trang trí đơn giản, thanh nhã, bàn ghế bằng gỗ sẫm màu, trông có vẻ rất bình thường. Đến chín giờ, khách khứa vẫn chưa đông lắm nhưng đã chiếm hết gần nửa chỗ ngồi. Từng nhóm người chụm đầu vào nhau nói chuyện, thỉnh thoảng tôi

lại nghe thấy tiếng cười khê. Bên tai tôi bỗng vút giai điệu dịu dàng, đẹp đẽ của Fur Elise (*). Liếc mắt nhìn, thì ra ở một góc quán bar có một chiếc dương cầm, một cô gái với mái tóc dài đang chìm đắm trong những nốt nhạc, như khóc như than. Mặc dù là một giai điệu cổ điển nhưng vẫn khiến cho lòng người rung động. Bầu không khí này thực sự làm tôi cảm động.

(*) Fur Elise một trong những bản nhạc dành cho piano nổi tiếng nhất của Ludwig van Beethoven.

Chung Tuấn Hải vừa xuất hiện liền có rất nhiều người lớn tiếng gọi cậu ta, xem ra đây thực sự là “địa bàn” của bọn họ, cho dù giọng nói có hơi to một chút nhưng cũng không khiến người bên cạnh cảm thấy khó chịu. Chung Tuấn Hải liền đi qua bên đó, vui vẻ nói chuyện với bọn họ. Thực ra những chủ đề bọn họ nói cũng chẳng có gì mới, đại loại là về thời tiết, tình hình gần đây, bạn cũ, vân vân. Tôi được giới thiệu là bạn học ngày xưa và đồng nghiệp hiện tại của cậu ta, mọi người không tránh khỏi có chút hiếu kỳ nhưng vì ngại tôi là người mới cho nên cho dù muốn nói đùa cũng có chừng mực. Tôi biết nụ cười nểm là thứ vũ khí lợi hại nhất, cho nên trên mặt lúc nào cũng treo một nụ cười, với bất cứ người nào có ý muốn làm quen tôi đều gật đầu chào, chỉ thế thôi, dù sao tôi cũng chẳng quen biết ai ở đây. Đường như có người vô tình nhắc đến Ôn Tịnh, nhưng Chung Tuấn Hải chỉ ậm ừ mà không nói nhiều.

Chúng tôi tìm một chiếc bàn tròn dành cho hai người ở trong góc rồi ngồi xuống, lập tức có nhân viên phục vụ mang hai cốc trà đến rồi hỏi chúng tôi uống rượu gì.

Chung Tuấn Hải hỏi tôi: “Cậu có thể uống không?”

Mặc dù tôi ít khi uống rượu nhưng đã đến quán bar mà không uống rượu thì đúng là không còn gì để nói, bèn đáp: “Cho tôi bia.”

Thế là Chung Tuấn Hải gọi hai cốc bia.

Cậu ta cười, hỏi tôi: “Hôm nay lại làm “cá hoàng hoa” với cậu.”

Tôi không kìm được mỉm cười, ánh mắt tò mò nhìn đủ các loại khách khứa ở trong quán.

“Cậu quen biết tất cả những người ở đây sao?”

“Ừ, rất nhiều người là bạn cùng đi du học, cũng có người thì sau khi về nước mới quen.” Cậu ta đột ngột áp sát lại phía tôi, nói với vẻ thần bí: “Cậu nhìn xem có ưng ai không, cứ nói ra, tớ sẽ đưa cậu sang nói chuyện với người ta.”

Tôi giả bộ hứng thú nhìn lướt qua một vòng rồi nói: “Trông người nào cũng được đấy, tôi đang chóng hết cả mặt rồi đây.”

Có một câu chuyện tương tự bỗng hiện lên trong đầu. Thời đại học, tôi cùng bạn đi mua khăn trên một con phố chuyên bán đồ tơ lụa, cứ thấy những cửa hàng trông rực rỡ màu mè thì đi vào. Nhìn những chiếc khăn lụa phải có đến mấy nghìn màu sắc khác nhau, tôi chọn đến mức cảm thấy hoa mắt chóng mặt, lòng bàn chân không còn cảm giác. Xem ra lòng tham chẳng phải thứ tốt đẹp.

“Cậu lại cười cái gì?” Chung Tuấn Hải nhìn tôi vẻ không hiểu, hỏi.

Tôi còn chưa kịp kể cho cậu ta nghe về câu chuyện cũ này thì bên cạnh có một bóng đen đứng sừng sững, che mất một phần ánh sáng. Hai người chúng tôi ngẩng đầu lên nhìn.

Tôi lại một lần nữa trưng ra nụ cười nểm vạn năng, vì không quen biết người vừa đến. Còn Chung Tuấn Hải lại đứng dậy, vỗ vai người kia, lớn tiếng nói: “Ngô Quân? Cậu về từ khi nào vậy? Cũng chẳng chịu thông báo một tiếng.”

Người tên là Ngô Quân mặt mày vui vẻ chào hỏi. Cậu ta có gương mặt chữ quốc với ngũ quan anh tuấn và có vẻ hơi già nhưng không hề đáng ghét. Hai người bọn họ nói chuyện tào lao mấy câu, bỗng nghe Ngô Quân nói: “Tuấn Hải, em gái này rất xinh đẹp.”

Tôi khẽ run rẩy, chắc không phải nói mình đâu nhỉ, nhưng ngẩng lên nhìn, quả nhiên thấy ánh mắt trong veo của cậu ta đang nhìn mình.

Chung Tuấn Hải vội vàng đáp: “Cô ấy không phải “em gái”, cô ấy lớn hơn tôi.”

Nụ cười quynh rũ trên gương mặt tôi có chút cứng đờ. Nếu không phải vì anh chàng đẹp trai đang đứng trước mặt này thì chắc hẳn tôi đã đuổi bàn chân ngọc ngà, cho Chung Tuấn Hải ném thứ cái đập hơn hai mươi năm không giảm công lực. Cậu ta không nói câu này thì sẽ chết à?

Nghe Chung Tuấn Hải giới thiệu ba câu hai điều về tôi, Ngô Quân gật đầu một cái đầy ẩn ý, ánh mắt thiện cảm nhìn tôi. Đường như mấy năm rồi tôi chưa thấy anh chàng nào vừa đẹp trai lại có khí chất như thế này, bất giác trong lòng cảm thấy rạo rực, chẳng nghĩ ngợi gì liền đứng dậy, nếu cứ ngồi chờ nhìn người ta thì hình như không được lịch sự cho lắm.

Ngô Quân thấy vậy thì ý cười trên gương mặt càng rõ. Anh ta đánh giá tôi một lượt từ trên xuống dưới, rồi tiện tay lấy từ trong túi áo sơ mi ra một tấm danh thiếp, đưa cho tôi bằng hai tay. “Hy vọng sau này còn có duyên gặp lại Tần tiểu thư.”

Tôi luống cuống đưa tay ra nhận, ánh mắt vô tình nhìn lướt qua, cũng chưa rõ tên công ty, chức vị, dường như là tổng giám sát kỹ thuật gì đó... Tôi thầm nghĩ, theo nguyên tắc phải có đi có lại mới toại lòng nhau, có phải mình cũng nên đưa danh thiếp cho cậu ta? Quả nhiên, anh chàng đẹp trai trước mặt đã nói thẳng: “Nếu Tần tiểu thư không ngại thì có thể cho tôi danh thiếp của cô không?”

Tôi đáp ngay: “Được, được chứ!” Vừa nói vừa cầm túi xách lên, lục lọi một hồi mà vẫn không tìm thấy, tôi thậm chí còn không chắc trong túi có danh

thiếp hay không.

Thật may mắn, cuối cùng tôi cũng tìm thấy hai tấm danh thiếp trong ngăn túi nhỏ, liền lấy ra một tấm, vì không hay dùng đến nên ở mép đã hơi nhàu nát, nhưng chẳng sao cả, tôi vẫn ksinh cần đưa tới, rồi nhìn anh chàng đẹp trai vô cùng cẩn thận cất vào túi áo.

“Vây tôi không làm phiền hai người nữa.” Ngô Quân rất lịch sự chào tạm biệt.

Lúc này tôi mới để ý đến vẻ mặt không vui của Chung Tuấn Hải, có phải vì tấm danh thiếp nhàu nát chẳng khác gì rác kia làm cậu ta mất mặt? Nhưng dù có mất mặt thì cũng là tôi mất mặt, chẳng liên quan gì đến cậu ta cả. Tôi lén liếc nhìn Ngô Quân ở phía xa, tâm trạng bỗng trở nên rất tốt. Buổi tối hôm nay thực sự không tồi, đầu tiên là Chung Tuấn Hải lên lớp cho tôi một tiết tâm lý, sau đó gặp được một người trông rất được.

Nhân viên phục vụ mang bia lên, hai cốc rất lớn, sóng sánh bia vàng.

Tôi cúi đầu nhấp một ngụm, lập tức nhăn mặt nhũn mày, thảo nào có người nói cái này là nước tiểu của mèo, thật chẳng sai chút nào. Tôi có chút hối hận vì đã gọi một cốc to như thế, chắc chắn là không thể uống hết được.

“Khó uống quá!” Tôi quả quyết nói.

“Rượu không phải để cho cậu ném vị ngon ngọt, mà là để chuốc người ta say rồi khiến người ta phải nói thật.” Chung Tuấn Hải thần nhiên nhấp một ngụm rồi lại bắt đầu nói huyền thuyên.

“Cậu chỉ nói linh tinh!” Tôi buột miệng nói, bỗng nhiên suy nghĩ xoay chuyển, cười bảo: “Nếu thật sự là như vậy thì cậu mau uống đi, tôi muốn nghe xem trong bụng cậu có bí mật gì.”

“Hi hi, tửu lượng của tớ rất tốt, không dễ say vậy đâu. Nhưng còn cậu, cậu cứ cẩn thận đấy!” Cậu ta nửa đùa nửa thật nhìn tôi, khẽ cười.

Tôi bĩu môi: “Tôi thì làm gì có bí mật, nếu có thì cậu cũng biết hết rồi còn gì. À, mà cậu dựa vào cái gì mà đòi tìm hiểu chuyện của tôi? Nói, có phải Ôn Tịnh đã nói cho cậu biết bí mật gì không?” Vừa nghĩ đến chuyện cậu ta nắm giữ được điểm yếu của tôi, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy mất tự nhiên, nói thế nào thì hồi nhỏ chúng tôi cũng ngang tài ngang sức về mọi mặt.

“Tớ thuê thám tử tư điều tra tình hình của cậu là biết hết.”

“Gớm, cậu có bệnh à?” Tôi không tin.

Gương mặt cậu ta lộ vẻ tinh nghịch, đôi con ngươi ngập ý cười nhưng lại sâu không thấy đáy, càng nổi bật dưới ánh đèn, thực sự mê hoặc lòng người. Trong lòng tôi đột nhiên có cái gì đó chuyển động, rất khẽ khàng. Tôi nhũn mày, cổ trắn trĩnh, dường như bất cứ lúc nào tôi lo lắng đều bị cậu ta mê hoặc, thực sự là không thể tưởng tượng được.

“Tôi nói thật, cậu có thể đối xử tốt với Ôn Tịnh một chút không, cứ phân phân hợp hợp như thế này mãi, tôi cũng thấy phiền thay cho hai người.” Tôi nghiêm túc nói.

Chung Tuấn Hải nhìn về phía quầy rượu ở góc xa một lát mới nói: “Ý của cậu là, dù tớ không có cảm giác với cô ấy, nhưng xuất phát từ cái gọi là trách nhiệm và đạo đức nên vẫn phải ở bên cạnh cô ấy ư?”

Tôi bỗng trở nên ngây ngốc. “Cậu không có cảm giác gì với cô ấy à? Bao nhiêu năm nay hai người đều...”

“Đó là sự thật. Từ trước tới giờ tớ luôn coi cô ấy là em gái.” Vẻ mặt của cậu ta có chút âm u, vì chúng tôi đều biết rõ rằng Ôn Tịnh trước giờ chưa từng coi cậu ta là anh trai, cô ấy thật lòng yêu cậu ta. “Tớ cũng đã từng thử, nhưng vẫn không có cách nào để làm xuất hiện cái gọi là tình yêu nam nữ.”

Tôi bỗng cảm thấy run rẩy một hồi mới bắt đầu dĩ thờ dài. “Nếu sớm biết như thế này thì cậu không nên đùa giỡn tình cảm của cô ấy.”

Lời vừa nói ra đã cảm thấy không đúng, vì từ đầu đến cuối đều là Ôn Tịnh chủ động tiếp cận cậu ta.

Quả nhiên, Chung Tuấn Hải vừa nghe thấy vậy liền cười khở một tiếng. “Đùa giỡn? Cậu dùng từ này cũng thật là... Ngay đến cậu tớ còn chẳng dám đùa giỡn thì làm sao có thể đùa giỡn cô ấy?”

Sau đó, cả hai chúng tôi cùng ngây người. Chung Tuấn Hải chợt cúi đầu uống bia, còn tôi giống như con ngốc ngồi nhìn cậu ta uống.

Có lẽ vì uống vài ngụm, tôi cảm thấy hơi chóng mặt, giống như có hàng nghìn con ong đang bay vo ve trên đỉnh đầu, đuối thế nào cũng không đi, nào còn suy nghĩ được gì nữa.

Đúng lúc này, từ một chiếc bàn lớn ở trung tâm quán bar, có người lớn tiếng mời Chung Tuấn Hải qua đó uống rượu. Một nhóm người ăn mặc bảnh bao bị chất cồn tác động làm cho họ tự nguyện cởi bỏ lớp ngụy trang nho nhã, lịch sự trên người, bắt đầu tùy ý vui chơi hưởng lạc. Lúc này, tiếng dương cầm đã không còn, thay vào đó là một nhóm nhạc rock gồm ba người đang đứng trên sân khấu chuẩn bị biểu diễn. Tôi cũng không hề phát hiện ánh đèn trong quán bar đã chuyển từ sáng sang tối tự lúc nào.

Haizz, thì ra quán bar nào cũng như nhau cả...

Chung Tuấn Hải sớm đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, hươu hươu tay trước mặt tôi. “Sao mà thất thần thế?”

Tôi cố gắng chớp mắt để xác định xem là mình đang mơ hay đã uống nhiều rượu rồi, nhìn nét mặt vui vẻ của Chung Tuấn Hải, dường như cậu ta đã trở thành một người hoàn toàn khác lúc trước.

Quả nhiên Chung Tuấn Hải kéo tôi đi cùng, còn cảm rằm thuyết phục: “Ồ chỗ đông người mà cứ ngồi một mình như thế sẽ bị người ta cho là kẻ không bình thường, hơn nữa cậu mà cứ ngồi một mình ở đó thì lát nữa lại có người đến xin làm quen cho mà xem.”

Cuối cùng linh hồn của tôi cũng trở về vị trí, tôi bất ngờ nói: “Nhưng tôi lại muốn có người đến bắt chuyện.”

Mặc dù nói như thế nhưng tôi vẫn đứng dậy, leo đèo theo đuôi cậu ta đi đến cái vòng tròn náo nhiệt dị thường đó.

Bọn họ đang chơi trò đoán số, ai thua sẽ bị phạt rượu. Chúng tôi vừa đến liền bị đẩy ra chơi.

Nhìn một bàn đầy bia rượu, tôi rụt rè lên tiếng: “Tư lượng của tôi không tốt lắm.”

Ở đó cũng có nhiều người thương hoa tiếc ngọc, lập tức có người mang một chiếc cốc nhỏ hơn đến, đặt xuống trước mặt tôi, cất cao giọng nói: “Lần đầu tiên gặp Tần tiểu thư, chúng tôi sẽ không làm khó, nếu Tần tiểu thư thua thì chỉ cần uống một cốc nhỏ này thôi, có được không?”

Thình tình không thể chối từ, tôi cũng không tiện thoái thác lần nữa, đành thâm cầu nguyện rằng sẽ không bị thua. Nhưng vì không có tổ chất, lại ở giữa một đám người toàn nam thanh nữ tú thế này thì phân tâm không phải là lỗi của tôi. Khi tôi đặt cốc bia lên môi lần thứ ba, thì cuối cùng cũng có người muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Ngô Quân ở cách tôi không xa, không biết cậu ta vốn vẫn luôn ngồi ở vị trí đó hay mới di chuyển tới, dù sao thì lúc này tay cậu ta cũng giờ ra một cách rất kịp thời, chặn bàn tay đang cầm cốc bia của tôi, mỉm cười, nói: “Tôi xin uống thay Tần tiểu thư được không?”

Nhất thời, cả một bàn người giống như củi khô bắt lửa cháy bùng bùng, tiếng ồn ào không ngớt.

Tôi nhất thời lúng túng, mặt đỏ ửng, nhưng thấy mọi người xung quanh vẫn ung dung bình thản, tôi đành tiếp tục đứng hiên ngang hùng dũng, mặc dù ở công ty có thói quen ra oai này nọ nhưng chưa bao giờ tôi rơi vào tình cảnh như thế này.

Chung Tuấn Hải đột nhiên lên tiếng: “Cứ uống bia mãi thì chẳng thú vị gì cả, hay là thay đổi luật chơi một chút đi.”

Thế là có người đề nghị, nếu ai thua phải ra chặn một chiếc xe, tự thừa nhận rằng mình bị bệnh thần kinh.

Đề nghị này làm cho tất cả cùng phá lên cười, ai cũng nói đây là sáng kiến.

Trong lúc mọi người đang nói cười ồn ã, Chung Tuấn Hải bỗng cúi xuống nói với tôi: “Lần này phải cẩn thận đấy.”

Tôi muốn nói, chuyện này đâu có giống uống bia rượu chứ, nó liên quan đến tính mạng đấy.

Dù cẩn thận thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng có người phải làm con chim đầu đàn. Người đến đầu tiên là một anh chàng họ Phùng. Trong sự thúc giục của mọi người, anh ta vừa kêu la thảm thiết vừa chạy ra ngoài.

Mọi người hưng phấn chạy đến bên cửa sổ để nhìn, thấy anh ta chặn một chiếc xe rồi đi đến gần người lái xe, không biết nói những gì, vì ở xa quá nên không nghe thấy được, nhưng tự nhiên bị người ta chặn xe lại, có lẽ sắc mặt của người lái xe cũng không được tốt cho lắm.

Tiểu Phùng hoàn thành sứ mệnh rồi quay về. Trò chơi tiếp tục.

Tôi bất hạnh trở thành bia đỡ đạn ở lượt thứ hai, liền dùng ánh mắt đáng thương nhìn Chung Tuấn Hải. Lẽ nào tôi thực sự phải làm chuyện mất mặt như vậy sao? Cậu ta nhích tôi bằng ánh mắt cảm thông vô hạn nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

“Cô thua rồi!” Không biết ai lên tiếng nói câu này.

Lần này đến Ngô Quân cũng trầm mặc, dù sao chuyện này cũng thật mất mặt.

Tôi mang bộ mặt ủ rũ như đưa đám rời khỏi quán bar, đứng ngoài đường một lát, con đường vắng vẻ chẳng có lấy một chiếc xe, thật không biết là bất hạnh hay may mắn nữa.

Tôi bắt đầu cảm thấy tức giận. Một buổi tối đang tốt đẹp, tôi vốn có thể ở nhà ăn cơm tối, lẳng lẽ nằm trên chiếc giường ấm áp đọc sách, bây giờ thì hay rồi, đứng ngoài đường cho gió đêm thổi vù vù, chỉ để nói với một người lái xe qua đường cầu: “Tôi bị thần kinh.” Đúng là chẳng còn gì để nói.

Cuối cùng cũng có một chiếc xe đi qua, tôi cố gắng không chế nhịp tim, bước chân nhẹ bằng, sóc lại tinh thần rồi giờ tay ra vẫy vẫy. Chiếc xe đó dần giảm tốc độ, hướng về phía tôi. Tôi có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông ngồi trong xe. Một cô gái đứng vẫy xe ở bên ngoài quán bar, sao có thể không khiến người ta suy nghĩ bậy bạ.

Nhờ anh ta kéo lên xe thì phải làm thế nào? Đang nghĩ ngợi lung tung, thấy chiếc xe đó đã đến gần, về mặt tôi bỗng trở nên cứng ngắt.

Lúc đó, cánh tay bắt ngờ bị kéo mạnh lại, tôi còn chưa kịp định thần thì bên tai đã vang lên giọng nói của Chung Tuấn Hải.

“Đồ ngốc, còn không mau chạy đi! Đứng đây chờ ăn mắng sao?”

Tôi bỗng bừng tỉnh, chân nam đá chân chiêu bị kéo chạy ra đường lớn.

Nơi cửa quán bar ở phía xa có người hét lên: “Thật vô liêm sỉ! Có người chơi xấu kia!”

Chúng tôi cứ chạy như hai con chuột qua đường, chỉ sợ có người đuổi theo, tâm trạng vừa căng thẳng vừa kích thích.

Tôi chạy đến lúc chân bị chuột rút, nhưng Chung Tuấn Hải vẫn sống chết lòi tôi về phía trước. Trong lúc đầu choáng mắt hoa, tôi vẫn còn rảnh rỗi nhớ lại lúc cậu ta chạy cự ly đường dài hồi học tiểu học, được bao nhiêu bạn nữ đứng bên ngoài hò hét cổ vũ thì mới miễn cưỡng chạy đến đích. Không biết có phải vì cậu ta ăn bất tiết ở nước ngoài mấy năm không mà bây giờ lại khỏe mạnh thế này.

Tôi há miệng thở hổn hển, hét lên đứt quãng: “Dừng... dừng lại... Tôi không chạy nổi nữa rồi.”

Cuối cùng, cậu ta cũng buông tay tôi. Chúng tôi đứng đối diện thở hổn hển, sau đó không chút e dè cùng cười phá lên, đến tận khi cười gập cả bụng, lại một lần nữa thở không nổi.

“Bây giờ phải làm thế nào?” Tôi vừa thở dốc hỏi, vẫn cảm thấy chưa cười đủ.

“Dù thế nào cũng không thể quay về, nếu không sẽ bị bọn họ ném vào chảo dầu chiên lên chưa biết chừng.” Cậu ta đuổi chân, ngồi xuống bên hàng rào cạnh đường dành cho người đi bộ, sau đó mới phát hiện ở khuỷu tay vẫn đang khoác áo khoác và túi xách của tôi, bèn miễn cưỡng chia tay ra. “Cầm lấy đi!”

Tôi lú lú cảm ơn. “Cậu đúng là một người thông minh, làm việc gì cũng để ý trước sau!” Sau đó, tôi ngồi xuống bên cạnh cậu ta, phải chạy một quãng đường dài như thế, thực sự tôi cũng thấy hơi mệt rồi.

“Cậu mặc áo vào đi, cẩn thận kéo bị cảm lạnh.” Cậu ta ngẩng đầu lên nói với tôi.

Cái lạnh của buổi đêm thấm vào tận xương cốt, cho dù vừa mới vận động mạnh như thế nhưng nhiệt độ trong cơ thể cũng chỉ duy trì được mấy phút đồng hồ mà thôi, lúc này từng cơn lạnh kéo tới, tôi vội vàng khoác áo, ngược lên nhìn màn đêm thăm thẳm, một vầng trăng khuyết như chiếc móc câu tỏa sáng trong cô tịch, hết như một bức tranh.

Tôi bất giác cảm khái. “Đúng là một ngày đáng nhớ, lâu lắm rồi không được vui như thế này.”

Chung Tuấn Hải “hừ” một tiếng, đáp: “Đúng thế, đúng là một ngày đáng nhớ, Tần Tú Nghiên lại cắn tôi một cái.”

Tôi đỏ mặt, bất giác chia tay ra. “Đưa tôi xem nào, có nghiêm trọng không?”

Tôi kéo tay áo của cậu ta lên, nghiêng người về phía trước, kéo bàn tay lạnh buốt tới trước mặt. Tôi nhớ rõ ràng tôi đã cắn vào cánh tay còn vết thương cũ ngày trước. Một vòng dấu răng màu trắng dường như đã mọc rễ ở đó, dấu răng mới lại chồng lên dấu răng cũ, làm hở cả thịt màu đỏ. Tôi bất giác cảm thấy vô cùng xấu hổ, xoa xoa lên vết thương, mong nó có thể biến mất ngay lập tức.

Một tiếng hít thở khê khàng bỗng vang lên bên tai, một hơi thở lạ lẫm dần áp sát, tôi bất ngờ ngẩng đầu, gương mặt của cậu ta đã kề rất gần tôi, con ngươi đen kịt, giống như bầu trời đêm thăm thẳm vô biên, lại vừa giống như ánh trăng sao sáng rõ, trong veo.

Trong lòng chợt dâng lên sự căng thẳng, dường như cảm thấy được nguy hiểm, khó khăn lắm tôi mới quay sang một bên, đứng dậy. Cùng lúc đó, cổ tay tôi lại bị cậu ta giữ thật chặt, thế rồi trong lúc tôi không đề phòng đã bị cậu ta kéo vào lòng.

Tôi chặt vật giãy giụa, nhưng lực cánh tay cậu ta rất mạnh, hoàn toàn không giống sự dịu dàng, nhã nhặn ngày thường.

“Tú Nghiên!” Chung Tuấn Hải chỉ gọi một tiếng rồi đột nhiên cúi xuống. Làn môi ấm áp nhẹ nhàng chạm vào môi tôi, sau đó không chút e dè hôn tôi.

Trong lòng tôi tràn ngập ngạc nhiên và hỗn loạn. Làm sao mọi chuyện có thể biến thành thế này?

Nhưng trong tiềm thức của tôi lại có chút vui sướng, vùng vẫy để thoát khỏi sự ràng buộc của lý trí, như miếng bọt biển nổi lên khỏi mặt nước, tôi mệt mỏi cự lại, cho đến khi bị khuất phục, hai cánh tay bất giác vòng lên cổ cậu ta.

Cảm giác lạnh lẽo lại kéo tới, tôi mở bừng hai mắt, ngai ngùng nhìn người trước mặt. Thần sắc trong mắt cậu ta làm tim tôi đập thành thịch. Mặc dù ánh mắt ấy vẫn trong suốt nhưng tôi lại cảm thấy như có một ngọn lửa không kìm nén được mà bùng cháy dữ dội ở một nơi sâu thẳm trong đó.

Tôi bất an, khẽ đẩy cậu ta ra, cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay của cậu ta nhưng lại bị cậu ta ôm vào lòng càng chặt hơn.

Làn môi của cậu ta vừa khéo phủ xuống bên tai tôi. “Tú Nghiên!” Một tiếng gọi trầm thấp mà níu non khiến toàn thân tôi chấn động.

Cuối cùng tôi cũng đẩy cậu ta ra, nhẹ nhàng mà kiên quyết. “Xin lỗi!”

Cậu ta nhìn thẳng vào tôi, vẫn chưa từ bỏ ý định truy hỏi: “Là... vì Ôn Tịnh sao?”

Tôi gật đầu, lại lắc đầu.

“Tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ cùng cậu như thế này.”

“Vậy cậu có hy vọng sẽ như thế này không?” Cậu ta từng bước tiến lại gần.

Tôi nghi hoặc tự hỏi lòng mình, đúng vậy, tôi có hy vọng sẽ như thế này không?

Hình ảnh ba người chúng tôi đi leo núi vào kỳ nghỉ hè năm lớp sáu bỗng hiện lên trước mắt...

Trời rất nóng. Con đường núi gồ ghề. Chung Tuấn Hải đi phía trước, Ôn Tịnh đi giữa, tôi đi cuối cùng. Thình thoảng, Chung Tuấn Hải lại quay lại nói đùa vài câu để chúng tôi quên đi cái nóng bức và mệt mỏi, bất ngờ bước hụt một bước rồi ngã lăn xuống con đường núi. Trong tiếng hét chói tai của Ôn Tịnh, tôi chạy như bay xuống dưới, đỡ cậu ta dậy. Cậu ta cười toét miệng, thân nhiên nói đùa, tôi chợt hiểu ra cậu ta chỉ muốn làm chúng tôi lo lắng, nhưng đầu gối cũng đã bị trầy rách da, máu chảy nhìn mà đau lòng. Lòng tôi đau đốn, cau mày lục tìm trong túi, đúng lúc đó, Ôn Tịnh chạy đến, cầm moojit chiếc khăn tay sạch sẽ, băng bó vết thương cho cậu ta một cách rất tự nhiên. Tôi lặng lẽ đứng lùi sang một bên, nhìn hai người bọn họ an ủi lẫn nhau, nhất thời cảm thấy buồn rầu, cũng không còn cảm thấy hăng hái nữa.

Đúng là như vậy, một lần lùi bước là một lần ngăn chặn sự mộng lung trong lòng, đến khi nó chết lặng, đến khi cảm xúc hóa thành burom buróm vĩnh viễn được kẹp trong cuốn sổ lưu niệm của thời niên thiếu, đã bao nhiêu năm như vậy, tôi không nghĩ rằng nó sẽ lại trỗi dậy một lần nữa.

Cách muôn sông nghìn núi, lại không hề ngờ được rằng còn có một vấn đề đang đợi bản thân mình. Em, có hy vọng như thế này không?

Tôi chỉ thầm cười khổ. Không còn là thiếu nữ ở lứa tuổi dậy thì tràn ngập ước mơ về tình yêu nữa, tôi của bây giờ luôn luôn nom nớp lo sợ trong chuyện tình cảm, giống như đi trên một lớp băng mỏng, chỉ cầu có được sự an nhiên và chất phác trong nội tâm. Giờ qua một trang, khi giờ lại trang trước thì nó cũng đã thay đổi, còn có thêm biết bao lời nói tác động, giống như chúng tôi của hôm nay, dù trải qua bao nhiêu thăng trầm thì vẫn chỉ là cô nam quả nữ trong mắt người kia.

“Không, tôi không hy vọng.” Tôi bình tĩnh nhìn cậu ta, nhàn nhạt đáp trả, cũng không giải thích nhiều, trong lòng bỗng gọn sóng, nói vậy chắc cậu ta cũng hiểu được.

Chung Tuấn Hải chăm chú truy đuổi theo một tia trốn tránh đột nhiên xuất hiện trong mắt tôi, cuối cùng, bên khóe môi cậu ta là một nụ cười lạnh lẽo, gương mặt anh tuấn dưới ánh trăng càng thêm tái nhợt. Cậu ta ngồi lặng lẽ, dường như trở thành một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ.

“Không còn sớm nữa, tôi phải về đây, nhất định là mẹ tôi vẫn đang đợi tôi về.”

Cậu ta không động dậy, vẫn ngồi ở đó trầm mặc rất lâu, đến nỗi tôi còn nghi ngờ rằng cậu ta không nghe thấy. Đúng lúc tôi định lên tiếng thì cậu ta đứng dậy, trên mặt khôi phục lại vẻ tự nhiên như thường.

“Để tớ đưa cậu về.”

Tôi có thiện ý nhắc nhở. “Không cần đâu, tôi bắt xe là được rồi. Cậu đã uống rượu thì tốt nhất cũng bắt xe về đi, đừng tự lái xe.”

“Ừ.” Cậu ta đáp ngắn gọn, giọng nói có chút hơi hột.

Chúng tôi lặng lẽ đứng bên đường đợi xe, nhất thời cả hai đều không lên tiếng.

Xe đến, tôi lên xe trước, vừa mỉm cười vừa vẫy tay chào tạm biệt.

Ngồi trong chiếc xe ấm áp mới phát hiện cơ thể mình dường như đã đông cứng, lúc này lại như băng đá đang dần tan chảy, tôi không kìm được vòng hai cánh tay lên ôm vai, hy vọng có thể kiềm chế được cơn run rẩy.

Tôi lên quay người nhìn về phía sau xe, hình bóng anh tuấn của Chung Tuấn Hải vẫn đứng sừng sững ở ven đường, không hề động dậy, dường như đã trở thành bức phù điêu bằng băng đá.

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy đau đốn, trong nháy mắt, tầm nhìn bỗng trở nên mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Không khoan nhượng

Typet: Trangthao.

“Chuyến bay mang số hiệu XXX từ Seoul đến sân bay quốc tế Phở Đông, Thượng Hải, sẽ hạ cánh lúc X giờ trưa nay...”

Điện thoại của Trương Đình để chế độ loa ngoài, cô ấy đang sắp xếp cho một nhóm đồng nghiệp người nước ngoài nhận điện thoại công việc.

Tôi nghi hoặc hỏi: “Seoul là của nước nào vậy?”

Trương Đình thờ dãi, nói: “Tớ thật sự không muốn trả lời câu hỏi này của cậu.”

Cô ấy dùng giọng điệu này để nói, cho thấy người hỏi là một kẻ ngu xuẩn tới cực điểm. Tôi chợt dạ hỏi: “Lẽ nào là một quốc gia độc lập? Không phải là một thành phố ư?”

Hồ Hồng ngồi phía trước cười ha ha. “Tú Nghiên, kiến thức địa lý của cô đúng là “cần cỗi” quá đấy. Seoul là thủ đô của Hàn Quốc.”

Tôi há miệng định lên tiếng phản bác, Trương Đình đã giành nói trước: “Đừng hỏi vì sao thủ đô của Hàn Quốc không phải là Hán Thành.”

Tôi ưỡ ỏi nói: “Chính là câu này.”

“Đổi tên đã được chưa? May mà ở đây không có mấy đồng nghiệp là người Hàn Quốc, nếu không người ta thổ huyết tại chỗ cũng chur biết chừng.”

Tôi làu bàu nói: “Sao chẳng có bộ phim Hàn Quốc nào nói cho tôi biết thủ đô của họ là Seoul chứ!”

Trương Đình bất giác cười, nói: “Hóa ra cậu cũng xem phim Hàn quốc à?”

Tôi có chút tức giận. “Thì sao chứ? Chẳng lẽ tớ không thể xem phim Hàn Quốc hay sao?”

Hồ Hồng cười, ngắt lời: “Không có Trương Đình nói thì tôi không ngờ đấy. Từ trước đến giờ tôi cứ tưởng cô giống với chúng tôi chứ.”

Tôi ngửa mặt lên trời than thở. “Các anh trên có già, dưới có trẻ, có nhà có cửa, tôi giống với các anh sao? Tôi có bị oan không vậy?”

“Cho nên nói, cô sống thoải mái chút đi, ba mươi tuổi rồi mà vẫn chẳng có gì, làm một bà cô trẻ, cũng chẳng chịu tham gia hoạt động gì, cả ngày ngồi buồn bực trong nhà, cho dù người không già thì tim cũng đã già rồi.”

Câu nói này chợt thức tỉnh tôi. Từ trước đến giờ tôi luôn cho rằng mình sống rất chăm chỉ, không ngờ trong mắt người ngoài tôi lại có diện mạo như vậy.

Tôi không khỏi nhớ lại thứ Bảy tuần trước ra bến xe tiễn Châu Linh. Đầu tiên chị ấy bắt xe đi Thượng Hải, sau đó từ sân bay Phở Đông bay thẳng sang Osaka. Cho dù trong lòng tôi vạn phần không muốn nhưng mọi người có chí riêng, không thể miễn cưỡng.

Trước khi chia tay, tôi ôm vai Châu Linh chân thành nói với chị ấy: “Có lẽ không bao lâu nữa, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Osaka.”

Châu Linh cười nhạt. “Nói một cách lý trí thì chị không hy vọng điều đó. Chị chỉ mong khi ở Nhật Bản sẽ nghe được tin tốt rằng em sắp kết hôn.”

Châu Linh còn hiểu tôi hơn tôi, đúng vậy, tôi không có được trái tim và sự quyết tâm như chị ấy. Tôi cũng không thấy mình thực sự muốn đi Nhật Bản, tôi chỉ muốn sống vui vẻ hơn mà thôi. Nếu đã như vậy, có lẽ phải thực sự thay đổi cách sống của mình rồi.

Buổi trưa đi đến nhà xưởng ăn cơm, tôi không hề nhìn thấy Chung Tuấn Hải. Con người là như vậy, hễ gặp chuyện gì thất bại là lại che giấu bản thân. Mặc dù nghĩ như vậy nhưng trong lòng tôi lại không khỏi cảm thấy cô quạnh.

Bất ngờ nghe được tin Tiểu Đường kết hôn, cả đám người nhất thời trở nên hăng hái, ồn ào, anh một câu tôi một câu tranh nhau trên đùa. Tiểu Đường không phải người ở đây nên không phải chuẩn bị rượu thịt mời mọi người một bữa, tránh được bao nhiêu phiền phức, nhưng mọi người lại không chịu, nói rằng nếu không mời bọn họ một bữa thì không ai công nhận cậu ta đã kết hôn. Cuối cùng Tiểu Đường phải đồng ý mời một bữa linh đình, gọi tất cả những người mà ngày thường thân thiết với cậu ta đến chung vui.

“Tú Nghiên, đến lúc đấy chị cũng phải đến đấy.” Tiểu Đường rất hiệp nghĩa, không quên buông một câu với người đang cầm đầu và cơm là tôi.

Tôi ngẩng đầu, mỉm cười. “Nhất định rồi, phải đến chứ!”

Tôi không kim được lại thốn thức trong lòng, haizz, hội FA, lại mất đi một người rồi.

Một ngày cứ lạng lẽ trôi qua như vậy, chớp mắt lại đến cuối tuần.

Một buổi sáng đến công ty, tôi cảm thấy có điều gì đó không bình thường. Trong không khí có một mùi hương ngọt ngào, thơm ngát. Cảm giác của tôi xưa nay luôn rất nhạy bén, bước đến trước bàn, quả nhiên có chuyện.

Một bó hoa bách hợp thật to đang nằm ngao ngễ trước mặt, bên dưới còn gài một tấm thiệp.

Tôi sừng sốt một hồi mới rút tấm thiệp đó, mở ra đọc.

Người tặng hoa là Ngô Quân. Bộ nhớ trong đầu tôi lập tức hoạt động, sau đó nhớ ra là anh chàng đã chén rượu cho tôi trong quán bar hôm đó, tôi bất giác mỉm cười. Nội dung viết trên tấm thiệp rất đơn giản, chỉ là hẹn tôi tối nay cùng ăn cơm.

Trương Đình và mấy kỹ sư vừa đi vừa trò chuyện huyên náo, nhìn thấy tôi có một bó hoa lớn ở trên bàn thì không khỏi kinh ngạc.

“Tú Nghiên, ‘hoa đào trần’ mà mẹ cậu bày ra cuối cùng cũng có hiệu quả rồi.”

Tôi không để ý tới ánh mắt tò mò và những câu hỏi quái gở của bọn họ, bình thần tìm cốc trà rồi đi ra bồn rửa tay lấy nước để cắm hoa, đặt nó ở bàn sinh hoạt chung, vỗ tay một cái, nói: “Cái này gọi là có phúc cùng hưởng.”

“Rốt cuộc là ai vậy? Nói nghe thử xem nào, cậu làm bọn tớ tò mò muốn chết.” Trương Đình gắng hỏi mãi.

Tôi nhướn mày. “Nói gì vậy chứ? Người này chỉ là tình cờ gặp, các cậu cũng không biết.”

“VẬY ÍT NHẤT CŨNG PHẢI GIỚI THIỆU MỘT CHÚT VỀ TÌNH HÌNH CỦA NGƯỜI TA CHỨ, ĐỂ BỌN TỚ ‘BẮT MẠCH’ CHO!” Nhâm Vĩ rất hăng hái tiếp lời.

Tôi cười từ chối. “Chuyện này tự tôi bắt mạch là được rồi. Đợi khi nào tôi làm cho rõ ràng rồi thì sẽ báo cáo với mọi người, được không?”

“Người ta có hẹn gặp cậu không?” Trương Đình đi thẳng vào vấn đề.

Tôi gật đầu, ra vẻ nghĩ ngợi, nói: “Có nên gọi điện thoại cho anh ta không?”

Tôi vừa nói vừa nhắc ông nghe, chỉ nhìn việc hôm đó anh ta thay tôi uống rượu ở quán bar thì tôi cũng đã nên đồng ý rồi, một anh chàng đẹp trai thật dịu dàng và ấm áp.

Trương Đình vội giữ tay tôi lại, hung dữ nói: “Chị à, phải tỏ ra dè dặt một chút, hiểu không, phải đợi anh ta gọi điện cho chị.”

Tôi cười đầu hàng, có một chuyên gia tình yêu ở bên cạnh quả là có ích.

Khi chuông điện thoại kêu, cả phòng liền hưng phấn. Tôi bắt máy trong ánh mắt chờ đợi của đám đông, lên tiếng thật dịu dàng, không ngờ người ở đầu dây bên kia lại là... sếp.

Thì ra là vì dư âm của hạng mục F1 đó, vốn đã nói sẽ trả tiền nợ của công xưởng trong quý này, nhưng sếp đã tính toán sổ sách và phát hiện mức vượt chi nghiêm trọng trong dự toán, liền bảo tôi tìm giám đốc bộ phận Tài vụ xem có thể chuyển tiền sau một tháng không.

“Dù thế nào tháng sau cũng vào quý hai, bọn họ chắc chắn không dùng đến tiền gấp như thế này đâu.”

Tôi hoàn toàn không hiểu, làm sao mà một công ty cũng có thể nói không giữ lời như thế chứ!

“Nghe nói cô và giám đốc bộ phận Tài vụ có quan hệ rất tốt, tôi rất tin tưởng cô.” Sếp tôi chẳng mấy khi nói đùa.

Tôi thực sự không vui, cổ kim thấp giọng, lạnh lùng nói: “Tôi và Giám đốc Chung cũng chỉ là đồng nghiệp bình thường, chẳng khác gì những đồng nghiệp khác. Chuyện này tôi không làm được, anh tự tìm họ nói chuyện đi.”

Ant ta là người từng trải, chinh chiến bao năm trên thương trường, lúc này liền biết cách nói của mình không đúng, vội vàng xin lỗi rồi nói rõ lý do, rằng lấy đại cục làm trọng nên phải tìm một người có năng lực như tôi. Nói cả nửa tiếng đồng hồ, đơn giản chỉ là muốn tôi nghe lời. Tôi thực cảm thấy buồn bực, rõ ràng người có lý là tôi, sao nói chuyện một hồi lại thành ra tôi đang bị anh ta giáo huấn vậy? Xem ra chức vị của sếp, nếu không phải người có bản lĩnh thì không thể làm được.

Tôi vô cùng buồn bực, viết một email cho Chung Tuấn Hải nói rõ tình hình. Ai ngờ đến tận ba giờ chiều vẫn chưa thấy có thư hồi âm. Cuối cùng, tôi đành bắt đầu gọi cho cậu ta một cuộc điện thoại, may mà cậu ta đang ở công ty.

“Xin hỏi, cậu đã nhận được email của tôi chưa?” Tôi nói bằng giọng điệu “tiêu chuẩn trong công việc”, khách khí mà dịu dàng, dù gì cũng là mình đang nhờ vả người ta.

“Cậu trực tiếp đến văn phòng của tớ rồi nói.” Cậu ta lạnh lùng ném qua một câu, không đợi tôi có phản ứng đã cúp máy.

Tôi bực mình đặt ông nghe xuống, trong lòng giận dữ thốt ra một câu: “Đúng là đồ độc ác!”

Tôi ngồi ngây ngốc tại chỗ mấy phút, sau đó mới chợt nghĩ ra rằng tự nhiên tôi lại sợ gặp Chung Tuấn Hải, giống như đụng phải quỷ vậy, sợ cậu ta sẽ làm gì đó khiến tôi lúng túng, khó xử. Tôi tìm cậu ta vì công việc, cậu ta không thể làm gì, cùng lắm là không đồng ý giúp đỡ, tôi cũng chẳng tổn thất cái gì, dù sao những chuyện phải làm thì tôi cũng đã làm rồi.

Tôi dứt khoát đứng dậy, chào Trương Đình một tiếng rồi chạy thẳng sang khu công xưởng.

Khi tôi đẩy cửa bước vào, Chung Tuấn Hải đang ngồi gõ lách cách bên cạnh chiếc máy tính xách tay, cũng chẳng thèm nhìn tôi một cái, chỉ mở miệng nói: “Cậu ngồi xuống trước đi!”

Thái độ của cậu ta thật kiêu căng, được thôi, vì công việc tôi phải nhẫn nhịn.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế dùng để tiếp khách, hai tay đặt trên đùi, lặng lẽ chờ đợi cậu ta.

Cuối cùng cũng nhìn thấy cậu ta gấp máy tính xách tay, đi về phía này, ngồi xuống đối diện tôi, ánh mắt lấp lánh nhìn thẳng vào tôi.

Tôi tự ra lệnh cho mình rằng không được sợ hãi để đón ánh mắt gần như khiêu khích của cậu ta, cảm giác chẳng khác gì một trận so đấu nội công.

Trong lúc tôi cố tình chặn ánh mắt của cậu ta thì cậu ta đột nhiên trưng ra một nụ cười xán lạn. “Cậu đến tìm tôi, là để chơi... đấu mắt à?”

Tôi bật cười, mọi căng thẳng đột nhiên tan biến.

“Nói nghe xem nào, muốn tớ giúp cậu chuyện gì?” Cậu ta thân nhiên hỏi, ngón tay thon dài khẽ gõ lên mặt bàn theo một tiết tấu nhất định.

Tôi lười chẳng buồn nói. “Những gì cần nói tôi đều nói trong email rồi, bây giờ chỉ đợi ý kiến của cậu.”

Cậu ta khẽ vuốt hàng lông mày, mỉm cười, nói: “Xem ra sếp của cậu rất giỏi ứng biến.”

Tôi nhún vai. “Bây giờ cậu mới biết công việc của tôi rất vất vả sao?”

Cậu ta trầm ngâm một lúc. “Nhưng chuyện này không dễ giải quyết. Cậu cũng biết đấy, đầu năm là thời điểm người ta giữ tiền rất cẩn thận, mỗi lần thu chi đều tính toán vô cùng chi li, rõ ràng, hơn nữa bộ phận Duy tu vốn cũng không được tính là một bộ phận của công xưởng, năm ngoái vay tiền phải tốn rất nhiều công sức, đến bây giờ muốn kéo dài thì e là nếu về sau còn muốn vay nữa, bên này không thể cam đoan được.”

Tôi suy nghĩ một lát, thấy cậu ta nói cũng có lý, bèn gật đầu ý rằng đã hiểu. “Nếu quả thực rắc rối như vậy thì tôi sẽ nói với sếp tôi một tiếng, dù sao anh ta đã bảo tôi đến, cũng là mong “ngựa chết thành ngựa sống”, nếu được thì tốt còn nếu không được thì cũng là chuyện đã được dự báo trước.”

Chuyện này giải quyết rất đơn giản, không còn điều gì để nói nữa, tôi liền đứng dậy định cáo từ.

“Đừng vội đi như thế, còn chưa nói xong mà.” Chung Tuấn Hải ngăn tôi lại.

Tôi lại đành ngồi xuống.

“Ngô Quân hẹn cậu à?” Về mặt cậu ta rất thân nhiên, tôi không nhận ra cậu ta có tâm trạng gì từ gương mặt ấy.

Tôi rất hứng thú nhìn cậu ta. “Hình như cậu rất rảnh rỗi, còn quan tâm đến những chuyện này cơ mà!”

“Hoàn toàn ngược lại, tớ rất bận, vì vậy cậu hãy thành thật trả lời từng câu hỏi của tớ, đừng có mà vòng vo.”

“Xin lỗi, Giám đốc Chung, tôi không phải cấp dưới của cậu.” Tôi mỉm cười đáp lại.

“Ồ, đúng vậy!” Cậu ta ngả người ra phía sau. “Xem ra cậu cũng không hy vọng hôm nay sẽ có một buổi tối tốt đẹp.”

Dựa vào những hiểu biết về Chung Tuấn Hải, tôi rất tin tưởng vào năng lực phá hoại của cậu ta, cho nên tôi biết điều đầu hàng, khoanh tay nhìn cậu ta, nói: “Hồi đi!”

“Cậu đồng ý rồi?”

“Tại sao lại không?”

Cậu ta bĩu môi, hơi nghiêng người về phía trước, vẻ rất không vui, hỏi: “Cậu có thể cân nhắc cậu ta, tại sao lại không thể cân nhắc tớ?”

Tôi nghĩ ngợi một lát, mỉm cười, nói: “Nếu cậu giống như cậu ta, đơn giản chỉ là một người lạ, tôi nhất định sẽ cân nhắc cậu.”

“Suy cho cùng thì chính là cậu để ý đến chuyện giữa tớ và Ôn Tịnh.”

Tôi gật đầu. “Cũng có thể nói như vậy. Ôn Tịnh yêu cậu, từ trước đến nay tôi luôn biết rõ điều đó, cho nên tôi càng không muốn dính vào chuyện phiền phức này, nếu làm không tốt thì giữa tôi và Ôn Tịnh còn chẳng thể làm bạn bè nữa. Tôi không hy vọng tình bạn mười mấy năm nay bị phá hủy trong chốc lát.”

“Vậy cậu không quan tâm tới cảm nhận của tớ à?” Đường như cậu ta tràn đầy uất ức.

“Tình bạn giữa tôi và cậu đến chết cũng không thay đổi.”

Cậu ta đột nhiên cười lớn, nhưng lại gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tần Tú Nghiên, không ngờ cậu lại là kẻ máu lạnh như thế này.”

“Chẳng phải cậu đã từng nói, con người đầu tiên phải yêu lấy mình thì mới có thể yêu người khác sao?”

Cậu ta ngăn ra một lát, “hử” một tiếng, nói: “Tớ thực sự hối hận vì đã dạy cậu câu này.”

Tôi cũng không phải người báo thù, nếu đã nói ra rồi thì phải nói cho rõ ràng, tránh để sau này dây dưa mãi không dứt.

“A Hải, tôi không biết điều gì đã khiến cậu nảy sinh cảm giác với tôi, nhưng bây giờ tôi không còn là cô gái mười chín tuổi, mà đã hai mươi chín tuổi, tôi không muốn chơi trò chơi tình ái nữa, chỉ muốn có một cuộc hôn nhân thực sự, có thể mang đến cho tôi một cuộc sống hoàn chỉnh, đúng nghĩa. Còn cậu, không cần biết trong lòng cậu nghĩ gì, tôi chỉ cảm thấy cậu nên nghiêm túc một chút, ít nhất, trong chuyện với Ôn Tịnh, cậu nên suy nghĩ cẩn thận, hãy cho cô ấy một câu trả lời thỏa đáng, nếu không, đối với cả cậu và Ôn Tịnh đều không tốt.” Tôi thẳng thắn nói, sau đó nhìn cậu ta về chờ đợi.

Trong lòng tôi, thực ra còn có một câu chưa nói ra: Nếu chọn Chung Tuấn Hải, tôi sẽ dễ dàng yêu cậu ấy, nhưng tôi sợ một ngày nào đó sẽ phát hiện trong lòng cậu ấy có một hình bóng khác, giống như Ôn Tịnh vậy. Nếu thực sự có một ngày như thế, tôi thà chấp nhận một người hoàn toàn xa lạ, sống một cuộc sống yên ổn, bình thản, ít nhất sẽ không làm mình bị tổn thương.

Chung Tuấn Hải lại nhìn chằm chằm xuống mặt bàn, không tiếp lời, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Rất lâu sau, tôi nghĩ là không còn chuyện gì để nói nữa, liền đi ra cửa, bỗng nghe thấy Chung Tuấn Hải chậm rãi nói ở phía sau: “Chúc cậu có một buổi tối vui vẻ!”

Giọng nói ấy hơi kỳ lạ, nhưng tôi cũng không nói gì thêm, chỉ đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cuộc hẹn ba người

Typo: Trangthao.

Bảy rưỡi tối, tôi đến nhà hàng Lục Nhân Các đúng giờ.

Ngô Quân đã ngồi đợi ở một vị trí gần cửa sổ, thấy tôi đi vào, cậu ta lập tức đứng dậy chào đón. Cậu ta của ngày hôm nay trông rất khác lần gặp trước. Hôm nay cậu ta mặc một chiếc áo màu xanh thẫm cổ chữ V, trông già dặn hơn nhiều nhưng vẫn không làm mất đi vẻ tao nhã vốn có.

“Tần tiểu thư, cô đến rất đúng giờ.”

Tôi cẩn thận ngồi xuống chiếc sofa mềm mại, thản nhiên trả lời: “Chỉ là thói quen nghề nghiệp mà thôi.”

Ngô Quân gật đầu, mỉm cười. “Điều đó rất tốt, có thể nhận thấy Tần tiểu thư không phải kiểu người giả tạo, rất nhiều phụ nữ thích lấy việc bắt người đàn ông chờ đợi làm vui.”

Lời cậu ta nói làm tôi không biết đáp lại thế nào, đành cười một tiếng, dù sao cũng mới có duyên gặp mặt một lần, đối với cậu ta, trong lòng tôi vẫn còn có chút rụt rè, không tự nhiên, mắt nhìn cậu ta cẩn thận rót cho tôi cốc trà nóng, sau đó nhẹ nhàng đặt bình trà sang bên cạnh bàn.

“Nào, xem xem, Tần tiểu thư muốn ăn gì?” Cậu ta cầm quyển thực đơn khá lớn, đưa qua cho tôi.

Tôi đành nhận lấy, giờ từng trang xem xét, nói thật lòng, tôi chẳng bao giờ gọi món, trước đây cùng bạn bè, đồng nghiệp ra ngoài ăn, tôi chỉ cần mang miệng đến, nếu hỏi thì yêu cầu của tôi rất đơn giản, chỉ cần không cay là được.

“Hay là ăn cơm rang Thái Hoàng đi!” Tôi như trút được gánh nặng gấp quyển thực đơn rồi đưa qua cho Ngô Quân, được nhà hàng giới thiệu thì chắc cũng không quá tệ.

Cậu ta nhận cuốn thực đơn, gọi nhân viên phục vụ, chọn cho mình món cơm hải sản, cà phê, salad hoa quả, rồi lại thay tôi gọi một cốc nước cam và một ly kem. Nhân viên phục vụ ghi chép xong thì đi chuẩn bị.

Kiểu ăn cơm với người lạ như thế này tôi đã trải qua không ít. Những lần trước, cho dù đôi phương có khiến tôi cảm thấy chán ghét nhưng vì phép lịch sự, tôi vẫn luôn cố gắng chống đỡ đến cuối bữa ăn, sau đó dù có đánh chết thì cũng không muốn gặp lại lần thứ hai. Mỗi khi rơi vào tình cảnh như thế, tôi liền cảm thấy thời gian sao mà trôi chậm quá.

Người ngồi trước mặt tôi hôm nay lại không khiến tôi có cảm giác khó chịu, mặc dù trông mặt mà bắt hình dong thì quả là có chút tầm thường nhưng đây vốn là bản tính của con người mà.

Tôi nhìn xung quanh, thuận miệng nói: “Vị trí anh chọn thật không tồi, có thể nhìn quang cảnh đường phố bên ngoài.”

Ngô Quân nghe xong thì rất vui. “Tần tiểu thư thích là tốt rồi. Bàu không khí nhà hàng này rất được nên tôi thường xuyên tới đây, cũng hay ngồi chỗ này, tôi thích nhất là nhìn người đi lại ở bên ngoài. Khi học đại học ở Anh, rất ít khi tôi được nhìn thấy sự náo nhiệt như thế này, có lúc ngồi một mình ở nhà hàng cả buổi chiều cũng chẳng nhìn thấy mấy người, không tránh khỏi cảm thấy cô đơn, buồn tẻ. Về nước vẫn thích hơn, khắp nơi đều nhìn thấy sự thân thiết, gần gũi.”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đèn chiếu sáng như ban ngày, dòng người đi chuyển như trôi đưa trên con phố phồn hoa. Thực ra đây là cảnh tượng rất quen thuộc, nhưng tôi lại chưa từng ra nước ngoài nên rất khó để lĩnh hội được cái cảm giác cô đơn mà Ngô Quân nhắc đến.

“Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi đi.” Khi tôi quay đầu lại, bỗng than thở một câu mà chẳng có lý do gì.

Cùng một cảnh tượng nhưng nếu ngắm nhìn nó với những người khác nhau thì lại có những cảm nhận hoàn toàn khác nhau.

Ngô Quân đầu tiên là sững sờ, sau đó mới nhìn tôi cười, lúc này dây thần kinh của tôi mới được thả lỏng một chút.

“Tần tiểu thư trước đây học ngành Trung văn sao?”

Tôi mở miệng, tự giễu: “Đúng vậy. tôi từng học ngành Văn học cổ điển Trung Quốc, vì vậy khó tránh khỏi có chút cổ hủ, những người bên cạnh cũng công nhận như vậy.”

Ngô Quân lắc đầu. “Không thể nói như vậy được. Thực ra Trung Quốc có rất nhiều đạo lý trong các điển tích mà đến tận ngày nay vẫn rất hữu dụng, như câu Tần tiểu thư vừa nói, nếu con người hiểu được điều này thì đã có thể xóa bỏ nỗi phiền não vì danh lợi rồi.”

“Đáng tiếc, từ cổ chí kim chẳng có mấy người làm được điều này.” Tôi tiếp lời.

“Cho nên mới càng cảm thấy Lão Trang là người đáng được trân trọng.”

Tôi mỉm cười, trong lòng có cảm giác vui sướng mơ hồ, không biết cậu ta nói ra những điều này có phải thật lòng hay không nhưng chí ít chúng tôi có một khởi đầu không tệ, so với việc đi thẳng vào vấn đề, trao đổi thông tin về nghề nghiệp, học lực, gia cảnh như những lần trước đây thì cảm giác lần này tốt hơn nhiều.

Đồ ăn lần lượt được mang lên, chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện.

Nghĩ đến hoàn cảnh của Ngô Quân, tôi không kìm được, nói: “Gần đây tôi mới phát hiện, những lưu học sinh về nước ngày càng nhiều, như ở công ty tôi có không ít, đúng là có thể thành lập ‘phái hải quy’.”

Ngô Quân cũng thừa nhận. “Thứ nhất là vì ở nước ngoài, việc kiếm sống tương đối vất vả, nhất là về vấn đề tinh thần không nhận được sự đồng cảm và sự tin tưởng. Thứ hai, kinh tế trong nước ngày càng phát triển, cơ hội rất nhiều, ngay cả người nước ngoài cũng nhận thấy đây là nơi rất có tiềm năng để đầu tư, liền ồ ạt tràn vào. Nhưng những người muốn ở lại nước ngoài cũng không ít, tôi nhớ trước khi tốt nghiệp, chúng tôi còn tranh luận về vấn đề có nên về nước hay không. Cả tôi và Tuấn Hải đều có chủ trương về nước.”

“Cậu và Tuấn Hải rất thân với nhau à?” Tôi luôn tò mò về mối quan hệ giữa cậu ta và Chung Tuấn Hải, lần đó ở quán bar cũng không có cơ hội tìm hiểu nhiều hơn.

“Chúng tôi học cùng trường đại học, nhưng không cùng chuyên ngành, cậu ta học kinh tế còn tôi học cơ điện. Nhưng vì là đồng hương, lại ở gần nên tôi và Tuấn Hải rất hợp nhau.”

Tôi phì cười, cảm thấy bọn họ chẳng giống nhau gì cả. Ngô Quân đang ngồi trước mặt tôi lúc này thì trầm ổn, còn Chung Tuấn Hải có cái miệng không chịu buông tha người khác thật khiến người ta không chịu nổi.

Ngô Quân nói tiếp: “Tuấn Hải là một người sống rất tùy ý. Cậu ấy có thể bỏ ra rất nhiều thời gian để tìm hiểu về một vấn đề bản thân thấy hứng thú, cũng có thể trốn học để du sơn ngoạn thủy, nhưng cậu ấy thực sự là một người có tài.”

Nghe giọng điệu của cậu ta, dường như có chút ngưỡng mộ dành cho Chung Tuấn Hải. Khẽ cười một cái, cậu ta nói tiếp: “Nhưng điều cậu ấy khiến bọn tôi ngưỡng mộ nhất không phải sự nghiệp học hành, mà là có một cô bạn gái vừa xuất sắc vừa yêu cậu ấy, thật lòng ở bên cạnh. Cho dù Chung Tuấn Hải có chơi bời như thế nào thì cô ấy vẫn luôn ở bên cạnh, luôn tin tưởng cậu ấy, không thay đổi. Chuyện này đã trở thành giai thoại trong lòng chúng tôi.”

“Ôn Tịnh.” Tôi buột miệng.

Ngô Quân hơi nhướn mày. “Cô cũng biết Ôn Tịnh sao?”

“Đương nhiên, tôi và cô ấy là bạn học cũ, cũng là bạn thân lâu năm rồi.” Tôi thản nhiên nói.

Thực sự là tin tưởng không thay đổi ư? Nghĩ lại mỗi lần Ôn Tịnh lên mạng kể về những phiền não, tôi bất giác cảm thấy buồn bã. Một người đi ngược lại mong muốn của người khác, một người không ngừng nhường nhịn, đơn giản chỉ vì một người không yêu, một người thì si mê.

Ngô Quân là người hướng nội, trầm mặc, khi nói chuyện thì không vồn vã cũng chẳng thờ ơ, nhưng cậu ta không hề khô khan, đơn điệu, luôn tìm được những chủ đề mà đối phương có hứng thú. Đến giữa bữa ăn, tôi đã hoàn toàn thích ứng được với phong cách nói chuyện của cậu ta và còn tạo được bầu không khí nhẹ nhàng, hài hước.

“Lớp chúng tôi có một bạn học người Brazil rất nhiệt tình, cũng rất tò mò về Trung Quốc nên thường xuyên tụ tập nói chuyện với chúng tôi. Người Brazil hẳn nói đến bóng đá là rất hưng phấn, vô cùng tự hào, bọn tôi liền trêu đùa cậu ta rằng còn có Argentina nữa cơ mà, cậu ta liền vội vàng nói đội Argentina không giống đội Brazil, sau đó còn kéo bọn tôi đi đá bóng. Tuấn Hải rất hài hước nói rằng, đá bóng không giống đánh bóng bàn, ha ha!”

Tôi cũng cười, sau đó trở mắt nhìn về mặt Ngô Quân bỗng lộ ra niềm vui bất ngờ, thấy cậu ta lập tức đứng dậy. Tôi hoài nghi nhìn theo ánh mắt của cậu ta, chỉ thấy Chung Tuấn Hải đang thông dong bước tới, trong đầu tôi bỗng vang lên những tiếng ong ong.

“Thật khéo quá, không ngờ hai người lại hẹn nhau ở đây, đúng lúc tôi đi ngang qua.” Chung Tuấn Hải đút hai tay trong túi quần, cười híp mắt liếc tôi một cái.

Tôi không đứng dậy, chỉ gạt đầu với cậu ta một cách cứng ngắc, trực giác mách bảo người vừa đến chẳng có ý đồ gì tốt đẹp, trong lòng tôi bỗng cảm thấy thật phiền não.

“Nếu đã đến rồi thì cùng ngồi xuống đi!” Ngô Quân nhiệt tình mời.

Chung Tuấn Hải nhướn mày, giả vờ khách sáo. “Như vậy có làm phiền hai người không?”

“Sao mà làm phiền chứ!” Ngô Quân vẫy tay, người phục vụ lập tức đi đến.

Chung Tuấn Hải cũng không khách sáo, ngồi xuống bên cạnh Ngô Quân, thuận miệng nói: “Nghe nói ở đây có món sườn bò hầm rất ngon, tôi gọi một suất, ngoài ra cho tôi một cốc Latte.”

Tôi nhúm mày nhìn cậu ta, trong ánh mắt ẩn chứa sự uy hiếp. Nếu hôm nay cậu ta có ý đồ phá hoại thì sau này tôi sẽ không tha cho cậu ta đâu.

Cậu ta ăn xong, ánh mắt như có điện nhìn về phía tôi, sau đó nhận ra hàm ý trong mắt tôi nhưng rõ ràng vẫn chẳng hề sợ hãi. Tôi nén giận cúi đầu uống canh nhưng lại bị sặc, liền ho khan liên hồi.

Chung Tuấn Hải ân cần đưa tay sang vỗ lưng cho tôi, nói: “Chẳng phải chỉ có thêm một người ăn cơm thôi sao, vậy mà lại kích động thành ra thế này.”

Ngô Quân thấy vậy, về mặt bỗng trở nên tế nhị. Tôi nhất thời tức giận, thô lỗ đẩy tay Chung Tuấn Hải ra, khó khăn lắm mới bình ổn được nhịp thở, nói với Ngô Quân: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Đứng trước gương quan sát dung nhan của mình, tôi không kìm được giật mình. Hai má đỏ bừng, ánh mắt lộ vẻ hung dữ, nào còn nửa phần tao nhã, thực nữ... Tất cả đều do Chung Tuấn Hải gây ra.

Tôi vỗ vỗ lên mặt để bình tĩnh lại, mỉm cười, thầm nhắc nhở mình, cho dù Chung Tuấn Hải có khiêu khích, phá đám như thế nào thì cũng phải kìm nén, không thể để mình mất mặt, nếu không sẽ khiến Ngô Quân hiểu lầm. Nói một cách công bằng thì cho tới bây giờ, tôi rất có cảm tình với Ngô Quân, một khi bỏ lỡ, tôi không dám đảm bảo còn có thể gặp một người có phẩm chất tương đồng như thế, cho nên phải cẩn thận mới được.

Trở lại bàn ăn, thấy hai người bọn đang nói chuyện rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn ngửa cổ cười lớn.

“Tuấn Hải đang nói về chuyện của cô hồi nhỏ, không ngờ cô lại nghịch ngợm, tình quái như thế.” Ngô Quân cười, nói.

“AI mà không có một thời thơ ấu buồn bình, nghịch ngợm chứ!”

Tôi nói bằng một giọng nhàn nhạt, thản nhiên cầm cái đĩa cắm vào một miếng hoa quả đưa lên ăn, cũng không hỏi kỹ. Trong lòng tôi đang kêu gào thảm thiết, tại sao một buổi hẹn tốt lành lại trở thành tiệc trà cho bọn họ ôn lại kỷ niệm xưa như vậy chứ?

Khi ly kem được mang lên, nhìn thấy màu sắc hấp dẫn đến mê người, tôi không kìm được lấy chiếc thìa nhỏ xúc một miếng lên ăn, hy vọng ly kem này có thể làm dịu bớt nỗi tức giận đang tích tụ trong lòng.

“Ăn ít thôi, cẩn thận không dạ dày của cậu không chịu được.” Chung Tuấn Hải ngồi đối diện, dịu dàng nhắc nhở tôi, bộ dạng quan tâm vô cùng.

Tôi nhanh chóng liếc Ngô Quân một cái. Cậu ta vẫn đang cười nhưng dường như có chút bối rối. Tôi khẽ đẩy cái đĩa, không muốn ăn nữa, suy nghĩ xem nên lấy cớ gì để rời khỏi đây.

“Tú Nghiên, cậu trở nên biết nghe lời từ khi nào vậy. Trước đây nói với cậu, cậu sẽ buồn bình cãi lại tôi một hồi cơ mà.” Chung Tuấn Hải cười hi hi, nói lại rập tâm chọc giận tôi.

Ngô Quân cúi đầu, dùng chiếc muỗng nhỏ khuấy đều cốc cà phê, không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt cậu ta như thế nào. Tôi thầm liếc Chung Tuấn Hải một cái, thấy cậu ta khẽ bĩu môi với mình.

Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, rốt cuộc tôi cũng không thể kìm chế cơn nóng giận được nữa. Tất cả những điều tự nhắc nhở mình đã bị vứt đi đâu hết, chỉ muốn nổi giận, nếu cứ để yên cho cậu ta thì e là cậu ta sẽ chẳng bao giờ kết thúc chuyện này.

Nửa người trên vẫn giữ dáng vẻ đoan trang, nhã nhặn như thường, tôi thậm chí hít sâu một hơi rồi khẽ giơ chân phải lên, nhắm thẳng về hướng cậu ta đập một cái. Trò này trước đây tôi đã từng làm, chưa lần nào chệch.

“Bộp...”, chiếc thìa trong tay Ngô Quân đột nhiên rơi xuống bàn. Cậu ta kêu “a” một tiếng, sau đó ngạc nhiên nhìn tôi.

Trong lòng tôi mơ hồ, lẽ nào tôi đã đá nhầm rồi? Nhưng thực sự là tôi đã nhắm hướng của Chung Tuấn Hải rồi mới đá kia mà? Lẽ nào là do tư thế ngồi của Ngô Quân?... Mặc dù còn hoài nghi nhưng tôi vẫn áy náy cúi xuống kiểm tra.

Ngô Quân lắc đầu cười khỏ, nửa ngày sau mới nói được một câu: “Tần tiểu thư quả là danh bất hư truyền.”

Mặt tôi nhất thời đỏ bừng, bối rối mãi không thôi. “Xin lỗi! Tôi... tôi nhất thời không cẩn thận.”

Chung Tuấn Hải cười ha ha, trên mặt không giấu được vẻ đắc ý.

Ngô Quân giơ tay lên xem đồng hồ. “Không còn sớm nữa, tôi còn có chút việc, xin phép đi trước. Tuấn Hải, lát nữa cậu đưa Tần tiểu thư về nhé!”

Chung Tuấn Hải bày ra vẻ thần nhiên vô tội, ung dung đáp: “Không vấn đề!”

Trong lòng tôi hoàn toàn lạnh lẽo, cảm giác chán nản lan tỏa khắp toàn thân.

Ngô Quân thu dọn đồ đạc, đứng dậy rồi lịch sự nói lời từ biệt chúng tôi, ánh mắt liếc nhìn tôi đã có vẻ xa cách khiến tôi không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi rời đi, cậu ta đột nhiên vỗ vai Chung Tuấn Hải, thờ dài một tiếng rồi nói một câu mà tôi chẳng hiểu ra sao: “Tuấn Hải, cuối cùng thì tôi cũng hiểu ra rồi.”

Chung Tuấn Hải vẫn cười như cũ nhưng sắc mặt lại có chút thay đổi.

Đợi khi Ngô Quân đã rời đi, tôi cũng cời bỏ chiếc mặt nạ thực nữ, hung dữ lườm người trước mặt một cái, còn định quyết đấu với cậu ta một phen.

“Chung Tuấn Hải!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Có tôi.” Cậu ta ngồi nghiêm chỉnh nhìn tôi, khẽ cười.

“Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Cậu ta bày ra vẻ mặt vô tội, nói: “Cậu làm sao vậy? Tớ tặng ca tới tận bảy giờ tớ mới mò ra ngoài kiếm cái ăn, không ngờ gặp lại bạn cũ nên cùng ăn với nhau bữa cơm, có vấn đề gì sao?”

“Cậu còn giả vờ? Cậu có dám nói là cậu không cố ý không?”

Cậu ta chột sầm mặt, không còn dù chỉ một tia ý cười, ra vẻ thành khẩn, nói: “Xin lỗi, tôi sẽ nhận mọi hậu quả và trách nhiệm.”

Tôi cười lạnh hai tiếng. “Ngần vạn lần đừng nói với tôi rằng cậu có thể thay thế Ngô Quân gặp gỡ tôi, để bù đắp cho những tổn thất của tôi.”

Cậu ta lập tức kêu lên: “Tớ đâu có quê mùa như vậy.” Rồi hơi ghé lại phía tôi, vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Ý tớ là, chúng ta có thể trực tiếp kết hôn.”

Tôi há miệng, cảm suýt rơi xuống đất, khiếp sợ nhìn gương mặt cậu ta đang kẻ sát mình, gương mặt tuấn tú hiện lên ý cười nhàn nhạt, cặp mắt đen lấy lại lạnh lợi dị thường, nhìn tôi dò xét, dường như đang chơi một trò chơi rất thú vị.

Nửa ngày sau tôi mới lấy lại hồn phách, không đoán ra cậu ta có ý gì, chỉ cảm thấy lúc này, dù tôi có biểu hiện là mừng hay giận thì cũng khiến cậu ta càng có cơ để cười.

“Tôi thật không thể hiểu rốt cuộc cậu có mưu đồ gì?” Đột nhiên tôi trấn tĩnh lại, sau đó nhích người lùi ra sau, ép buộc mình phải bình tĩnh.

Ánh mắt cậu ta lóe sáng, dường như vừa xẹt qua một tia thất vọng, mặc dù chỉ thoáng qua rồi biến mất nhưng vẫn bị tôi bắt gặp, điều này làm cho tôi có chút sung sướng, hả hê.

“Mưu đồ cái gì chứ?” Cậu ta lặp lại một lần rồi cúi đầu nghĩ ngợi, khi ngẩng lên thì lại là một gương mặt với tình cảm chân thành. “Điều này còn phải hỏi sao, Tú Nghiên? Đương nhiên là vì anh yêu em, anh không thể không lấy việc kết hôn ra làm mồi nhử, phải mau chóng cho em vào lưới, nếu không, chỉ quay đi quay lại em đã ở trong lòng người khác rồi.”

Không thể không thừa nhận lời của Chung Tuấn Hải đã khiến tôi rung động, nhất là ánh mắt chân thành của cậu ta khiến tôi suýt nữa đã tin đó là thật, bất giác đỏ mặt tía tai, tim đập thành thịch...

Nhưng đó chỉ là ảo tưởng trong mấy giây mà thôi, vừa nói xong, cậu ta đã thay đổi sắc mặt, nhanh chóng khôi phục lại vẻ cười đùa cợt nhả, làm như không có chuyện gì xảy ra ăn một miếng thịt thật to, sau đó hỏi: “Cậu có hài lòng với đáp án này không?”

Về mặt đáng ghét đó nào còn chút gì là nghiêm túc chứ!

Bỗng dưng bị Chung Tuấn Hải đùa giỡn một phen, tôi tức giận nói: “Không hài lòng! Tốt nhất là cậu hãy nói thật đi!”

“Nói thật thì có thể sẽ không dễ nghe như thế này đâu. Nhìn xem, cậu vừa mới đỏ mặt đấy.”

Tôi lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Ít lời thôi, nói mau!”

Cậu ta ăn khá nhiều, sau đó dùng giấy ăn lau miệng, uống một ngụm cà phê rồi mới nghiêm mặt, nói: “Sự thật là tớ cảm thấy mình không còn nhỏ nữa, muốn lập gia đình rồi, cho mẹ tớ bớt cần nần. Trùng hợp là cậu cũng đang gấp gấp muốn kết hôn, nên tớ mới nghĩ chỉ bằng hai chúng ta cứ thử xem sao, tốt xấu gì chúng ta cũng hiểu rõ đối phương, đỡ mất thời gian tìm hiểu, phiền phức.”

“Dừng lại!” Tôi không thể không tức giận gầm lên một tiếng với cậu ta. “Cho dù tôi đói bụng ăn quăng thì cũng không cùng với cậu, hơn nữa, cậu muốn kết hôn thì sao không đi tìm Ôn Tĩnh, người cậu phải lấy là cô ấy.”

Chung Tuấn Hải không để ý tới sự kích động của tôi, vẫn thân nhiên nói: “Không biết cậu đã từng nghe câu chuyện này chưa: Một gia đình hạnh phúc thường do một người chồng thông minh và một người vợ ngốc nghếch tạo thành. Ôn Tĩnh là người quá thông minh, cũng rất mạnh mẽ, không phải đối tượng kết hôn lý tưởng của tớ, còn cậu, bề ngoài trông rất thông minh nhưng bên trong vừa ngốc nghếch vừa dễ xúc động, thực sự là...”

Tôi lại một lần nữa bị làm cho tức giận đến phát điên, tiện tay cầm lấy một tờ giấy ăn, vo lại rồi ném về phía Chung Tuấn Hải.

Chung Tuấn Hải nghiêng đầu né tránh, tờ giấy ăn trúng vai cậu ta, bung ra thành một mảng trắng xóa rủ xuống, trông cũng thật buồn cười.

Cậu ta đưa tay gạt đi, riu rít nói: “Nhìn xem, vừa nói cậu ngốc mà cậu đã thừa nhận rồi.”

Tôi tức giận cười thành tiếng, cắn răng gằn từng chữ: “Thực sự cảm ơn cậu vì đã coi trọng tôi, chỉ tiếc là tôi đã làm cậu thất vọng rồi, bởi vì cậu cũng không phải đối tượng kết hôn lý tưởng của tôi.”

Tôi mặc áo khoác, đứng dậy, đi thẳng ra cửa mà không quay đầu lại dù chỉ một lần.

Chung Tuấn Hải cũng không đuổi theo. Tôi kéo kín áo khoác để ngăn hơi lạnh của buổi tối, co ro bước đi, trong lòng chất chứa bao nhiêu căm phẫn, nghẹn ngào nhưng lại không thể trút ra ngoài.

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ngay cả vầng trăng cũng không xuất hiện, đúng là một đêm vô vọng..

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đôi bông tai bị lãng quên

Typo: Trangthao.

Ở công ty, Nhậm Vi đang giúp Trương Đình sửa một chậu cây năng lượng mặt trời. Chậu cây này có hình quả táo, dưới đáy có đặt một tấm pin năng lượng mặt trời, có thể hấp thu năng lượng khiến cho hai chiếc lá màu xanh biếc trên quả táo luôn nằm ở thế cân bằng, rồi tùy theo mức độ mạnh yếu của ánh sáng mà chuyển động xoay tròn.

Thứ đồ chơi này tiêu tốn của Trương Đình năm mươi đô, nhưng không may hôm nay bị chồng cô ấy làm rơi ở trong xe nên không còn nhay nữa, Trương Đình liền mắng anh chồng một trận rồi mang đến công ty nhờ kỹ sư sửa giúp.

Đáng thương cho Nhậm Vi chỉ quen sửa chữa những loại máy móc lớn, bây giờ quay ra sửa thứ đồ chơi bé nhỏ này thì quả là không biết làm thế nào. Sau một hồi ngẩn ngơ, anh ta quyết định sẽ bắt đầu từ bước cơ bản nhất- tháo máy, cái này cũng giống khi máy tính của chúng ta đang chạy mà bị chết máy, phản ứng bản năng là tắt đi rồi khởi động lại.

Tôi thì chẳng coi trọng tay nghề của Nhậm Vi lắm, ngược lại, Trương Đình lại rất yên tâm, thể hiện một cách trọn vẹn thái độ “dùng người thì không được nghi ngờ”.

Buổi chiều khó có khi được rảnh rỗi, tôi lên mạng lang thang một hồi, cảm thấy chán muốn chết, tâm tư lại bắt đầu hoang hốt.

Sau khi tranh cãi với Chung Tuấn Hải ở Lục Nhân Các hồi tuần trước, cậu ta càng không chủ động tìm tôi. Công ty rộng lớn, lại không làm cùng bộ phận, nếu có ý định tránh né thì thực sự có thể cả đời không qua lại với nhau. Vậy là tôi càng xác định sự phỏng đoán về lời “cầu hôn” của cậu ta hôm đó chẳng qua chỉ là lời nói đùa ấu trĩ mà thôi, nhưng trong lòng tôi lại bị khuấy động không thể bình tĩnh được.

Con người kỳ lạ như vậy đấy, khi được gặp người ta thì ngại bị người ta làm phiền, đến khi bên tai yên tĩnh rồi thì trong đầu lại thường xuyên xuất hiện hình bóng của cậu ta, có lúc thì đứng đắn, có lúc lại hài hước. Điều này đến một cách bất ngờ, xua đi cũng không được, y như bị trúng độc vậy.

Tôi không thể tĩnh tâm để điều khiển những suy nghĩ của mình.

Bắt đầu từ khi gặp lại, tôi đã phân chia ranh giới với Chung Tuấn Hải, cố gắng giữ khoảng cách, tiếc rằng lại liên tục bị cậu ta quấy nhiễu, làm phiền, chọc cho tôi lúc tức lúc giận, muốn ngừng mà không ngừng được, như hôm nay nghỉ lại, đặt tay lên ngực tự vẫn, tôi thực sự vẫn như dòng nước bị chặn, không thể chảy tiếp ư?

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi lo lắng, chuyện tình cảm hai năm trước khiến tôi rơi vào tình cảnh “một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng”, mặc dù đã bình tâm lại nhưng tôi tuyệt đối không muốn lại bước vào vũng lầy khác. Chuyện gì là đau khổ nhất đây? Chính là mỗi thời khắc đều phải đoán tâm tư của người mình để ý.

Tôi không đoán được tâm tư của Chung Tuấn Hải, tôi cũng không tin cậu ta là người có thể yêu ai sâu đậm, những lời nói oán hờn của Ôn Tịnh khi đó đã khắc sâu trong lòng tôi, thích thì sao chứ, hai người họ vẫn ở bên nhau bao nhiêu năm như vậy, kết quả chẳng phải vẫn là vô tận mà chấm dứt đó sao?

Chung Tuấn Hải thích chơi và cũng rất biết cách chơi, nhưng tôi thì không thể đi cùng cậu ta được, cuối cùng, còn lại mình tôi với một trái tim chẳng chít những vết thương, kết cục như thế tôi tuyệt đối không cần. Huống hồ, cho dù cậu ta thực sự có ý với tôi thì giữa chúng tôi cũng bị ngăn cách bởi Ôn Tịnh, cũng không phải tôi cố chấp, chỉ là một ngày nào đó rồi sẽ phải trả giá, tôi cần suy nghĩ xem cái giá phải trả có đáng hay không.

Tôi thừa nhận mình bây giờ ngày càng hay tính toán được mất. Những người từng trải qua đau khổ sẽ sợ bị thua lỗ nữa. Thà bình thản một chút thì sẽ được bình thản thêm lần nữa...

Nghĩ ngợi lung tung cả nửa ngày, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài khe khẽ.

Tiểu Đường lại gọi điện đến, liên tục dẫn dò tôi nhất định không được quên tới tiệc cưới buổi tối.

Trương Đình trêu chọc tôi. “Chắc chắn Tiểu Đường sợ cậu bị áp lực, đến lúc đó sẽ chuồn mất.”

“Trong mắt mọi người, tôi yếu đuối, mong manh đến như vậy sao?” Tôi không biết làm thế nào đành hỏi.

Nhậm Vĩ không kìm được chen vào nói: “Ngược lại, chính vì cô luôn thể hiện mình rất kiên cường, mạnh mẽ, cho nên mới có người dám nói cô.”

Trương Đình vừa đi qua xem xét tình hình “chiến trường” vừa hỏi tôi: “Tú Nghiên, cuộc hẹn của cậu tuần trước rốt cuộc thế nào?”

Ngày hôm sau của cuộc hẹn đó, mọi người ai cũng hào hứng hỏi chuyện tôi, nhưng lúc đó tâm trạng tôi không tốt nên chẳng buồn nói chuyện với ai, chỉ úp úp mở mở, lấp liếm cho qua. Bọn họ chỉ biết một cách mơ hồ nên cố kiềm chế đợi tình hình phát triển, nhưng vẫn luôn nói bóng nói gió, khiến cho cái văn phòng vốn nhạt nhẽo, chẳng có gì thú vị này bỗng trở nên sôi động, rộn ràng...

Hôm nay tôi chẳng thêm giấu giếm nữa, trả lời đúng sự thật: “Chẳng có hy vọng gì nữa rồi.”

Trương Đình lập tức quay đầu nhìn tôi. “Ai không hài lòng về ai?”

“Anh ta không hài lòng về tớ.” Điều này cũng không tính là nói dối.

Trương Đình đập bàn một cái thật mạnh. “Đúng là đồ mất trí! Anh ta dựa vào cái gì mà dám không hài lòng chứ?”

Tôi chỉ cười, cũng không tiện giải thích nhiều hơn, nếu để bọn họ biết lý do thất bại là có người quấy rối thì chi e sẽ làm phản ngay tại chỗ.

Trương Đình càng nóng nảy, chỉ vào tôi. “Cậu còn cười à? Sao cậu có thể không tức giận như thế này chứ?”

Tôi bất đắc dĩ khoanh tay. “Người ta không hài lòng về tớ, tớ có thể làm được gì?”

Trương Đình chật vật quay người về phía tôi, bụng cô ấy cũng khá to rồi, được bảy tháng rồi cơ mà, cái dáng đi lạch bạch trông giống một con vịt, rất đáng yêu.

Khi đến gần, Trương Đình quan sát tôi một lúc lâu rồi mới cau mày, nói: “Cũng khó trách người khác, trông cậu nghiêm chỉnh quá. Đừng có lúc nào cũng giữ hình tượng “nữ cường nhân”, cả ngày mang cái bộ mặt “mỉm cười” (*) thế này, bây giờ là thời đại nào rồi, khí chất quan trọng nhưng cũng phải chú ý cả diện mạo nữa. Trào lưu bây giờ là kiêu ngạo ngạo, hoang dã...”

(*) Ý chỉ gương mặt mộc, không trang điểm.

Tôi chợt cảm thấy vui vẻ. “Cái thử thách này hơi quá sức với tớ.”

Nhậm Vĩ cũng góp vui. “Tú Nghiên làm việc lại vô cùng “ngổ ngáo”.”

Trương Đình phát tay với Nhậm Vĩ. “Đừng nhiều lời, tập trung vào sửa đi”, rồi lại tiếp tục quay sang khoa tay múa chân với tôi. “Cậu đã đặt nó vào tay tớ thì tớ sẽ nhận cái trách nhiệm này.

Trong mắt tôi lóe lên một tia kinh hãi. “Cậu định làm gì? Không phải cậu sẽ ăn sống nuốt tươi tớ rồi nặn ra một Tần Tú Nghiên khác đấy chứ?”

“Cũng gần như thế đấy, chẳng phải hôm nay cậu tới hôn lễ của Tiểu Đường sao? Trước khi tan làm, tớ sẽ “tút tát” lại cho cậu một chút, đảm bảo hôm

nay danh tiếng của cậu sẽ “đề bẹp” cô dâu.”

Nhậm Vĩ lắc đầu lăm bằm. “Haizz, đúng là đàn bà!” Anh ta vừa ngẩng lên nhìn, chiếc bóng cực lớn của Trương Đình đã ở ngay trước mặt, bắt giắt giật mình.

“Anh sửa cả nửa ngày rồi, rốt cuộc đã sửa được chưa?” Trương Đình sốt ruột hỏi.

Nhậm Vĩ toát mồ hôi đầy đầu, mặt dày thừa nhận: “Xin lỗi nhé, tôi chưa sửa được, hay là cô đến chỗ mua cái này, hỏi người ta xem có thể đổi được không?”

Sắc mặt Trương Đình cực kỳ khó coi, tiện tay cầm hai linh kiện nhỏ ở trên bàn lên, hỏi: “Đây là cái gì?”

Nhậm Vĩ ngây ngô cười, đáp: “Lúc lắp vào thì thừa ra hai cái.”

Thấy Trương Đình có vẻ không vui, anh ta còn có lòng tốt an ủi: “Của cô thế này đã là gì, khách hàng của bọn tôi lắp xong máy, thừa ra đâu chỉ hai linh kiện chứ!”

Một câu nói khiến Trương Đình tức tới nỗi không nói được lời nào.

Trương Đình là người nói một là một, hai là hai. Trước khi tan làm nửa tiếng, cô ấy lôi tôi tới một phòng hội nghị nhỏ, ra hiệu cho tôi ngoan ngoãn ngồi xuống, sau đó mở cái giá tài khiến người ta hoa cả mắt của cô ấy rồi tô vẽ lên mặt tôi.

“May mà tớ lười, chẳng chịu mang mấy thứ này về nên bây giờ mới có thể trang điểm cho cậu.” Trương Đình vui vẻ nói. Trước khi mang thai, cô ấy rất thích trang điểm, mỗi ngày đều tô đi tô lại không dưới ba lần.

Tôi có chút lo lắng, nói: “Ngân vạn lần xin cậu đừng biến tớ thành lão yêu quái.”

Trương Đình tức giận kêu lên: “Cậu đừng có mà coi thường tớ như thế! Nói cho cậu biết, kỹ thuật của tớ là học được từ chị họ làm ở hiệu chụp ảnh, trang điểm cô dâu đấy, chắc chắn là xếp hạng nhất luôn!” Rồi lại cười hi hi, nói: “Cho dù là yêu quái thì cậu cũng sẽ là hồ ly tinh xinh đẹp nhất.”

Cứ như thế khoảng ba mươi phút, Trương Đình mới hài lòng giờ một chiếc gương tới trước mặt tôi. “Tự nhìn xem, có phải là trông có sức sống hơn rồi không?”

Chiếc gương rất nhỏ, tôi chỉ có thể soi từng bộ phận một. Cô ấy trang điểm đúng là rất đẹp, tôi cười, nói: “Ừ, mũi là mũi, mắt là mắt...”

Trương Đình lại bảo tôi đứng dậy, nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới.

Bởi trước đó đã biết hôm nay sẽ đi đám cưới nên tôi không mặc đồ công sở cứng nhắc mà mặc một chiếc áo len tím đậm, kết hợp với chiếc quần dài bằng chất nỉ màu đen, ống quần hơi rộng, khi bước đi có cảm giác bay lất phất, tôi rất thích.

“Thả tóc xuống đi.” Trương Đình quả quyết nói.

Tôi nghe lời rút cây trâm trên búi tóc, lắc lắc đầu, mặc cho mái tóc dài xõa xuống vai.

“Thật không tồi.” Giọng nói của Trương Đình tràn đầy sự tán thưởng, ánh mắt chợt dừng lại ở tai tôi. “Thiếu một đôi bông tai.”

Nói rồi, cô ấy cúi đầu lục tìm trong hộp nữ trang, cuối cùng lấy ra một đôi. Đôi bông tai trông có chút khoa trương, là hai chiếc vòng bằng kim loại. Tôi đeo xong, cô ấy ngắm nghía một lát rồi cười, lắc đầu. “Không đẹp, nên tháo ra thì hơn.”

Thời gian không còn sớm nữa, tôi vừa giúp cô ấy thu dọn vừa nói: “Cậu đi nhanh đi, không thì không kịp xe đâu.”

Trương Đình vừa bước đi vừa định đặc nói: “Không kịp xe cũng chẳng sao, gọi điện thoại cho chồng mình đến đón là được rồi.”

Mặc dù nói như vậy nhưng cô ấy vẫn lấy túi xách rồi nhanh chóng rời đi.

Lâm Hạo đã gọi điện đến, nói sẽ đưa tôi cùng đi nhưng có thể phải muộn một chút, bảo tôi đợi điện thoại của anh ta. Tôi nghĩ thế cũng tốt, đỡ phải bắt xe, bây giờ đang là giờ cao điểm, bắt được taxi cũng chẳng dễ dàng gì.

Tôi chậm rãi thu dọn đồ đạc rồi lấy chìa khóa trong túi xách để chuẩn bị khóa ngăn kéo, nhưng không biết chìa khóa đã ẩn vào góc nào, tôi phải lục tung cái túi để tìm, cuối cùng dứt khoát đồ hết đồ trong túi ra bàn, kiểm tra cẩn thận.

Cuối cùng cũng tìm thấy, khóa xong ngăn kéo, tôi lại sắp xếp lại đồ đạc tạp nham ở trên bàn.

Một chiếc hộp gấm nhỏ màu lam lạng lẹ nằm trên bàn khiến tôi phải chú ý.

Tôi thuận tay cầm lấy, mở ra xem, thì ra là đôi bông tai tôi nhận được trong ngày sinh nhật hôm đó, là Chung Tuấn Hải tặng, sau đó tôi ném nó vào túi, thời gian trôi qua cũng lâu rồi, tôi tự nhiên quên mất.

Tôi bỗng cảm thấy hào hứng, vội vàng thu đồ đạc cho vào túi rồi cầm lấy đôi bông tai, chạy vào phòng rửa mặt.

Đứng trước một tấm gương lớn, tôi cẩn thận đeo đôi bông tai. Hai ngôi sao màu bạc nhỏ bé mà tinh xảo, lúc này dường như có sức huyền hoặc thần kỳ, làm cho cả người tôi như sáng bừng trong nháy mắt, hào quang tỏa ra bốn phía.

Tôi lặng lẽ ngắm nghía mình trong gương một cách tỉ mỉ, mặc dù không đến nỗi hoa nhường nguyệt thẹn nhưng cũng mang vẻ điềm tĩnh động lòng người. Có một sự dịu dàng, ấm áp chảy qua tim, cảm giác khi có thể tự tán thưởng mình thật tốt. Tôi không thể không bội phục con mắt của Trương Đình, sự nhạy bén như vậy chẳng khác nào vẽ rồng điểm mắt.

Liếc mắt đưa tình người trong gương một lúc, tôi khẽ lắc đầu, đôi bông tai hình ngôi sao cũng khẽ rung rinh mãi không thôi, phát ra thứ ánh sáng trắng lấp lánh, từ trong gương phản chiếu vào mắt tôi, thậm chí trong lúc lơ đãng còn chiếu vào lòng tôi.

Tôi đột nhiên sùng sốt, một hình ảnh mơ hồ bỗng hiện lên trong đầu, đang muốn nắm bắt những hình ảnh đó thì tiếng chuông điện thoại từ trong văn phòng truyền đến, tôi đành cắt đứt dòng suy nghĩ, quay vào phòng.

Bước lên xe của Lâm Hạo, tôi mới phát hiện đi nhờ xe của anh ta không phải chỉ có mình tôi, Na Na, Lão Tổng, Lão Chu đều ở đây.

Nhìn thấy tôi, mắt bọn họ lóe sáng, nhao nhao la ầm lên: “Hôm nay trang điểm đẹp thế này, cẩn thận cô dâu lại hiểu lầm.”

Tôi liếc bọn họ một cái, bước nốt chân còn lại lên xe, chen vào ngồi cạnh Na Na, đóng cửa xe rồi nói: “Mấy người nếu một ngày không trêu chọc tôi thì khắp người khó chịu có phải không?”

Na Na nghiêm trang nói: “Tôi biết, Tú Nghiên chắc chắn là yêu rồi, phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu mà.”

Lâm Hạo vừa lái xe vừa lớn tiếng nói: “Tú Nghiên, đừng có giấu giếm nữa, có chuyện gì thì hãy ngoan ngoãn khai thật ra đi!”

Tôi vừa tức vừa buồn cười. “Có thì cũng không nói cho mấy người biết, cho mấy người tò mò chết đi.”

Na Na vỗ tay, nói: “Thấy chưa, bị tôi nói trúng rồi nhé!”

Bọn họ mồm năm miệng mười truy hỏi tôi, cuối cùng tôi cũng hiểu cái gọi là càng tỏ càng đen, chỉ biết xin tha. “Thực ra chẳng có gì hết, vừa trêu mọi người một chút thôi.”

Nhưng bọn họ nào có tin chứ!

“Không sao, tạm tha cho cô trước đã.” Lão Tổng cười ha ha, nói. “Hôm nay tôi đảm nhiệm nhiều trọng trách, phải ‘khai quật’ tình sử của cô dâu chú rể, mọi người cùng cố gắng, thẩm tra xong nhân vật chính sẽ thẩm tra tiếp nhân vật phụ.”

Tôi thầm kêu khổ, thật sự hối hận vì đã nghe lời Trương Đình trang điểm như thế này, tự nhiên lại rước họa vào thân, e là hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nước mắt cứ chảy mà chẳng có lý do

Typet: Trangthao.

Tiệc cưới được tổ chức ở tầng tám của nhà hàng.

Nói là tiệc cưới nhưng thực ra rất đơn giản, tất cả các khách khứa chỉ ngồi hết ba bàn, còn không có những lễ nghi như một đám cưới bình thường. Cô dâu trang điểm nhẹ nhàng, mặc một bộ đồ nhẹ nhàng màu đỏ, nhã nhặn, lịch sự nhưng cũng có chút ngượng ngùng ngồi bên cạnh Tiểu Đường.

Hai má Tiểu Đường ửng đỏ, càng tôn lên vẻ hạnh phúc trên gương mặt. Hôm nay thân phận cậu ta có chút đặc biệt, không còn vẻ nhỏ nhãng thường ngày, chỉ biết thật thà tiếp mọi người ăn uống, thế là quyền chủ động rơi vào tay kẻ đa mưu túc trí là Lão Tổng.

Anh ta cầm đầu một đám lo chơi, liên tiếp tán công vợ chồng Tiểu Đường, hỏi tất cả những gì có thể hỏi, nào là lần đầu tiên gặp nhau như thế nào, lần đầu tiên nắm tay ra sao rồi lần đầu tiên hôn cảm thấy như thế nào... Dù các thể loại có thể thỏa mãn sự tò mò của bọn họ.

“Khi cầu hôn có quỳ gối không?” Lão Tổng tiếp tục bức cung.

“KHông nhớ nữa.” Tiểu Đường bị chuốc kha khá rượu, sớm đã đỏ mặt tía tai, thế là mụn rượu để giả vờ mất trí nhớ.

“Chuyện quan trọng như thế sao cậu có thể không nhớ được? Mau nghĩ đi!”

“Thực sự là không... quý.” Tiểu Đường thấy Lão Tống lại rót rượu thì vội vàng thành khẩn khai hết, nếu lại uống rượu nữa thì đêm động phòng có vẻ khó khăn rồi đây.

“Quý chân trái hay chân phải?”

“... Chân phải.”

...

“Cuộc thăm vắn” vẫn còn tiếp tục, tôi lên nhìn đồng hồ. tám rưỡi, mới vậy mà đã hai tiếng sắp trôi qua. Trong bầu không khí náo nhiệt như thế này, hai gò má tôi cũng đỏ bừng, hơi thở khó khăn, rõ ràng ở đây đang bị “đốt lửa” mà.

Nhìn tình hình này, có lẽ “lửa” không thể lan đến chỗ tôi được, nhưng thừa biết Lão Tống là người có lòng dạ thâm sâu, xuất quỷ nhập thần, tôi không dám khinh xuất, thế là nhân lúc mọi người không để ý liền lên chạy ra ngoài thay đổi không khí.

Đội thang máy đến nửa ngày, khi đi xuống đến tầng một, không gian bỗng yên tĩnh hơn rất nhiều. Bức tường lớn màu vàng kim ở đại sảnh trông thật huy hoàng, chiếc đèn pha lê như cầu vồng treo ở chính giữa rũ xuống, ánh sáng rực rỡ chiếu xuống nền lam hiện lên cái bóng ngược rõ ràng, sáng choang đến chói mắt.

Đôi giày cao gót của tôi nện xuống nền gạch lam vang lên những tiếng “cộp, cộp”, khiến mấy nhân viên phục vụ đang đứng trước quầy theo bản năng ngược lên nhìn tôi.

Đi thẳng đến cánh cửa kính bên ngoài, hòa vào cảnh đêm, tôi mới thở ra một hơi thật dài.

Gió đêm tháng Ba vẫn lạnh thấu xương, vừa thổi tôi đã như muốn xuyên thấu vào cơ thể, lúc này tôi mới hối hận vì không mặc thêm áo khoác mà đã đi ra ngoài.

Khách sạn ở phía sau tôi, quán bar cũng ở cách đây không xa, nhà hàng, địa điểm vui chơi giải trí... khắp nơi đều là những ánh đèn đủ màu sắc lấp lánh, tiếng nhạc rộn ràng, đây lại đúng thời điểm để vui chơi thỏa thích. Nhưng người cô đơn thì vẫn mãi là người cô đơn, sự náo nhiệt, ồn ào chỉ làm sự cô đơn ấy hiện lên rõ ràng hơn mà thôi, không muốn thừa nhận cũng không được. Tôi nghĩ mình không muốn làm một người đa sầu đa cảm, nhưng lúc này, vẫn cảm thấy thật tịch mịch, cô liêu.

“Xin hỏi, có cần tôi gọi xe cho quý không?” Người bảo vệ đứng ở cửa lịch sự hỏi tôi.

Tôi lập tức lắc đầu, nghĩ hay là về nhà đi. Buổi tối ăn chơi hưởng lạc, lúc này lại một mình đứng ở bên cửa khách sạn, đúng là có chút kỳ lạ, rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

Quay người đi lên tầng tám, tôi đi trên hành lang quanh co, một lúc lâu sau vẫn không nhớ nên đi như thế nào, taht65 đáng chết vì khi đi ra tôi đã không nhớ số phòng.

Tôi đành phải dựa vào không cảm giác để lần mò từng phòng, cứ đến trước cánh cửa số ở mỗi gian phòng tôi lại thò đầu vào nhìn.

Trên hành lang thỉnh thoảng lại có nhân viên phục vụ đi lại như con thoi, bọn họ bận rộn phục vụ trong các phòng. Có người chú ý đến tôi, lịch sự hỏi tôi có cần họ giúp gì không. Nếu đây là một lễ cưới chính thức thì không nói làm gì, ở đại sảnh sẽ bày tên của cô dâu chú rể, lúc này chỉ cần nói tên là có thể tìm ra được. Đáng thương cho tôi là không thể cung cấp thông tin hay manh mối gì, đành mỉm cười từ chối rồi tiếp tục tìm kiếm.

Khách khứa ở mỗi phòng không giống nhau nhưng sự ồn ào, náo nhiệt thì chẳng khác tí nào. Tôi nhanh chóng đi lướt qua kiểm tra từng phòng, cảm thấy hứng thú vì dù là những người khác nhau nhưng lúc này lại có những biểu hiện vui vẻ, sung sướng giống nhau, đúng là nhân gian một thời thịnh thế.

Đi một lượt cả dãy hành lang, kiểm tra từng phòng rồi lại rẽ sang lối khác tiếp tục tìm. Đúng là khách sạn lớn cũng phiền phức, làm gì mà mê cung như thế này.

Tôi ghé vào một cánh cửa, chuẩn bị lắng tai nghe tiếng nói bên trong thì bỗng nhiên cánh cửa “cạch” một tiếng rồi mở ra, tiếng cười nói ồn ào xen lẫn một luồng không khí ấm áp từ trong phòng đập thẳng vào mặt tôi. Sau khi nhất thời lúng túng, tôi bèn lùi hai bước, càng làm tôi bất ngờ hơn là người vừa bước ra cửa không phải ai khác, chính là Chung Tuấn Hải.

Lúc này Chung Tuấn Hải mặt mày trắng nõn ửng hồng, có vẻ như cậu ta đã uống nhiều rượu nhưng ánh mắt cậu ta lại không có vẻ đờ đẫn, vẫn nhận ra người khác một cách chính xác. Vì nhìn thấy tôi, rõ ràng cậu ta ngăn người.

“Haizz!” Tôi lịch sự khẽ gật đầu với cậu ta. TRải qua bao nhiêu năm, dù trong lòng gợn sóng thì ngoài mặt tôi vẫn có thể tỏ ra thản nhiên như thường.

Chung Tuấn Hải nhìn lại phía sau mình theo bản năng, lúc này, cửa đã tự động đóng lại. Về mặt cậu ta thoáng mê hoặc, nói với tôi: “Cậu... đến tìm tớ à?”

Tôi cười cười. “Không phải, tôi chỉ đi ngang qua đây thôi.”

Nhìn dáng vẻ của cậu ta, cho dù chưa say thì cũng không còn hoàn toàn tỉnh táo nữa, thế là tôi vẫy tay về phía cậu ta rồi lướt qua người cậu ta, định rời

đi.

Mới đi được hai bước thì tôi bỗng đỡ người tại chỗ, tay phải đã bị cậu ta nắm lấy. Giằng co hai cái nhưng cậu ta vẫn không bỏ ra, tôi nhất thời sầm mặt, nghiêng đầu nhìn cậu ta. “Cậu lại muốn làm gì nữa đây?”

Cậu ta kéo tôi tới một góc hành lang, sáp lại gần, bắt đầu chất vấn: “tại sao gần đây cậu hoàn toàn tránh mặt tớ?”

Tôi chợt cảm thấy buồn cười, đúng là cao thủ vừa ăn cướp vừa la làng, bất giác nói: “Cậu này ở đâu ra vậy? Chẳng phải cậu cũng không đi tìm tôi sao?”

Cậu ta nghe thấy vậy thì khóe môi khẽ nhếch lên. “Nói như vậy tức là cậu luôn đợi tớ sao?”

Tôi trừng mắt một cái, biết rõ miệng cậu ta chẳng nói được lời nào hay ho, liền không muốn tiếp tục đấu võ mồm với cậu ta nữa, chỉ thờ dãi một tiếng, nói: “Buông tay ra, tôi phải đi rồi.”

Cậu ta lại không hề để ý, mắt híp lại, quan sát thật kỹ gương mặt tôi, chân mày chợt nhíu lại, thấp giọng hỏi: “Cậu... lại đang gặp gỡ ai có phải không?”

Tôi bực mình, đang định mĩa mai lại, rằng tôi gặp gỡ ai thì phải báo cáo với cậu hay sao?

Nhưng vừa nhìn gương mặt cậu ta lại thấy vẻ cô đơn, hiu quạnh, không hiểu sao trong lòng tôi chợt mềm đi, bật thốt: “Tiểu Đường ở bộ phận Thiết bị kết hôn, tôi đến để uống rượu hỷ.”

Tôi nói năng dịu dàng như vậy rõ ràng cũng nằm ngoài dự liệu của cậu ta, đại khái cậu ta đã quen tôi lúc nào cũng chống đối, cãi vã, lúc này cảm thấy kinh ngạc, hai đốm lửa vui sướng chợt bùng lên trong mắt, chân mày dần ra, miệng nở một nụ cười xán lạn.

“Thật khéo, tớ cũng dẫn mấy vị khách đến đây ăn cơm. Nói cho tớ biết cậu ở phòng nào, khi nào kết thúc tớ sẽ đến tìm cậu.”

Tôi do dự. “Thôi, có lẽ bên tôi sẽ kết thúc sớm hơn bên cậu, cậu còn đang tiếp khách xã giao, đừng làm lỡ việc.”

Cậu ta nghĩ thấy cũng có lý, đành không nói gì nữa. “Vậy lát nữa tớ sẽ gọi điện cho cậu.”

Tôi thầm cười khở, người này quả thực là có bản lĩnh được đăng chân lên đăng đầu, nói thật với cậu ta thì cậu ta lại lên mặt thế này đây, dường như đã hoàn toàn quên mất sự xấu hổ “cả đời không qua lại” từ mấy ngày trước.

“Nhắc lại lần nữa, tôi phải đi rồi.” Tôi thản nhiên nói.

Trước khi buông tay tôi, cậu ta đột nhiên cuôi tôi lại gần hơn, ghé sát tai tôi, nhỏ giọng nói: “tôi nay cậu thực sự rất cuốn hút.”

Những lời ca tụng như thế này được thốt ra từ miệng cậu ta quả là hiếm thấy, không biết có phải vì vừa rồi tôi đã thành thật trả lời nên cậu ta rất mãn nguyện hay không, hay lại ý vào việc vừa uống chút rượu để bắt đầu thốt ra những lời không nghiêm túc.

Tôi hất mái tóc, trừng mắt nhìn cậu ta một cái, cố che giấu một tia hoảng loạn trong lòng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, sắc mặt cậu ta chợt thay đổi, ánh mắt có chút đờ đẫn.

Tôi bất giác sừng sốt, không biết chỗ nào có vấn đề. Cậu ta giờ tay phải lên, đưa về phía mặt tôi.

Tôi hoảng hốt, cuống quýt lùi về sau trốn tránh, nhưng lại bị cậu ta giữ chặt, áp sát vào bức tường phía sau.

“Cậu phát bệnh gì vậy? Mau buông tôi ra!” Tôi khê hét lên một câu, chỉ muốn thoát ra nhưng toàn thân bị bao vây trong một không gian nhỏ hẹp giữa bức tường và hai cánh tay của cậu ta, quả thực chẳng khác nào bị giam trong một cái lồng.

Cậu ta vẫn ngoảnh mặt làm ngơ trước sự tức giận của tôi, đốm lửa trong mắt quyền uy lượn quanh tai tôi, kim thấp giọng, cả gương mặt được bao phủ bởi một sắc dịu dàng mông lung. “Trước giờ tớ luôn nghĩ, khi cậu đeo đôi bông tai này thì sẽ như thế nào... Quả nhiên rất hợp với cậu.”

Chung Tuấn Hải đột nhiên cử động làm tôi bị giật mình, hai mắt mở to nhìn cậu ta.

Cậu ta ở gần như thế này, lúc nói chuyện, hơi thở ấm áp phả vào mặt tôi khiến tôi ngất ngây, trong tim như có một cây nến đang đốt cháy, mỗi lần cậu ta dừng lại lâu càng làm cho tôi mềm nhũn.

Gương mặt Chung Tuấn Hải ở ngay trước mặt, dường như chắn hết tầm nhìn của tôi, vẫn là vẻ tuấn tú thường ngày, chỉ là ánh mắt ngưng lại bên tai tôi có chút quyền uy, có chút ngán ngạo, lại có chút đau khổ, dĩ nhiên là vẫn... thâm tình như vậy.

Tôi chợt bừng tỉnh trong chốc lát, thì ra nguyên do là đôi bông tai...

Đôi bông tai này hẳn là có liên quan tới cô gái Chung Tuấn Hải yêu thầm, nhớ hôm đó, khi nhận món quà này ở trên xe, tôi có nói đùa với cậu ta, thì ra đúng là sự thật.

Một cảm giác thất vọng ủa đến. Tận đáy lòng dần cảm thấy lạnh lẽo, tôi sầm mặt, lạnh lùng hỏi: “Cậu nhìn đã đủ chưa?”

Cậu ta khẽ run rẩy, dường như đã tỉnh táo, thu lại cái nhìn say đắm kia, trong ánh mắt ấy ẩn chứa mấy phần xa lạ. Cậu ta đột nhiên buông tôi ra, nở một nụ cười tự giễu mang theo chút gượng gạo. “Xin lỗi.”

Tôi chỉnh lại quần áo và đầu tóc, rồi cứ thế rời khỏi cậu ta, bước đi không một lần ngoảnh lại.

Đi qua mấy ngã rẽ, tôi càng không phân biệt được phương hướng, nhưng chẳng nghĩ ngợi được nhiều mà cứ thế đi thẳng về phía trước. Chỉ qua mấy phút ngắn ngủi mà tôi đã mất đi thú vui tìm kiếm, cảm giác chua xót trong lòng không ngừng trào lên, trào lên mãi, đến khi cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi đang lăn trên gò má.

Tôi đành phải đi vào phòng vệ sinh trước, cũng may mà phòng vệ sinh thì không khó tìm lắm.

Khách sạn sang trọng, đến phòng vệ sinh cũng có những bức tường màu vàng kim huy hoàng, ánh đèn sáng rỡ chiếu vào cặp mắt đang nhắm lại của tôi ở trong gương, thoáng như mộng cảnh, nước mắt cứ chảy mà chẳng có lý do, tại sao tôi lại cảm thấy khó chịu như vậy chứ? Tôi chẳng thể nào trả lời được, chỉ biết nhìn vào gương, cẩn thận từng chút lau nước mắt, cho đến khi không còn dấu vết.

Cuối cùng cũng tìm ra căn phòng đó. Bữa tiệc vẫn diễn ra bình thường, rõ ràng là đủ náo nhiệt. Tôi liền ngồi vào chỗ của mình.

Na Na nhú mày chất vấn: “Chị đi đâu vậy, sao lâu như thế mới quay lại?”

“Ra ngoài đi một lát. Sao vậy, sắp kết thúc rồi à?”

Na Na nhìn quanh bốn phía. “Cũng sắp rồi. Nhìn kia, Tiểu Đường ‘treo’ rồi.”

Tôi nhìn theo hướng Na Na chỉ, quả nhiên thấy chú rể Tiểu Đường mặt đỏ bừng, dựa vào sofa nửa tỉnh nửa mê, cô dâu thì đang ở bên cạnh sóc cho cậu ta. Lão Tổng đứng là một kẻ hung ác mà.

“Làm đến mức có phải hơi quá không?” Tôi nhỏ giọng lầm bầm.

“Tú Nghiên... Bọn tôi... vẫn luôn đợi cô đấy.” Giọng nói của Lão Tổng chợt vang lên bên tai, tôi lập tức giật mình đến mức tay run rẩy, vội vàng ngẩng đầu, ha, thì ra anh ta cũng đã say quá cần câu rồi.

Lão Tổng lão đạo chỉ vào Tiểu Đường. “Cậu ta... đã hoàn toàn đầu hàng rồi. Bây giờ đến lượt cô, nói đi, nhận tội hay không nhận tội?”

“Nhận tội gì?”

Ánh mắt Lão Tổng mông lung, lơ đãng nhưng vẫn không quên cười giảo hoạt. “Tú Nghiên, cô đang giả vờ hồ đồ với bọn tôi có phải không?”

Đột nhiên tôi bỗng rất muốn được thử cảm giác say rượu, liền cắn răng một cái, hạ quyết tâm bùng ly rượu lên, hướng về phía Lão Tổng. “Như thế này đi, tôi cũng không biết nhận tội gì, chỉ bằng uống rượu đi!” Trong lòng tôi thầm nghĩ, xem anh còn đỡ được mấy cốc.

Lão Tổng cười ha ha. “Thật, thật sáng khoái! Nào, cạn ly này trước đã!”

Tôi ngửa cổ, dốc cả cốc rượu vào miệng, tất cả những người có mặt ở đó đều vỗ tay cổ vũ. Lão Tổng cũng không tỏ ra yếu thế, lập tức cạn một cốc.

“Rót tiếp đi! Rót tiếp đi!” Cả đám người kêu gào ầm ĩ.

Cốc rượu nhanh chóng được rót đầy, tôi lại oanh liệt làm một hơi.

Na Na nhìn tôi với vẻ kỳ quái. “Tú Nghiên, chị bị đã kích bởi chuyện gì vậy? Tại sao lại dám uống nhiều như thế?”

Tôi lớn tiếng nói: “Em nói gì buồn cười thế? Chị thì có thể bị đã kích bởi chuyện gì chứ? Bây giờ chị đang khỏe mạnh nhất đấy. Nào, uống tiếp đi!”

Từ trước tới giờ tôi không biết mình lại có tiềm năng uống rượu như vậy đấy. Thấy Lão Tổng bại trận, ngoài cảm giác bụng chướng lên khó chịu thì tôi chỉ thấy trống trải, tịch mịch, bị ai, đến cả say mà tôi cũng không thể.

Tiệc rượu sắp kết thúc cũng như nó mạnh hết đà, việc tôi uống thả cửa hôm nay đã trở thành câu chuyện được bàn tán nhiều nhất. Những đồng nghiệp còn tỉnh táo đều nhiệt tình đề nghị tôi chuyển sang làm ở bộ phận Thị trường hoặc bộ phận Quan hệ xã hội, ở đó rất cần những nhân tài có khả năng uống rượu.

Về đến nhà là đúng mười giờ, bố mẹ tôi đều đã ngủ, người lớn tuổi thường đi ngủ sớm.

Cả người đầy mùi rượu làm tôi cảm thấy rất không thoải mái, liền đi về phòng lấy bộ quần áo sạch rồi rón rén đi vào nhà tắm.

Mẹ nghe thấy tiếng động liền đẩy cửa đi ra, hỏi tôi bằng giọng ngái ngủ: “Con về rồi à?”

“Vâng ạ!” Tôi áy náy kìm giọng. “Mẹ đi ngủ đi, con tắm một cái.”

Mẹ gật đầu, lại quay người đi về phòng. Mẹ tôi là như vậy, bất luận tôi về nhà muộn thế nào thì bà cũng phải nhìn thấy tôi rồi mới yên tâm. Cuối cùng, tôi

cũng được thoải mái nằm lên giường, trón vào tấm chăn mềm mại, ấm áp.

Không biết có phải vì uống nhiều rượu hay không, tinh thần của tôi bỗng hưng phấn lạ thường, tóc còn hơi ướt nhưng vì sợ làm ồn đến bố mẹ nên tôi không dùng máy sấy mà mặc thêm chiếc áo rồi ngồi trên giường đọc sách.

Ánh đèn ấm áp tỏa ra những tia sáng màu vàng cam dịu dàng, đây mới là bầu không khí và mùi hương mà tôi quen thuộc. tôi thở dài một tiếng, bắt giác an tâm hơn nhiều.

Một lúc sau, điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đêm nay là một đêm không ngủ

Typet: Trangthao.

Ngồi trong chăn ấm để nói chuyện điện thoại với người khác là một việc mà tôi thích vô cùng. Sau khi com no rượu say và tắm gội, cơ thể được thả lỏng, đầu óc cũng không cần căng ra cảnh giác hay phòng bị như lúc đi làm, cho nên lúc này, cho dù người gọi điện đến là Chung Tuấn Hải thì tôi cũng cố gắng kéo dài tâm trạng đó mà không cao giọng hay nói những lời hùng hổ dọa người...

Chuyện không vui ở khách sạn sớm đã tan thành mây khói. Từ khi trưởng thành, đây chính là sở trường của tôi, có thể tự điều chỉnh tâm lý của mình, không ấu trĩ để mọi chuyện cứ canh cánh trong lòng, cái này đại khái người ta hay nói là EQ cao!

Tôi gấp sách lại, ngón tay di di trên bìa, mặc cho thời gian cứ thế trôi.

“Cậu có ở nhà không?” Chung Tuấn Hải hỏi, xung quanh cậu ta không có tiếng ồn ào, huyền não nên tôi đoán cậu ta cũng đã về nhà rồi.

“Ừ, còn cậu? Cũng về nhà rồi à?” Đêm khuya vắng lặng, giọng nói của tôi tự nhiên trầm xuống, dịu dàng.

“Chưa, bọn họ đi hát karaoke, đó không phải sở trường của tớ, cho nên đi ra ngoài hít thở một lát.”

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, đã mười một giờ rồi, cậu ta cũng thật vất vả.

“Cậu không uống rượu nữa đấy chứ?” Tôi hỏi thăm dò, trong điện thoại, giọng nói của cậu ta có chút khàn khàn, không giống bình thường lắm.

Chung Tuấn Hải cười cười, nói: “Say rồi mà tớ còn nhớ gọi điện thoại cho cậu sao? Tại sao cậu còn chưa ngủ, tớ nhớ cậu vẫn hay đi ngủ sớm mà?”

Tôi thản nhiên nói: “Vừa uống chút rượu nên không ngủ được.”

“Ồ, tại sao cậu lại uống rượu?”

“Vi không vui.” Tôi thẳng thắn trả lời.

Chung Tuấn Hải trầm mặc không nói.

“Tại sao cậu không nói gì?”

“... Không phải là vì tớ chứ?”

Lần này đến lượt tôi cười. “Cậu sợ rồi sao?”

Cậu ta “hừ” một tiếng, nói: “Tớ sợ cậu sẽ nói với tớ rằng đã yêu người khác, sau đó tìm tớ khóc lóc, tỏ lộ mấy lời khổ tâm này nọ...”

Tâm trạng của tôi tốt hơn rất nhiều, bắt đầu có ý định trêu chọc cậu ta. “Nếu đúng là như vậy thì sao?”

Cậu ta dùng lại một lát rồi hùng hổ nói: “Tớ sẽ tìm hấn ta rồi quyết đấu với hấn ta một trận.”

Tôi cười khanh khách. “Cậu cho rằng mình còn là học sinh trung học à, quá ngây thơ rồi đấy.”

Cậu ta thở dài một tiếng, “Đúng vậy, tớ cũng chỉ nói vậy thôi, nếu muốn làm như vậy thì năm năm trước tớ đã làm rồi.”

Ngón tay tôi đang di di trên viền cuốn sách chợt dừng lại.

Giọng nói của Chung Tuấn Hải truyền đến từ trong điện thoại, giống như đang nói mơ, có lẽ tối nay cậu ta thực sự say rồi.

“Tú Nghiên, tớ rất vui vì hôm nay nhìn thấy cậu đeo đôi bông tai đó, làm tớ nhớ tới đêm Trung Thu hồi năm thứ hai đại học, tớ tới trường cậu tìm cậu, cậu còn nhớ không?”

Tôi đột nhiên nhớ rõ ngày hôm ấy, Chung Tuấn Hải nói với tôi rằng cậu ta đến thăm một người thân ở thành phố này, nhớ ra tôi đang học ở trường này nên tiện đường tới gặp tôi.

Trong điện thoại, Chung Tuấn Hải vẫn rừ rĩ nói chuyện: “Chúng ta ngồi nói chuyện trong sân vận động của trường, cậu ngốc nghếch hỏi tớ rằng Ôn Tĩnh thế nào làm tớ chẳng biết phải trả lời ra sao. Tớ hỏi cậu muốn có bạn trai không, cậu buồn bã trả lời rằng vì đang đi học nên không muốn yêu đương, vì yêu đương trong trường thường không duy trì được lâu. Tớ biết cậu vừa mới chia tay Trương Hân nên trong lòng vẫn còn hình bóng của cậu ta. Lúc đó, những lời tớ định nói đành phải nuốt xuống, vì sợ sẽ tạo cho cậu áp lực. Tớ muốn đợi đến khi tốt nghiệp thì sẽ nói, đợi đến khi chúng ta tự lập được rồi cũng chưa muộn.”

Bàn tay cầm điện thoại hơi đau nhức nhưng tôi hoàn toàn không để ý, giữ nguyên tư thế cũ không hề động đậy, chỉ sợ nếu cử động một chút sẽ không còn nghe thấy giọng nói của đối phương nữa.

“Ngày đó cậu cũng đeo một đôi bông tai giống như thế này, nhưng cậu nói với tớ đó chỉ là hàng giả, không phải Tiffany thực sự. Tớ đã cười và nói rằng đợi khi nào kiếm được tiền tớ sẽ mua tặng cậu một đôi bông tai Tiffany thực sự, những lời này có lẽ cậu đã hoàn toàn quên mất rồi.”

Tôi đã quên rồi ư? Nhớ tới khi đeo đôi bông tai đó, trong đầu tôi bỗng hiện lên một hình bóng mơ hồ, không, thực ra tôi không quên, chỉ là tôi không muốn nhớ tới mà thôi...

“Cuối cùng tớ cũng đợi được đến ngày tốt nghiệp, sau đó lại thuận lợi tìm được công việc. Tớ luôn tìm một đôi bông tai Tiffany giống với đôi bông tai cậu đeo khi đó.” Nói đến đây, Chung Tuấn Hải đột nhiên cười một tiếng, trong giọng nói ẩn giấu một tia đau khổ. “Có phải có chút lẩn lộn rồi không? Tớ thậm chí còn vì chuyện này mà bay sang Hồng Kông, lúc tìm được nó liền hào hứng mua ngay, khi chuẩn bị đi tìm cậu thì cậu đã yêu người khác mất rồi.”

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống gương mặt tôi, làm ẩm ướt trái tim tôi. Bình thường, Chung Tuấn Hải là người luôn vui vẻ và vô tư, hóa ra trong lòng cậu ấy lại đau khổ như vậy, mà nguồn gốc của sự đau khổ đó lại là tôi.

“Tớ đã thấy cậu ở bên cạnh anh ta, ánh mắt cậu nhìn anh ta, một cái nhìn mảy, một tiếng cười của cậu với anh ta... Những điều đó đi vào trái tim tớ làm tớ đau đớn. Tớ không thể không tin tất cả những điều nghe được từ Ôn Tĩnh là sự thật. Tớ không biết ngoài việc rời đi thì tớ còn có thể làm gì nữa. Tớ nghĩ, cậu đã tìm được tình yêu rồi thì tớ cũng phải có cuộc sống của riêng mình, vì vậy, tớ đã quyết định ra nước ngoài, thỏa mãn tâm nguyện của bố mẹ.”

Cuối cùng tôi cũng khóc thành tiếng, nhưng lại không thể nói gì. Tại sao cậu ấy chưa bao giờ nói những chuyện này với tôi?

“Cậu đang khóc đấy à?” Chung Tuấn Hải kinh ngạc hỏi.

Tôi đưa tay lên bịt miệng, ra sức lắc đầu, hoàn toàn quên mất rằng cậu ấy không hề nhìn thấy tôi.

Cậu ấy lặng lẽ nghe một lúc, đột nhiên cười một tiếng. “Đây là lần đầu cậu khóc vì tớ.”

Tôi không thốt nên lời, cắn chặt môi, nắm sắp xuống chân để mặc cho cơn thủy triều mãnh liệt cuốn trôi cõi lòng đang rung động.

Lòng ngực tôi bị những câu nói của Chung Tuấn Hải giáng thẳng vào, nỗi đau xen lẫn niềm vui, dường như làm tôi bị nghẹt thở. Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy, bốn chữ này từng lần, từng lần lướt qua trong lòng tôi, mỗi lần dường như đều mang theo một ngọn đuốc, làm trái tim tôi rực sáng, thông suốt, đến tận khi tôi hoàn toàn thấu hiểu.

Chúng tôi cứ lặng lẽ giữ điện thoại như thế, dường như bất cứ lời nói nào được thốt ra trong thời khắc này cũng là dư thừa. Không gian vô cùng tĩnh lặng, khiến những tiếng “tích tắc, tích tắc” phát ra từ kim giây của chiếc đồng hồ báo thức trên bàn càng thêm trong trẻo.

Giọng nói trầm thấp, dịu dàng của Chung Tuấn Hải lại vang lên, dường như cả một thế kỷ đã trôi qua.

“Đi ra ngoài vòng vo một chuyến, chẳng làm được tích sự gì đã về nước, khi quay về lại bắt gặp cậu đứng trên bãi cỏ, lẻ loi một mình. Lúc đó tớ mới phát hiện, tất cả những cố gắng của mình đều là công cốc. Cậu lạnh nhạt với tớ cũng được, xa lánh tớ cũng được, tớ vẫn sẽ để ý tới cậu như thế... Tú Nghiên, cậu hãy nói cho tớ biết, rốt cuộc tớ nên kiên trì tiếp hay là buông tay?”

Tôi khịt mũi một cái, nước mắt vẫn còn trên mặt nhưng cuối cùng đã có thể lên tiếng.

“Tôi muốn gặp cậu.”

Đây là nguyện vọng lớn nhất của tôi lúc này, tôi không có thời gian để băn khoăn điều gì khác nữa, mọi nỗi băn khoăn của tôi trước đây đều bị ném đi thật xa rồi.

Dường như cậu ấy cũng cảm thấy bất ngờ, dừng lại một lát, không hỏi tại sao, chỉ trả lời bằng một chữ ngắn gọn: “Được.”

Đặt chiếc điện thoại nóng rực xuống, tôi mới ý thức được mình đã kích động đến nhường nào. Cậu ấy vừa mới uống rượu, có thể lái xe không? Muộn thế này rồi còn đến, nếu quá rầy bố mẹ tôi thì phải giải thích thế nào? Gặp cậu ấy rồi, tôi phải nói gì đây?...

Tôi cầm điện thoại lên theo bản năng, nhưng lại chậm chậm đặt xuống, tôi hy vọng được gặp cậu ấy như vậy cơ mà! Vậy đêm nay cứ để tôi làm một kẻ bốc đồng, tùy tiện đi.

Tôi quỳ gối trên giường, bỗng cảm thấy đứng ngồi không yên, đêm nay làm sao vậy, sao lại thần kỳ như thế này chứ, tất cả những chuyện vừa xảy ra giống hệt như một giấc mơ. Tôi không tìm được câu mình một cái. Ôi đau quá!

Tôi vội vàng nhảy xuống giường, luống cuống mở tủ quần áo, lấy từng bộ ra ngoài, sau đó cảm thấy bộ nào cũng không hợp. Tâm trạng này, vừa căng thẳng vừa ngượng ngùng, giống như quay trở về mối tình đầu của thời thiếu nữ.

Tôi vỗ mạnh lên hai má cho mình tỉnh táo lại.

Cuối cùng, con sóng lòng cũng có chút lắng xuống, tôi nhặt bộ quần áo dày nhất lên thay.

Thay quần áo xong, chiếc điện thoại cũng đổ chuông đúng lúc.

“Tớ ở dưới nhà cậu rồi.” Hóa ra cậu ấy cũng không định lên nhà.

“Tôi xuống ngay đây!” Tôi nhanh chóng đáp lại.

Ra đến cửa, lại quay người lấy chìa khóa, đèn đã tắt nên tôi phải thật cẩn thận đi ra ngoài, không thể gây ra tiếng động lớn, như thế bố mẹ mới nghĩ rằng tôi vẫn đang ngủ.

Nurong theo ánh sáng yếu ớt của chiếc điện thoại, tôi bước từng bậc, từng bậc đi xuống lầu, nghĩ thật là phiền phức, sao lại nhiều bậc như thế này, dường như đi mãi không hết.

Ra đến cổng khu nhà, liếc mắt nhìn thấy một chiếc Mercedes-Benz màu bạc đang lặng lẽ đỗ dưới bóng cây, cậu ấy không ra khỏi xe mà ngồi trong xe nháy đèn ra hiệu, giống như ánh đèn hiệu giữa làn sương mù dày đặc.

Đêm nay chẳng khác gì những đêm khác, vẫn tĩnh lặng như thế, vẫn tối đen như thế...

Chỉ có tôi biết, trong lòng tôi đã có sự thay đổi lớn lao như thế nào. Bước chân tôi dần chậm lại, từ cổng đến chỗ chiếc xe chỉ là một khoảng cách rất ngắn, tiến thêm một bước, trái tim tôi lại đập nhanh hơn một chút. Tôi đột nhiên ý thức được rằng một khi đã đến bên cậu ấy, tôi sẽ không thể quay đầu.

Cuối cùng, tôi cũng đến bên cạnh chiếc xe, hơi chần chừ rồi mở cửa xe, bước vào.

Chung Tuấn Hải một tay đặt trên vô lăng, một tay bận rộn dọn dẹp mấy thứ linh tinh ở trong xe, trên mặt không hề có biểu hiện kích động. Nhìn thấy tôi bước vào xe, cậu ấy nhìn tôi cười cười, hỏi: “Tại sao đột nhiên lại muốn gặp tớ? Có phải là... những lời tớ vừa nói đã dọa cậu sợ không?”

Tô không đáp lời cậu ấy, chỉ hơi nghiêng mình, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt anh tuấn ấy, dưới sự bình tĩnh giả tạo là những con run rẩy không ngừng.

Chung Tuấn Hải liếc nhìn tôi một cái, đột nhiên trầm giọng nói: “Đừng có nhìn tớ như một kẻ gốc như vậy nữa!”

Cậu ấy lại vội vàng thu dọn những thứ linh tinh ở trong xe, tôi để ý thấy tay cậu ấy đột nhiên hơi run rẩy.

Cậu ấy vốn kiêu ngạo như vậy nhưng đêm nay lại mượn cớ say rượu để tỏ lộ với tôi tất cả những điều thật lòng nhất, có lẽ đến mai, cậu ấy sẽ hối hận vì đã khinh suất và kích động như thế này.

Tôi chậm rãi duỗi tay ra, cầm lấy bàn tay trắng xanh không chịu để yên của cậu ấy.

Trong chớp mắt, tôi bị cậu ấy ôm chặt vào lòng. Làn môi của cậu ấy mang theo sự ấm nóng, cẩn thận hôn lên trán, mắt, má tôi, cuối cùng hung hăng hôn lên môi tôi.

Cậu ấy tùy ý chèn ép, dường như mang theo sự phần nộ đã tích tụ nhiều năm nay. Cơ thể tôi bị cậu ấy ôm chặt, chỉ có thể để cậu ấy tự tung tự tác, nhưng trong lòng ngực tôi lại căng tràn sự vui sướng. Tôi bất chấp tất cả, chẳng để ý đến thứ gì khác, dùng sự nhiệt tình đáp lại, quên đi giới hạn giữa trời và đất, quên đi sự chảy trôi không ngừng của không gian và thời gian, thời khắc này, tôi chỉ trân quý người đang ở trước mắt mình mà thôi.

Chúng tôi dây dưa một hồi, bao nhiêu tình cảm kìm nén tận đáy lòng lúc này bỗng trào lên mãnh liệt. Tôi biết rõ mình đã mong ước khoảnh khắc này từ rất lâu rồi.

Lúc tôi cảm thấy mình sắp không thở nổi nữa thì cậu ấy đột nhiên buông tôi ra, ánh mắt như say như mê lưu luyến trên gương mặt tôi, mang đầy vẻ đau đớn, đột nhiên hai hàng lông mày nhíu lại, nhẹ nhàng hỏi: “Sao cậu lại khóc rồi?”

Lúc này tôi mới biết mắt mình hóa ra đã ướt nhèm.

Cậu ấy dùng làn môi dịu dàng hút hết nước mắt nhạt nhòa trên gương mặt tôi, lại một lần nữa ôm chặt tôi, chậm rãi nói: “Không được khóc nữa, tớ muốn

cậu sau này, mỗi ngày đều cười vui vẻ.”

Tôi nhắm mắt, vùi đầu vào lòng cậu ấy, cách lớp áo vẫn có thể nghe thấy tiếng trái tim cậu ấy đập, từng nhịp từng nhịp, làm cho tôi cảm thấy an tâm và say đắm.

Bàn tay dịu dàng của cậu ấy vuốt ve mái tóc tôi. Chúng tôi tựa sát vào nhau như vậy, cảm thấy có một dòng nước ấm áp đang chảy trong tim.

Rất lâu sau, cuối cùng tôi cũng ngẩng lên, ngẩn ngơ nhìn cậu ấy, cười giống như một đứa trẻ. “Tại sao lại là tôi?”

Chung Tuấn Hải cúi đầu nhìn tôi chăm chú, trong mắt là vẻ dịu dàng như nước, khoe môi khẽ cong lên, cậu ấy cũng cười, duỗi tay véo má tôi. “Tớ thích những cô nàng ngốc nghếch.”

Tôi giả vờ đánh vào đầu cậu ấy. Cậu ấy bị đau bèn kêu lên một tiếng.

Tôi cả kinh. “Cậu bị làm sao vậy?”

Cậu ấy nhú mồm, khẽ nâng chân phải lên, vén ống quần. Nương theo ánh sáng yếu ớt trong xe, tôi nhìn thấy trên chân cậu ấy có một vết máu tụ tím bầm rất lớn, tôi bỗng bị dọa tái mặt.

“Cậu làm sao mà bị như thế này, đâm xe sao?”

“Vị vớ vàng muốn được gặp cậu nên tông vào trụ điện.” Cậu ấy chỉ kẻ qua loa, sơ sài như vậy.

Tôi nhảy xuống xe để kiểm tra, quả nhiên đầu xe có một vết lõm không nhỏ, lại lên xe, trong lòng nóng như có lửa đốt, vị vớ vàng hỏi xem cậu ấy định làm thế nào.

“Không sao đâu, cùm lăm thì hôm nay cậu ở trong xe với tớ.” Lúc này rồi mà cậu ấy còn tâm trạng nói đùa.

“Cậu còn có thể lái xe không?” Tôi lo lắng hỏi.

Cậu ấy thử một lát, bất đắc dĩ nói: “Hình như là không được, chân không có lực để đạp ga.”

Tôi thực sự không biết vừa nãy cậu ấy làm thế nào mà đến được đây.

Xe thì có thể để lại đây mai đến lấy, nhưng chân của cậu ấy... Cuối cùng tôi vẫn không yên tâm, nghĩ một lát rồi nói: “Tôi đi bắt xe rồi đưa cậu tới bệnh viện.”

Tôi đang định xuống xe thì bị cậu ấy giữ lại. “Lúc này lấy đâu ra xe nữa.”

Tôi vẫn kiên quyết nói: “Ra đầu đường chắc chắn sẽ có, cậu cứ ở đây đợi tôi.” Hất tay cậu ấy ra, tôi chạy thẳng đi.

Đã là nửa đêm rồi, ngoài đường thực sự rất ít xe. Tôi đợi một lúc, không tìm được nữa lại chạy về xem Chung Tuấn Hải ở trong xe. Cậu ấy đang tựa vào vô lăng, mắt không chớp nhìn tôi chăm chú, cả người được bao phủ bởi làn ánh sáng dịu dàng, trong lòng tôi bỗng cảm thấy ấm áp.

Đợi xe đến khi người tôi sắp đông cứng, cuối cùng tôi cũng vẫy được một chiếc taxi rồi chọt vật đồ cậu ấy lên xe.

Ngồi vào trong xe, một tay của Chung Tuấn Hải vẫn ôm chặt lấy tôi, đột nhiên khẽ nói: “Tú Nghiên, tớ đánh cuộc tương lai cậu sẽ là một người vợ tốt.”

Mặt tôi ửng đỏ, sáng giọng: “Nói linh tinh cái gì vậy?”

Người lái xe không nghe thấy rõ mà lại dám nói đùa: “Anh bạn, bị đập từ trên giường xuống hay sao, thanh niên mà, tinh lực dồi dào, nhưng cũng phải chú ý an toàn chứ!”

Mặt tôi như bị thiêu cháy, Chung Tuấn Hải lúc đầu cũng có sừng sốt nhưng ngay sau đó đã hớn hờ nói: “Cảm ơn chú đã nhắc nhở, sau này chúng tôi nhất định sẽ chú ý.”

Tôi âm thầm véo lên tay cậu ấy một cái nhưng cậu ấy chẳng hề để ý, chỉ cảm thấy rất đắc ý, vui vẻ.

Bác sĩ nói vết thương của Chung Tuấn Hải không nghiêm trọng, chỉ kê đơn thuốc tiêu viêm rồi bôi một chút thuốc ngoài da, sau đó tôi lại bắt xe đưa cậu ấy về. Cậu ấy thuê một căn hộ chung cư nhỏ trong thành phố, nhưng cũng dọn dẹp rất ngăn nắp và sạch sẽ.

“Tối nay cậu ở lại đi!” Cậu ấy cười nói với tôi mà chẳng có chút ý tốt nào.

“Không được!” Tôi cật lực phản đối. Nếu để mẹ tôi biết, bà không lột da tôi mới lạ.

Cậu ấy biết rõ bố mẹ tôi rất nghiêm khắc nên cũng không kiên trì nữa, dặn đi dặn lại tôi rằng đi đường phải cẩn thận, về đến nhà nhất định phải báo tin bình an cho cậu ấy... Hóa ra người đang yêu, dù là nam hay nữ cũng biến thành kẻ lăm lòi.

Ngồi trên taxi, tin nhắn của cậu ấy vẫn liên tục gửi đến.

“Tú Nghiên, đến đâu rồi?”

“Tớ hối hận vì đã để cậu về rồi.”

“Tớ bắt đầu nhớ cậu rồi.”

...

Tôi vừa đọc vừa cười, lại một lần nữa nhạt nhòa nước mắt.

Cuối cùng tôi cũng lên về đến giường, tất cả mọi chuyện diễn ra không hề để lại dấu vết.

Đã bốn giờ sáng, trời vẫn tối đen như mực. Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, mẹ tôi sắp dậy để nấu bữa sáng, sau đó đánh thức tôi dậy. Thật đáng thương cho tôi vì chỉ được ngủ hai tiếng đồng hồ rồi lại phải dậy đi làm.

Trong cơn buồn ngủ mơ hồ, tôi sắp chìm vào giấc ngủ thì lại nhận được tin nhắn cuối cùng của Chung Tuấn Hải.

“Tú Nghiên, anh yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đừng dễ dàng rời xa

Typo: Trangthao.

Sáng sớm, tôi mệt mỏi, cuối cùng không rời khỏi giường được nữa.

Mẹ đã ba lần vào gọi tôi dậy, tôi mơ hồ nói: “Hôm nay con không đi làm.”

“Cái con bé này, có chuyện gì vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?” Bàn tay lạnh lạnh của mẹ đặt lên trán tôi rồi nhanh chóng bỏ ra, sau đó lại lầm bầm nói gì đó, cuối cùng thì đi ra khỏi phòng tôi.

Tôi lại miễn cưỡng chìm vào giấc mộng.

Thế nhưng thế gian nào có được thanh tịnh như thế, khi tôi còn đang say giấc nồng thì điện thoại bỗng nhiên đổ chuông. Tôi mắt nhắm mắt mở, cố gắng nhòe người dậy, đưa tay với chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường, bực mình mở ra xem. Công ty gọi tôi, là Trương Đình.

“Tú Nghiên, sao giờ này còn ngủ? Sếp vừa gọi điện tới, yêu cầu nộp kế hoạch công việc của quý này, cậu để nó ở đâu rồi?”

Tôi yếu ớt đáp: “Tớ để ở tầng hai của cái giá phía tay trái trên bàn thờ ấy, cậu tự tìm đi. À, hôm nay tớ không đi làm, giúp tớ xin nghỉ nhé.”

“Cậu bị ốm à? Hay là ở tiệc cưới tối qua bị cái gì làm cho kích động?” Trương Đình cười khanh khách, đúng là con bé này chẳng có ý tứ gì cả.

“Không có thời gian nói chuyện với cậu đâu. Thế nhé, bye!” Tôi vội vàng nhấn nút tắt điện thoại.

Lại vui người vào trong chăn, trời cao đất dày, giấc ngủ là quan trọng nhất.

Cuối cùng cũng được ngủ thỏa thích đến tận lúc tự tỉnh dậy, tôi mở mắt nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ rồi, bụng đói réo sôi ừng ực.

Tôi nhìn lên trần nhà trắng muốt, nháy mắt mấy cái, ý thức đã quay trở lại, sau đó rất tự nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng nhất, mối quan hệ giữa tôi và Chung Tuấn Hải đã tiến thêm một bước rất xa.

A, tại sao cậu ấy lại chẳng có động tĩnh thế này nhỉ, rõ ràng cả buổi sáng mà không một lần làm phiền tôi, điều này dường như không hợp với phong cách của cậu ấy lắm.

Tôi lăn một vòng ngồi dậy, cầm điện thoại, lập tức mở máy.

Quả nhiên, tin nhắn của Chung Tuấn Hải nhanh chóng truyền tới. “Lợn con, khi nào ngủ dậy thì gọi cho anh nhé!”

Tôi nhìn hàng chữ đơn giản đó, cười ngây ngốc hồi lâu, sau đó gọi điện thoại cho anh. Chuông đổ rất lâu anh mới bắt máy.

“Ngủ dậy rồi à?” Giọng anh trầm thấp.

“Đúng vậy, rất thoải mái.” Tôi nói, đúng lúc ngáp một cái. Chung Tuấn Hải ở đầu dây bên kia nghe thấy cũng khẽ cười.

“Sao anh biết em vẫn ngủ?” Tôi tò mò hỏi.

“Anh gọi điện đến phòng làm việc của em, đồng nghiệp của em nói chuyện với anh, cô ấy còn tò mò hỏi anh là ai.”

Trương Đình chưa từng gặp Chung Tuấn Hải, đương nhiên không biết giọng anh rồi.

“Vậy anh nói thế nào?” Tôi có chút căng thẳng.

“Anh nói anh là bạn trai của em.” Chung Tuấn Hải đắc ý đáp.

“Xong đời em rồi! Anh nói như thế không phải là đưa em lên giàn hỏa thiêu sao?” Tôi vô cùng khổ não, tưởng tượng lúc này Trương Đình không biết đã hưng phấn thành cái gì rồi.

Chung Tuấn Hải lại không cho rằng như vậy. “Sớm muộn gì cũng phải cho người khác biết chứ!”

Tôi im lặng, chỉ biết buông xuôi mọi chuyện.

“Anh ở công ty à?” Tôi hỏi.

“Ừ, anh đang họp, thấy em gọi điện đến nên chạy ra ngoài một lát.”

“Tôi qua anh cũng không được ngủ ngon đúng không, sao còn cố đi làm làm gì?”

Anh cười giễu cợt. “Em cho rằng ai cũng như em sao? Anh là cú đêm, thức đêm đâu có tính là cái gì.”

Tôi lại ân cần hỏi: “Chân anh thế nào rồi, đỡ nhiều hơn chưa?”

“Cũng đỡ hơn rồi, chỉ là khi đi lại vẫn hơi tập tễnh thôi.”

Tôi cố ý nghiêm túc nói: “Em không cần người què đâu!”

Anh nói, giọng mang theo ý uy hiếp: “Em dám? Kịp này em đừng mơ rời khỏi anh.”

Tôi mỉm cười, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp.

Trong điện thoại, tôi nghe thấy có tiếng người gọi anh ấy.

“Anh phải vào họp tiếp đây. Sau khi tan làm anh sẽ đến đón em rồi chúng ta cùng đi ăn tối.” Chung Tuấn Hải vội vã dặn dò rồi cúp máy.

Xuống giường, đánh răng rửa mặt xong, thay quần áo, tôi tự nấu cho mình bát mì, đầu tiên là phải lấp đầy cái bụng trống rỗng đã, sau đó thì đi dạo phố.

Nhẹ nhàng bước đi trên đường phố, cảm nhận bầu không khí của một ngày không phải ngày nghỉ.

Hôm nay thật không giống những ngày khác, không định mưa sấm nên tôi cảm thấy vô cùng nhàn nhã, thoải mái.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh mặt trời rạng rỡ, bầu trời xanh thăm thẳm, trong vắt không một gợn mây. Ngay cả những gương mặt rạng rỡ đi ngược chiều cũng làm cho tôi cảm động, tâm trạng vô cùng tốt. Những cảnh tượng này, trước đây tôi không bao giờ để ý tới, bởi chúng ta quá đề cao tính mục đích cho nên phải tiếc nuối vì đã bỏ qua những cơ hội hưởng thụ cuộc sống và cảnh đẹp.

Cuối cùng tôi vẫn xách một đồng hồ về nhà. Mỗi khi tâm trạng tốt, tôi đều hào phóng một cách khác thường.

Mẹ tôi về nhà sớm, đang chuẩn bị nấu bữa tối ở trong bếp. Tôi có mua đồ ăn cho bố mẹ, đặt tất cả lên bàn. Mẹ nghe thấy tiếng động, kinh ngạc quay người lại.

“Chẳng phải lễ tết gì, sao lại mua nhiều đồ như thế này?” Mẹ tùy ý giờ mấy cái túi toàn hoa quả khô và đồ ăn vặt trên bàn ra xem.

Tôi lại đưa một hộp CD cho mẹ, nói: “Mấy ngày trước bố nói muốn mua mấy cái đĩa tuồng Côn Sơn này, hôm nay con vừa vặn nhìn thấy nên mua cho bố luôn. Đợi khi nào bố về thì mẹ đưa cho bố nhé.”

Mẹ vừa nhận vừa cau mày, nói: “Lại đi đâu à?”

Tôi gật đầu, sau đó nói đùa: “Chẳng phải mẹ muốn con lấy chồng sớm sao, không tích cực một chút sao được?”

Mẹ tôi vừa nghe thấy vậy, lông mày lập tức giãn ra, cười nói: “Có phải là có rồi không? Là A Hải giới thiệu à?”

Tôi phì cười, suýt nữa thì nói cho mẹ biết, Chung Tuấn Hải không thể giới thiệu người phù hợp cho con nên đành lấy thân mình ra đền bù, nhưng cuối cùng tôi vẫn kiềm chế được, cảm thấy thời cơ chưa đến thì không nên nói ra làm gì, còn một vài chuyện chưa giải quyết xong thì không nên dọa làm mẹ tôi giật mình.

Còn chưa đến sáu giờ, tôi đã nhận được điện thoại của Chung Tuấn Hải. Anh đã đến dưới nhà tôi.

Lên xe, còn chưa nói gì, hai người đã nhìn nhau cười.

Anh duỗi tay gí vào trán tôi một cái, lại bắt đầu mồm mép tép nhảy: “Nhìn em kìa, cứ như vừa mua được hàng giảm giá ấy.”

Tôi mĩa mai lại: “Đúng vậy, ai bảo em gặp được anh đúng lúc đại hạ giá như thế này chứ?”

Anh cười ha ha, chuyển chủ đề: “Em muốn ăn gì?”

Tôi nói: “Ăn ở ngoài mãi chán rồi, nhà anh có gần siêu thị không? Hay là chúng ta mua đồ về tự nấu?”

Khỏe miệng anh khẽ nhếch lên, cười, nói: “Ý kiến của em không tồi.”

Rồi anh khởi động xe rời khỏi khu nhà.

Tôi thuận miệng hỏi: “Sửa xe nhanh thế cơ à?”

“Anh đã sớm gọi điện báo người ta mang xe đi, yêu cầu năm giờ chiều nay nhất định phải sửa xong, tiền sẽ thanh toán gấp đôi.”

Tôi tắc lưỡi. “Đúng là lãng phí.”

Chung Tuấn Hải liếc tôi một cái. “Nếu không như vậy thì làm sao có thể hẹn hò với bạn gái.” Hai chữ “bạn gái” vọng vào tai khiến lòng tôi bỗng cảm thấy ngọt ngào. Tôi liền mím môi, không tranh cãi với anh ấy nữa.

Chúng tôi nhanh chóng đến siêu thị, sau khi đỗ xe, tôi ngẫm nghĩ rồi nói: “Chân anh chưa khô hẳn, hay là để em đi một mình. Anh ở trong xe đợi em, em sẽ ra nhanh thôi.”

Đang định mở cửa xe bước xuống, tôi lại quay lại hỏi Chung Tuấn Hải: “Đúng rồi, anh muốn ăn gì?”

Anh ấy cười híp mắt nhìn tôi chăm chú, không suy nghĩ gì đã đáp: “Ăn em.”

Mặt tôi bỗng đỏ ửng, gãi vò giận dữ vùng tay đẩy anh một cái, lại bị anh kéo tay lại, ôm chặt vào lòng.

Tôi ngẩng đầu chờ cơ hội phản kích, nhưng làn môi của anh đã phủ xuống, hơi thở ấm áp bao phủ lấy tôi, khiến tôi nhất thời ý loạn tình mê.

Nụ hôn của anh không ngang ngược như hôm qua mà dịu dàng, triền miên, tinh tế, đầu lưỡi cố chấp tách hai hàm răng của tôi, tiến sâu vào, cùng tôi dây dưa không dứt.

Cuối cùng tôi thờ hồn hên đẩy anh ra, mặt đỏ bừng, trách mắng: “Anh điên à, đây là nơi công cộng đấy!”

Giọng anh vẫn thản nhiên như không, cười hi hi, nói: “Em đi theo anh, da mặt càng ngày càng dày hơn rồi đấy!”

Tôi không muốn tranh cãi với anh nữa, chỉ sầm mặt, nói: “Nói nhanh, rốt cuộc là anh muốn ăn gì?”

Chung Tuấn Hải nghiêng đầu, nói: “Tùy em, chỉ cần là em nấu thì anh đều thích.”

Tôi một mình đi vào siêu thị, chọn mấy món đồ mà mình tương đối tự tin có thể nấu, nhét đầy một túi rồi khệ nệ xách ra xe.

Chung Tuấn Hải tùy tiện lật giở một túi đồ để xem, vui vẻ ra mặt, nói: “Sao nhiều thế này? Em phải đến nấu mấy bữa thì mới ăn hết chỗ này.”

Khu chung cư Chung Tuấn Hải ở cách siêu thị không xa, đỗ xe xong, anh ấy giành lấy việc xách túi đồ, sau đó bước xuống xe.

Tôi luôn lo lắng cho cái chân của anh, lúc này tí mỉ quan sát, quả nhiên thấy anh vừa đi đã có chút mệt mỏi.

“Đau à?” Tôi cau mày, hỏi.

“Đau.” Chung Tuấn Hải đáp nhanh, sau đó rất tự nhiên duỗi tay ôm vai tôi, bày ra bộ dạng đáng thương, nói: “Em phải cho anh dựa một chút mới được.”

Tôi thở ngắn than dài vì phải làm cái gây đỡ anh lên lầu, may mà ở đây có thang máy. Đi vào thang máy, anh lại vui đầu vào tóc tôi, lưu luyến mãi không thôi.

“Tú Nghiên!” Giọng nói của anh tràn ngập thâm tình, khẽ gọi một tiếng bên tai tôi, tựa như tôi là vật báu bị mất mới tìm lại được.

Trong lòng tôi dâng trào một cảm giác dịu dàng như nước, lặng lẽ dựa vào anh, cảm nhận một niềm hạnh phúc lớn lao.

Lên đến tầng mười lăm, Chung Tuấn Hải móc chìa khóa ra mở cửa. Hai chúng tôi một trước một sau đi vào, cửa vừa đóng lại, tôi không đề phòng đã bị anh kéo vào lòng, hai người lại dây dưa một lúc lâu.

Khó khăn lắm mới có cơ hội đề thờ dốc, tôi hét lên: “Chung Tuấn Hải, sao anh có thể háo sắc như thế chứ?”

Chung Tuấn Hải nhướn mày, nói với vẻ thần nhiên: “Đây là anh đang đòi nợ em, nếu hồi năm thứ hai đại học em đi theo anh thì chuyện tình cảm của chúng ta cũng trường kỳ kháng chiến được tám năm rồi.”

Trong lòng anh dường như đang tính toán điều gì, gương mặt bỗng trở nên dữ tợn, tiến về phía tôi: “Không được, còn thiếu nhiều quá, anh phải đòi thêm mới được.”

Tôi vừa cười lớn vừa né tránh, nếu anh ấy thực sự muốn như vậy há chẳng phải tôi sẽ bị hôn thành miếng heo sao?

Bếp nhà Chung Tuấn Hải vừa nhìn đã biết chưa bao giờ nấu nướng, mặc dù dụng cụ làm bếp thì đầy đủ mọi thứ nhưng tất cả đều còn mới, thậm chí dao còn chưa được dùng thử lần nào.

Tôi cởi áo khoác, xắn tay áo lên, dứt khoát đi vào bếp làm cơm.

Bận rộn nửa ngày trời, thực ra cũng chỉ làm đơn giản bốn món một canh, đều là những món bình thường mọi người vẫn hay ăn.

Khi tôi dọn đồ lên phòng ăn, Chung Tuấn Hải vẫn đang ở trong phòng làm báo cáo. Để có thể về sớm, anh ấy đã phải mang việc về nhà làm.

Bày đồ ăn lên bàn xong xuôi, tôi mới đi vào, vỗ vỗ lên vai anh. “Ăn cơm thôi.”

Chung Tuấn Hải đang tập trung sửa báo cáo, tiếng gõ bàn phím lạch cạch nhanh thoăn thoắt. “Ok, anh xong ngay đây.”

Thương thức “kiệt tác” của tôi, Chung Tuấn Hải có vẻ miễn nguyện. “Xem ra sau này anh không cần thuê người làm công theo giờ nữa.”

Tôi lườm anh một cái. “Hóa ra anh coi em là người hầu đê tiện để sai bảo hả?”

Chung Tuấn Hải nở nụ cười kỳ quái, nói: “Làm vợ chẳng phải cũng như thế này sao? Theo đánh giá của anh, điều kiện trên mọi phương diện của em đều rất phù hợp để lấy chồng.”

Tôi cong môi. “Chẳng lẽ em phải lấy anh sao?”

Chung Tuấn Hải đứng là mặt dày. “Anh không nghĩ ra là ngoài anh ra, còn có ai có thể lấy em nữa?”

Tôi lập tức nhào tới nhéo miệng anh.

Nhất thời bữa cơm tràn ngập tiếng cười. Đang uống canh, điện thoại của Chung Tuấn Hải đột nhiên đổ chuông. Anh nói chuyện điện thoại bằng tiếng Anh, nhưng chỉ được vài câu rồi cúp máy, nhíu mày, nói: “Đúng là điên mất, nhanh như vậy đã đòi rồi.” Sau đó thờ dài rồi quay người vào phòng, tiếp tục chiến đấu với bản báo cáo.

Tôi đành ăn một mình cho hết bữa cơm, dọn dẹp bát đĩa mang vào phòng bếp để rửa, cảm thấy mình đúng là giống người phụ nữ của gia đình.

Đến khi những việc phải làm đều đã làm xong cả rồi, tôi đi vào phòng nhìn anh ấy.

Chung Tuấn Hải bắt đầu dĩ nói với tôi: “Anh xin lỗi, em ngồi chơi một lát nhé, có lẽ nửa tiếng nữa anh mới xong.”

“Không sao đâu, anh cứ làm việc của anh đi.” Tôi tỏ vẻ không bận tâm.

Liếc mắt nhìn thấy cái giá sách không hề nhỏ kê dựa vào cửa sổ trong phòng anh, trên giá xếp đầy toàn những sách, tôi liền qua đó xem.

Chung Tuấn Hải đọc đủ các loại sách, triết học, thiên văn, y dược, địa lý, còn có tiểu thuyết tiếng Anh...

Tôi tiện tay lấy xuống một cuốn Kiều hãnh và Định kiến, cuốn sách này hãy còn mới tinh, dường như anh còn chưa đọc. Mở ra xem, trên trang gác lại có chữ ký của Ôn Tĩnh, bên trong còn có một xấp ảnh.

Rốt cuộc tôi vẫn không nén nổi tò mò, chần chờ một lát rồi cầm xấp ảnh ra, giờ xem từng tấm.

Có ảnh Ôn Tĩnh chụp một mình, có ảnh Chung Tuấn Hải chụp một mình, cũng có ảnh hai người chụp với nhau, địa điểm tất nhiên đều không phải ở trong nước, có cảnh núi xanh nước chảy làm nền, trông hai người họ rất giống một đôi kim đồng ngọc nữ.

Tôi giật mình liếc nhìn Chung Tuấn Hải đang ngồi trước máy tính, trong lòng khẽ lướt qua một hình bóng mơ hồ.

Cuối cùng là một tấm ảnh hai nhà chụp chung, đại khái là hai bên bố mẹ hẹn nhau cùng đi thăm bọn họ. Trong ảnh, ai nấy đều có gương mặt mỉm cười hạnh phúc, nhất là mẹ của Chung Tuấn Hải, một tay còn ôm Ôn Tịnh, vẻ vô cùng thân mật.

Tôi nhìn bức ảnh mà ngơ ngẩn một lúc lâu, hoàn toàn không chú ý Chung Tuấn Hải đã đi đến sau tôi tự lúc nào.

Anh nhẹ nhàng cầm lấy tấm ảnh từ tay tôi, đặt lên giá sách, sau đó quay người tôi lại. Tôi nghiêm túc đối diện với anh ấy.

“Chúng ta... phải giải thích với Ôn Tịnh thế nào đây?” Tôi ngẩng đầu, có chút hoang mang hỏi.

Cặp mắt anh trong veo mà sáng rõ, bình tĩnh trả lời: “Cứ nói thật thôi.”

Hình ảnh Ôn Tịnh xinh đẹp, ngọt ngào lại tràn vào lòng tôi, làm cho tôi cảm thấy áy náy mãi không thôi. Nếu là người khác thì chuyện này cũng chẳng tính là gì, nhưng cô ấy đã lớn lên với tôi từ nhỏ, chúng tôi chẳng khác nào chị em ruột thịt, không có gì là không nói với nhau.

“Hay là... từ từ rồi hãy nói?” Tôi yếu ớt nói, trong lòng thực sự cầu mong Ôn Tịnh sẽ yêu một người đàn ông khác, như vậy thì trong chúng tôi sẽ không có người nào bị tổn thương, mọi người đều được vui vẻ.

Chung Tuấn Hải nhìn tôi chăm chú, bỗng nhiên ôm chặt lấy tôi, dường như sợ tôi biến mất vậy.

“Tú Nghiên, đồng ý với anh một chuyện được không?” Giọng anh khàn khàn.

“Chuyện gì?”

“Đừng vì bất cứ khó khăn nào, hoặc bất cứ người nào mà dễ dàng rời xa anh.”

Tôi không thể không thừa nhận, Chung Tuấn Hải thực sự rất hiểu con người tôi.

Tôi nghĩ ngợi, trầm mặc không nói. Anh cứ ôm tôi như thế, không hề động đậy.

Thật lâu sau, cuối cùng tôi cũng lên tiếng: “Được, em đồng ý.”

Tình yêu đến chẳng dễ dàng, tôi cũng không muốn dễ dàng từ bỏ, bốn chữ ngắn gọn này là một lời hứa với anh, và cũng là một lời hứa tôi tự nói với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hóa ra hạnh phúc giản đơn như thế

Typo: Trangthao.

Buổi sáng đến công ty, về mặt Trương Đình có chút quái lạ, cô nàng đưa tay đỡ hông đứng trước tủ tài liệu đợi tôi. Không ngoài dự liệu, tôi biết ngay mình sẽ không thoát khỏi những màn “tra khảo” của cô nàng.

“Sao rồi, bà chị, trông có vẻ mệt mỏi nhỉ?” Tôi giả vờ không chú ý đến vẻ hung phấn của cô nàng, cứ thế đi thẳng đến chỗ ngồi của mình rồi đặt túi lên bàn.

Trương Đình cười về “đừng có đánh trống lảng thế” khiến tôi cảm thấy sồn tóc gáy. Cô nàng nói với giọng nham hiểm: “Tú Nghiên, cậu thực sự quá coi thường bạn bè rồi, có bạn trai mà không nói một tiếng, còn không mau khai hết ra?”

Tôi giả vờ kinh ngạc. “Vậy sao? Sao cậu lại không biết?”

Trương Đình thất vọng, gờ nắm đấm về phía tôi. “Đến tở mà cậu cũng giấu, uống công chúng ta là đồng nghiệp bao nhiêu năm nay!”

Tôi cười hi hi. “Đâu có, chuyện này còn chưa chắc chắn mà.”

Ánh mắt cô nàng lập tức sáng lên. “Vậy là có thật hả? Ở đâu?”

Tôi bật máy tính, mở mấy văn bản cần xử lý ra, miệng tùy tiện ứng phó: “Anh ấy làm ở công ty khác. Cậu đừng hỏi nữa, đợi khi nào mọi chuyện chắc chắn tở sẽ kể chi tiết cho cậu nghe, được chưa?”

Trương Đình là người thông minh, thấy thái độ của tôi lạnh nhạt liền biết tôi không muốn nói nhiều thì cũng không nói gì nữa, đúng lúc này có đồng nghiệp

tới tìm cô ấy, chủ đề này tự nhiên cũng được dừng ở đây.

Tận sâu trong nội tâm, tôi cũng không thật sự muốn giấu giếm chuyện này, chỉ là Chung Tuấn Hải và tôi cùng làm ở một công ty, nếu cứ bất chấp mà thừa nhận chuyện này thì không biết có bao nhiêu lời ra tiếng vào, quan trọng hơn là, bây giờ tôi đang ở trong tình thế khó xử, mặc dù anh ấy và Ôn Tĩnh đã trở nên xa cách, nhưng tôi rất cuộc vẫn không muốn mang tiếng là cướp người yêu của người khác. Nhưng phải làm thế nào mới được coi là tốt nhất đây, trong lòng tôi thực sự không có đáp án.

Bưng cốc trà đến phòng nghỉ, vì có tâm sự nên tôi không khỏi lo lắng nhìn đông nhìn tây, đến tận khi khom lưng lấy nước nóng mới đột nhiên nhìn thấy đôi chân trần trên tấm thảm màu xanh lam. Ngạc nhiên ngẩng đầu, nhưng lại nhìn thấy một đồng nghiệp người Trung Đông đang chấp tay hành lễ, nhắm mắt thành kính cầu nguyện. Cảnh tượng này xuất hiện ở một tòa nhà hiện đại rõ ràng khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng tôi lại không cho rằng chuyện này có gì đáng buồn cười. gương mặt anh ta chuyên chú và trầm mặc đã làm tôi rung động, khiến tôi chợt ý thức được rằng trên thế giới này vẫn tồn tại cái đề chúng ta phải kiên trì và tuân thủ nghiêm ngặt.

Về lại chỗ ngồi, tôi không kim được hỏi thăm Trương Đình. Trương Đình nói đó là một kỹ sư đến từ Iraq. Hôm qua, lúc nói chuyện cùng cô ấy, anh ta có nói đến tình hình của Iraq hiện giờ, đúng là khiến người ta phải thôn thức.

Khi lên đường sang Trung Quốc, anh ta đã đi từ nhà ra sân bay, hành trình ngắn ngủi khoảng nửa tiếng đồng hồ nhưng thực tế lại phải đi mất bốn tiếng đồng hồ, trên đường cứ năm bước lại có một trạm kiểm tra, mười bước lại có một gác canh, còn phải nhiều lần xuất trình các loại giấy tờ khác nhau cho các nhóm binh sĩ, chỉ cần sơ sẩy một chút thì e rằng cái mạng cũng chẳng còn nữa. Theo như lời anh ta nói thì có rất nhiều người Iraq sau khi đi ra ngoài làm việc đã phải vĩnh biệt gia đình, thật sự quá thê lương.

Nghĩ lại bộ dạng vừa rồi của anh ta, dù tiền đồ có mong manh, xa vời như thế nhưng vẫn quyết không từ bỏ tín ngưỡng, niềm tin của mình, lại liên tưởng đến chúng tôi đang sống trong cảnh hòa bình, chỉ chăm chăm theo đuổi cuộc sống đầy đủ về vật chất, khi quay đầu lại luôn cảm khái sự hồn nhiên, chân chất đã chẳng còn. Rốt cuộc ai mới là người may mắn hơn?

Vì vụ thẩm tra nên tuần này Chung Tuấn Hải rất bận rộn, ban ngày thì cung cấp tài liệu, giải thích các vấn đề, buổi tối còn phải cùng đi ăn tiệc xã giao. Thỉnh thoảng mới “hí” tôi một tiếng trên ST, sau đó lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhưng đến buổi tối, bất luận là ở đâu, anh cũng sẽ gọi điện thoại cho tôi nói chuyện vài câu. Có lúc, nếu đã quá muộn, anh sợ tôi đã ngủ thì sẽ gửi tin nhắn.

Nghe giọng nói của Chung Tuấn Hải thì dường như anh đang rất mệt mỏi. Dù có là ai thì sau năm ngày tinh thần lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng cũng sẽ chẳng như rồng như hổ được nữa.

“Đừng để mình mệt mỏi quá.” Tôi quan tâm dặn dò anh.

“Đợi khi nào hết bận, chúng ta cùng nhau đi du lịch nhé, được không?” Anh không ngần ngại thể hiện niềm khao khát.

Đương nhiên tôi đã nói: “Được.”

Ai ngờ anh chẳng hề nói chơi, đến thứ Sáu, tôi ăn cơm tối xong, đang ở trong phòng đọc sách thì có điện thoại của Chung Tuấn Hải gọi đến, rất vui vẻ nói với tôi rằng anh đã đặt hai vé tàu đi Tô Châu, sáng sớm mai sẽ xuất phát, đến tối Chủ nhật thì quay về.

“Anh đúng là bị điên rồi!” Tôi kinh ngạc kêu lên. Tôi còn chưa chuẩn bị gì mà.

“Đáng tiếc thời gian hơi gấp nên chúng ta chỉ có thể đi chơi gần một chút, đợi khi nào chúng ta đi nghỉ tuần trăng mật, nhất định anh sẽ đưa em đến Bali chơi.” Chung Tuấn Hải cứ thao thao bất tuyệt.

Tôi tính toán thời gian, thấy gấp gáp quá, muốn dập máy ngay lập tức để đi thu dọn hành lý.

“Haizz, đợi chút, lát nữa anh tới gặp em, chúng ta đi siêu thị mua ít đồ ăn, để mai đi đường còn có cái mà dùng.”

Tôi hậm hực vì giận mà không có chỗ phát tiết. “Anh nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, siêu thị đóng cửa từ lâu rồi. Sao anh không thể nói với em sớm một chút chứ, có cần việc gì cũng phải nước đến chân mới nhảy vậy không?”

Chung Tuấn Hải cúi kính giải thích: “Anh vốn cũng cho rằng kịp, nhưng không ngờ lại xong việc sớm hơn dự kiến, lúc đó anh mới chạy đi mua, hơn nữa cũng muốn cho em một sự bất ngờ.”

Nói xong, anh im lặng một lúc rồi lại dịu dàng nói: “Tú Nghiên, mấy ngày rồi không được gặp em, anh nhớ em chết đi được.”

Nghe anh nói câu này, trái tim tôi lập tức mềm đi. “Vậy anh đến đi, nhớ lái xe cẩn thận.”

Thấy tôi muộn như vậy rồi mà vẫn còn ra khỏi nhà, mẹ tôi há miệng định nói gì đó, cuối cùng lại rất thức thời không nói gì nữa.

Đợi tôi đi ra đến cửa, mẹ ở sau lưng tôi nói với theo: “Nhớ về sớm một chút nhé!”

Rốt cuộc thì bà vẫn không yên tâm mà, haizz!

Tôi ngồi vào xe của Chung Tuấn Hải, thấy trên gương mặt anh tràn ngập nét cười, tâm trạng rất tốt, dù sao thì một tuần không gặp, tôi cũng rất nhớ anh.

“Chúng ta sẽ đi đâu đây?”

Chung Tuấn Hải khởi động xe, dường như trong lòng đã có dự tính, liền nói: “Anh biết có một siêu thị bán hàng đến tận mười hai giờ đêm.”

Tôi biết anh đang nói đến siêu thị nào, nó nằm ở một quận phía bắc thành phố, cách trung tâm rất xa, xung quanh có rất nhiều biệt thự.

Tôi lắc đầu, nói: “Đi với anh, không chỉ da mặt dày hơn mà còn càng ngày càng điên. Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của em hoàn toàn bị đảo lộn rồi.”

Chung Tuấn Hải đắc ý, nói: “Có phải em cảm thấy ngày càng trẻ ra không?”

Tôi vui vẻ cười. “Nói anh béo, anh liền thừa nhận ngay được.”

Trong siêu thị quả nhiên đèn điện vẫn sáng trưng, mà khách khứa cũng không hề ít, chúng tôi đi thẳng đến khu vực có quầy bán bánh ngọt và hoa quả. Chung Tuấn Hải nhìn cái gì thấy thích liền cầm lên rồi ném vào xe đẩy, tôi tiện tay cầm lên, xem xét một hồi rồi trả lại về chỗ cũ.

“Trời, sao em có thể “quân phiệt” như thế chứ, còn giúp anh xét duyệt mấy thứ này nữa.” Chung Tuấn Hải liếc tôi.

Tôi cũng chẳng tỏ ra yếu thế. “Anh có biết suy nghĩ hay không thế? Lấy nhiều như vậy, mai cho anh cầm hết nhé.”

Anh giơ tay đầu hàng. “Được rồi, anh không chọn nữa, em tự giải quyết đi, đỡ lãng phí sức lực của anh.”

Tôi nhìn vào chiếc xe đẩy, cũng đã tương đối rồi, chỉ cần chọn thêm ít hoa quả nữa là được.

“Anh ở đây đợi em.” Tôi phát tay ra hiệu với Chung Tuấn Hải rồi chạy đến quầy hoa quả.

Tôi chọn mấy quả lê màu vàng nhạt, vừa để giải khát vừa ăn ngon.

Liếc thấy mấy quả cam ở bên cạnh cũng rất ngon mắt, quả nào quả nấy căng mọng mỡ màng, trong lòng tôi lại nhanh chóng tính toán xem hai người liệu có thể mang được bao nhiêu, có thể lấy thêm vài quả nữa không, hoàn toàn không để ý có một bóng người đã lặng lẽ xuất hiện bên cạnh từ lúc nào.

“Là... Tú Nghiên?” Giọng nói tôi từng khắc cốt ghi tâm ấy đột nhiên vang lên bên tai, vẫn trầm thấp như ngày nào, vô cùng âm áp.

Tôi được một phen chấn động, bất ngờ quay người sang, sau đó toàn thân như hóa đá.

Người đó chính là Vệ Lê Quân. Tóc anh được chải gọn gàng ra sau đầu, cách ăn mặc thoát nhìn trông có vẻ tùy tiện nhưng lại vô cùng tinh tế, mỗi cử chỉ, hành động càng thêm chín chắn và trầm ổn. Vệ Lê Quân của ngày hôm nay chắc chắn là người có thể nắm mọi thứ trong lòng bàn tay.

Trong ánh mắt đang nhìn tôi chăm chú có ý cười và một tia cảm xúc mà tôi vĩnh viễn không bao giờ hiểu được.

Xa cách ba năm, tôi mới phát hiện đến khi gặp lại anh ấy, trái tim tôi vẫn loạn nhịp, chân tay vẫn luống cuống như ngày nào.

Khi tôi ý thức được rằng mình phải phản ứng lại thì đầu lưỡi lại như cứng đờ. “Chào... Tổng giám đốc Vệ!” Tôi vẫn dùng cách gọi như khi còn làm ở công ty cũ, trừ cách này ra thì tôi thực sự không biết phải xưng hô như thế nào. Thậm chí tôi còn không rõ lúc này về mặt tôi có được tự nhiên hay không.

Không biết từ lúc nào, Chung Tuấn Hải đã đi đến bên cạnh rồi nắm lấy tay tôi. Hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền tới khiến tôi dần khôi phục lại ý thức.

Vệ Lê Quân gật đầu, sau đó ánh mắt tự nhiên hướng sang Chung Tuấn Hải. “Đây là...”

Giọng nói trầm ổn của Chung Tuấn Hải truyền tới: “Tôi là bạn trai của Tú Nghiên.”

Trong mắt Vệ Lê Quân xẹt qua một tia sáng nhưng ngay sau đó liền biến mất nên tôi không nhìn rõ. Anh ấy mỉm cười gật đầu, rồi dường như nhớ ra chuyện gì, nói: “Ồ, hai người cứ từ từ đi mua đồ, tôi còn có việc nên xin đi trước.” Sau đó không đứng lại thêm nữa, anh ấy quay người rồi đi.

Nhìn theo bóng lưng của Vệ Lê Quân, tôi bất giác tự hỏi, tôi... còn quan tâm tới anh ta sao?

Anh ấy vẫn nho nhã như xưa, đáng vẻ nhẹ nhàng, ngay cả ánh mắt cũng không hề già đi.

“Rốt cuộc anh có từng thích em không?” Tôi đã từng từ bỏ hết tôn nghiêm của bản thân để đứng trước mặt Vệ Lê Quân, vừa khóc lóc thảm thiết vừa hỏi, nhưng cái nhận được chỉ là sự trầm mặc, dù là một câu phủ định mà anh ấy cũng tiếc rẻ không muốn cho tôi, để mặc tôi đau khổ. Đến hôm nay nghĩ lại, không biết anh ấy là người thiện lương hay tàn nhẫn nữa.

“Haizz!” Chung Tuấn Hải lắc lắc tay tôi.

Tôi kinh ngạc quay lại, thấy trên gương mặt anh là vẻ bất mãn.

“Anh ghen rồi.” Chung Tuấn Hải hùng hổ nói, sau đó nâng tay tôi lên. “Trái tim em vừa đập loạn không thể khống chế được, có phải là vẫn còn tình cảm với anh ta không?”

Tôi chớp chớp mắt. “Nghe anh nói như vậy em mới thấy hình như đúng là còn có chuyện đó. Không được, em phải đuổi theo anh ấy.”

Chung Tuấn Hải nghiêng răng, nói: “Em cứ thử xem!”

Thấy anh ấy thực sự căng thẳng, tôi mới nhào qua, véo véo hai gò má anh. “Được rồi, đúng là cái bình dấm chua mà.” Sau đó nghiêm túc gờ một bàn tay lên, nói với trời: “Tôi xin thề, trong lòng Tần Tú Nghiên chỉ có một mình Chung Tuấn Hải.”

Lời buồn nôn như thế này lại có hiệu quả đặc biệt đối với những đôi tình nhân. Chung Tuấn Hải hoài nghi nhìn tôi rất lâu, cuối cùng nở một nụ cười xán lạn.

Rốt cuộc Vệ Lê Quân có yêu tôi hay không, tôi đã từng đau khổ suy nghĩ về vấn đề này, nhưng bây giờ, nó đã không còn quan trọng nữa. Nỗi đau buồn từng làm phiền tôi trong một khoảng thời gian rất dài đã như làn khói tiêu tan trong gió. Anh ấy, có lẽ vẫn là anh ấy của thuở ban đầu, còn tôi, đã không còn là tôi của ngày xưa nữa.

Thời khắc này, cuối cùng tôi cũng hoàn toàn được giải thoát khỏi quá khứ.

Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng.

Tần bộ nơi cổ thành ngàn năm tuổi Tô Châu, mặc dù trước mắt ngập tràn những con phố buôn bán, những tòa nhà cao tầng hiện đại, những đoàn người đông đúc, nhưng dù sao nơi này cũng từng thái ngهن biết bao tao nhân mặc khách. Sự huy hoàng chói mắt ấy đã được lịch sử ngàn năm cóp nhặt rồi dần dần lắng xuống, tích lũy thành vẻ hoa mỹ như gấm vóc. Hòa mình vào đó, bên tai thỉnh thoảng lại có một giọng nói của người Giang Nam vang lên. Đi trên con đường cổ kính rợp bóng cây lại không cảm thấy ngột ngạt mà cảm thấy quyến luyến mãi không thôi. Từ Môn, cầu Ô Thước, Thái Giám Lộng, Thố Kho Hạng... những cái tên mà chỉ nghe thôi đã đoán được bên trong đó ẩn chứa những điển cố lãng mạn và lâu đời như thế nào.

Buổi chiều ngày đầu tiên chúng tôi đi Châu Trang. Nghe nói tiểu trấn này còn mang những đặc trưng của vùng sông nước Giang Nam hơn trong thành phố. Nhưng đáng tiếc ở đây nhiều người quá. Những con người trong trấn đã mất đi sự chất phác, đơn thuần, đi đến đâu cũng có người đuổi theo bạn rồi hỏi: “Có muốn thuê thuyền không? Hai mươi lăm đồng một chiếc.” Nhưng dù sao những chuyện đó cũng chẳng gây trở ngại cho cuộc vui của chúng tôi.

Tôi mặc đồ thể thao, tóc buộc cao đuôi ngựa, đội mũ lưỡi trai, sau lưng đeo một chiếc ba lô không nặng lắm, mỗi bước chân đều nhẹ nhàng, nhanh nhẹn. Chung Tuấn Hải ở bên cạnh ngoài việc cao hơn một chút, đeo chiếc ba lô to hơn chiếc ba lô của tôi một chút thì trang phục cũng chẳng khác tôi là mấy.

Chúng tôi hòa mình vào dòng du khách đang xuôi ngược, tâm trạng vui vẻ giống như thời trung học trốn học đi chơi. Đối với tôi, chơi ở đâu cũng chẳng có gì khác, quan trọng là người đi bên cạnh mình là ai...

Có lẽ tâm trạng đang rất tốt, Chung Tuấn Hải lại bắt đầu giờ bản tính nghịch ngợm. Tôi cứ vừa ngắm nghía cảnh sắc vừa bước đi đến khi quay đầu lại thì đã không nhìn thấy bóng dáng anh đâu nữa, liền vội vàng quay lại tìm. Giữa biển người như thế này, nào có dễ dàng tìm thấy chứ, vậy nên tôi đành đứng ở một chỗ dễ nhìn thấy, lấy điện thoại ra gọi cho anh.

Đang đợi, bên tai tôi chợt có hơi thở nóng hổi phả đến, trong giọng nói của Chung Tuấn Hải thấp thoáng nét cười: “Người đẹp, đang gọi điện thoại cho ai vậy?”

Tôi nín thở, quay phắt lại, giờ tay định đánh Chung Tuấn Hải. Anh vừa cười lớn vừa nhanh nhẹn quay đầu bỏ chạy. Tôi cũng cất bước đuổi theo ở phía sau, đến tận khi không chạy nổi nữa mới dừng lại, hai tay chống đầu gối, miệng thở dốc, ném ánh mắt tức giận về phía Chung Tuấn Hải đứng cách đó năm mét cũng đang thở hên hên.

“Nếu anh còn chạy nữa thì em sẽ tức giận thật đấy.” Tôi lớn tiếng cảnh cáo.

Trên gương mặt anh thoáng qua một nét cười tinh nghịch, trong mắt vẫn là sự lạnh lợi chưa biến mất, đáp: “Em phải hứa là không đánh anh nữa thì anh mới quay lại.”

Tôi dờ khóc dờ cười. “Buồn cười thật! Em đã đánh anh chưa?”

Cuối cùng, Chung Tuấn Hải cũng cười tươi đi đến, đợi đến khi tôi có thể với tới người anh thì bắt ngờ duỗi tay ra cù anh một cái.

Chung Tuấn Hải né tránh, kêu ầm lên: “Tần Tú Nghiên, em chơi xấu!”

Tôi đắc ý vịn lại: “Đồ ngốc, em chỉ nói không đánh anh thôi chứ đâu có nói không cù anh?”

Chúng tôi cứ ồn ào, cứ cười như thế, cuối cùng Chung Tuấn Hải bất ngờ kéo tôi vào lòng, áp sát vào tôi, khẽ nói: “Tú Nghiên, hôm nay anh chưa hôn em, chúng ta cùng biểu diễn một nụ hôn dài nhé, thế nào?”

Tôi vừa muốn phản đối thì miệng đã bị Chung Tuấn Hải nhanh chóng chặn lại. Một cơn run rẩy lan từ lòng bàn chân đến tận trái tim, tôi không còn giãy giụa nữa mà dịu dàng phối hợp với anh. Trên một con phố xa lạ ở một thành phố xa lạ, tôi cùng Chung Tuấn Hải ôm hôn nồng nàn...

Ở bên Chung Tuấn Hải, tôi cảm thấy mình tràn đầy sức sống. Ngày thứ hai chúng tôi đi tham quan mấy điểm trong thành phố. Sau khi đến Hồ Khâu, Chuyết Chính Viên, Sư Tử Lâm, đến buổi chiều vẫn còn sức lực để leo núi Thiên Bình.

Núi Thiên Bình thực ra cũng không cao lắm, chỉ cao khoảng hai trăm mét so với mực nước biển, cùng lắm chỉ được coi là một ngọn núi nhỏ. Nhưng sức lực của tôi không còn, leo đến lưng chừng núi thì chỉ muốn nghỉ, mặc cho Chung Tuấn Hải thúc giục, tôi cũng nhất định không đi tiếp dù chỉ nửa bước.

“Chỉ còn mấy bước chân nữa là đến rồi, cố gắng một chút nữa thôi.” Chung Tuấn Hải không ngừng thuyết phục tôi.

“Hay là anh công em?” Tôi bắt đầu ăn vạ.

“Anh biết ngay em là kẻ lười biếng mà!” Chung Tuấn Hải bắt đầu dĩ lâu bầu, sau đó đi đến trước mặt tôi, quay lưng lại, hơi khom người xuống, lớn tiếng nói: “Lên đi!”

Tôi vui vẻ. “Có được không vậy? Đừng có mà để cả người lẫn ngựa cùng lăn xuống dưới kia thành cục bột luôn đấy!”

“Em có muốn anh công nữa không đây, nếu em còn không lên là anh đứng dậy đấy!”

Tôi vội vàng trèo lên lưng anh, có cơ hội để tiết kiệm sức lực thì lẽ nào lại bỏ lỡ.

Anh vững vàng đứng dậy rồi bắt đầu đi tiếp.

“Nhìn anh có vẻ yếu ớt nhưng không ngờ cũng khỏe đấy chứ nhỉ?” Người tôi nhẹ nhõm, miệng càng không biết mệt mỏi.

“Anh thường xuyên tập thể dục, đâu có như em, cả ngày ngồi trong văn phòng, chẳng chịu vận động gì cả.”

Leo được một đoạn, Chung Tuấn Hải thở hổn hển, nói: “Sao em lại nặng thế này chứ, lần sau đi tập thể dục, anh nhất định phải đưa em đi cùng, em mà béo quá là anh không thích nữa.”

Tôi khẽ cốc vào đầu anh một cái, la àm lên: “Anh to gan thật đấy, dám chê em béo!”

Chung Tuấn Hải cũng gào lên: “Em đừng có mà thừa cơ hãm hại người khác như thế chứ!”

Thình thoảng lại có một du khách liếc nhìn chúng tôi, còn có đứa trẻ cứ chạy tới chạy lui nhìn tôi rồi nhe răng cười, cuối cùng tôi cảm thấy hơi xấu hổ liền vỗ vỗ vào vai Chung Tuấn Hải, nói: “Này, thả em xuống đi, người ta cứ nhìn em...”

Chung Tuấn Hải cười giảo hoạt. “Không thả, cứ để người ta nhìn, có người lớn thế này rồi còn đòi công.”

Không những không thả, anh còn nhắm thẳng đến chỗ đông người mà đi, sau đó đắc ý nói: “Để xem em có xấu hổ không?”

Tôi vội đầu vào cổ Chung Tuấn Hải để giấu gương mặt mình, cười ha ha. “Người ta không nhìn thấy em, không nhìn thấy em...”

“Em mau buông ra, buồn quá!”

Tôi nằm trên lưng Chung Tuấn Hải, nụ cười làm tiêu tan hết những mệt mỏi. Tôi chợt phát hiện, hóa ra hạnh phúc giản đơn như thế này...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chẳng điều gì không vượt qua được

Typo: Trangthao.

Lại một buổi sáng thứ Sáu, tôi vội đầu vào sửa một văn bản.

Tôi có thói quen viết nháp những suy nghĩ của mình ra giấy trước, sau đó mới gõ vào file word. Nhìn vào màn hình trắng, đầu óc tôi cũng trống tuếch.

Văn bản này là để gửi cho bên hải quan nên câu chữ phải suy nghĩ rất cẩn thận mới được. Thình thoảng tôi lại cắn đầu bút, giống như học sinh tiểu học đang khổ sở suy nghĩ để viết một bài văn.

“Xin chào, Tần san (*).” Một giọng nói cứng nhắc vang lên bên phải tôi.

(*) Chữ san là cách xưng hô trong tiếng Nhật nghĩa tương đương với anh, chị.

Tôi từ từ ngẩng đầu, quay sang, sau đó thì bị giật mình.

Người ở trước mặt tôi, khuôn mặt trắng mập, đôi mắt hẹp dài, đang cười híp mắt nhìn tôi chăm chăm, cái miệng há rộng để lộ kẽ hở giữa hai chiếc răng cửa, trông gương mặt đã thô lại còn để kiểu tóc giống hệt nhóc Maruko.

Đầu óc tôi xoay chuyển mấy vòng mới có phản ứng lại được. Quý vào lòng rồi!

Sau khi sắp tôi tìm mọi cách để lấy được chiếc máy kia về thì quên luôn lời hứa cho nhân viên đi du lịch nước ngoài, ngược lại, lại cho mấy đồng nghiệp người Nhật Bản đến Trung Quốc tham quan để “mở ra một con đường mới”.

Sau ngày lập xuân, “đoàn khách tham quan” đầu tiên đã hơn hớ đến nơi.

Tôi đứng dậy, mỉm cười, nói bằng tiếng Anh: “Hoan nghênh anh, Harada tiên sinh!”

Harada là một kỹ sư có thâm niên của Nhật Bản, chúng tôi thường xuyên trao đổi thư kiện nhưng đây là lần đầu tiên tôi được diện kiến dung nhan của anh ta.

Phía sau anh ta còn có một nhóm kỹ sư trẻ người Nhật Bản, bọn họ mặc đồng phục màu xanh lá cây, trông sạch sẽ, gọn gàng, tinh thần phấn chấn, nhưng trên mặt vẫn có chút rụt rè.

Sau khi chào hỏi, tôi dẫn bọn họ đến phòng hội nghị còn trống, họ sẽ làm việc ở đây một tuần, Harada sẽ giảng giải cho những kỹ sư mới về nguyên lý của máy móc và kiến thức về bảo hành và sửa chữa...

Người Nhật Bản thường khá là hướng nội, hơn nữa còn vì vấn đề ngôn ngữ, khi nói chuyện, bọn họ rất hạn chế nói về bản thân, mỗi khi phải giao tiếp với chúng tôi, họ luôn có chút ngượng ngùng, còn Harada thì chắc chắn là một dị biệt trong số những người Nhật Bản. Tính tình của anh ta cởi mở, nói tiếng Anh cũng khá lưu loát, gặp ai cũng có thể nói chuyện vài câu, chỉ mới nửa ngày là anh ta đã có thể thân thiết với mọi người trong văn phòng, nhất là tôi, có lẽ do có nhiều thứ cần trao đổi nên cũng tiếp xúc khá nhiều.

Buổi chiều, chúng tôi đang ngồi trong phòng nghỉ của khu làm thí nghiệm ở tầng một, tôi nói cho anh ta nghe một vài hạng mục công việc và quy tắc cần chú ý. Mấy kỹ sư ngồi bên cạnh thì ghi chép vào sổ tay các thí nghiệm làm trên máy, thỉnh thoảng lại quay sang thỉnh giáo Harada một, hai câu.

Buổi tối, tôi đi ăn pizza ở cửa hàng Pizza Hut cùng Chung Tuấn Hải.

Tôi vui vẻ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cuối tuần, cửa hàng Pizza Hut vô cùng đông khách, người ta xếp hàng dài ở ngoài cửa, rất nhiều thanh niên nhàn nhả vừa nói chuyện vừa đợi, chẳng mấy may có vẻ mất kiên nhẫn, dường như đây được coi là thói quen rất thời thượng.

Điện thoại của tôi đột nhiên đổ chuông, tôi cúi đầu tìm điện thoại trong túi xách, nhìn lướt qua dãy số, cảm xúc vui vẻ lập tức biến mất, là Ôn Tịnh.

Chung Tuấn Hải phát hiện ra sự thay đổi đột ngột của tôi, hỏi với giọng kỳ quái “Ai đấy?”

Tôi không thay đổi sắc mặt, đáp: “Tiểu Tịnh.”

Anh đang cầm cốc nước hoa quả lên uống, chiếc cốc đã đưa đến bên miệng thì đột nhiên dừng lại, vẻ mặt mất tự nhiên.

Tôi khẽ hít sâu một hơi, lo lắng bất an nhấn nút nghe trên điện thoại.

“Tú Nghiên, chị không ở nhà phải không?” Giọng nói của Ôn Tịnh vẫn ngọt ngào như thế, vẫn tràn đầy sự tin tưởng, chỉ là lúc này nghe thấy, lại giống như có một tảng đá đang chặn ngực làm tôi cảm thấy tắc nghẽn.

“Đúng vậy, chị đang ra ngoài ăn cơm.” Tôi miễn cưỡng cười, nói.

“Đi ăn với bạn trai sao?” Ôn Tịnh vui vẻ cười khanh khách.

Cô ấy lúc nào cũng nói đùa với tôi như thế, nếu là trước đây thì tôi sẽ vui vẻ giỡn hớt với cô ấy, nhưng hôm nay, câu nói đùa này lại khiến cổ họng tôi như nghẹn lại.

Tôi không biết phải trả lời như thế nào, lại không muốn nói dối, đành chuyển chủ đề: “Còn em thì sao? Đang làm gì đấy?”

Giọng nói vui vẻ của Ôn Tịnh lại vang lên: “Em vẫn đang ở văn phòng, lát nữa sẽ ra ngoài ăn tối. Tú Nghiên, em nói cho chị biết một chuyện, hôm nay em đã chính thức tham dự một phiên tòa, lúc đó thực sự rất căng thẳng, nhưng cuối cùng cũng vượt qua cửa ải này, các đồng nghiệp đều nói hôm nay em đã làm rất tốt.”

“Chúc mừng em!” Tôi chăm chú lắng nghe rồi cẩn thận trả lời, chẳng còn niềm vui khi nói chuyện điện thoại với cô ấy như ngày xưa.

Ôn Tịnh nói tiếp: “Nhịp sống ở đây rất nhanh, công việc cũng vất vả, cũng may mà khả năng thích nghi của em rất tốt nên mới có thể ứng phó được, chỉ là... có lúc cảm thấy rất cô đơn. Ngoài mấy đồng nghiệp ở văn phòng thì em chẳng có lấy một người bạn để nói chuyện.”

“Có được tất có mất, em có thể làm được như thế này thì chắc chắn tiền đồ sẽ rộng mở.” Tôi an ủi cô ấy.

Tôi có thể tưởng tượng ra vẻ mãn nguyện của Ôn Tịnh, dần dần cảm thấy mừng thay cho cô ấy.

Ôn Tịnh đột nhiên hạ thấp giọng: “A Hải... anh ấy vẫn tốt chứ?”

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy hồi hộp, nhanh chóng liếc Chung Tuấn Hải một cái, thấy anh đang cúi đầu nghịch cái đĩa, không biết lúc này đang nghĩ gì.

Tôi liền hàm hồ đáp: “Câu ấy vẫn ổn.”

Dường như Ôn Tịnh cũng không rõ rốt cuộc mình muốn hỏi điều gì, liền trầm mặc một lát mới ừ ừ “ừm” một tiếng, rồi không hỏi thêm gì nữa.

Tôi nóng lòng muốn chuyển chủ đề, vội vàng hỏi: “Khi nào em về? Lâu lắm rồi không gặp em.”

“Ồ, em cũng không biết, phải xem tình hình công việc bên này thế nào đã, nếu rảnh thì em sẽ về một chuyến. Mẹ em cũng suốt ngày phàn nàn với em rằng trong lòng em không có bà, hi hi!”

Trong lòng tôi khẽ động, liền liếm môi, chột vật mãi mới lên tiếng hỏi được một câu: “Tiểu Tịnh... em còn yêu A Hải không?”

Chung Tuấn Hải nghe thấy câu này thì bất ngờ ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt anh chạm vào ánh mắt tôi, trong mắt anh rõ ràng thoáng qua một tia căng thẳng.

Ở đầu máy bên kia, Ôn Tịnh ngưng ngừng hỏi lại: “Có phải A Hải bảo chị hỏi không?”

Tôi nhất thời cứng họng, biết rằng tôi đã làm Ôn Tịnh hiểu lầm. “Không, không phải, chị chỉ là...” Trong lòng tôi rất hối hận vì sự lỗ mãng của mình.

Ôn Tịnh úp úp mở mở một hồi rồi mới chán nản nói: “Em cũng không biết nữa, có lẽ còn... Mặc dù anh Cao đối xử với em rất tốt, nhưng trong lòng em rất mâu thuẫn...”

Tôi chợt có cảm giác bất an, thậm chí cảm thấy mình rất độc ác, giống như gián điệp, vì lợi ích cá nhân mà dò hỏi ý tứ của người bạn thân nhất một cách hèn hạ.

Trong điện thoại vọng tới tiếng ai đó gọi Ôn Tịnh, cô ấy trả lời một tiếng rồi lại nói với tôi: “Tú Nghiên, em phải đi rồi, lần sau lại nói chuyện với chị nhé, bye bye!”

Cuối cùng cũng ngắt điện thoại, tôi đặt chiếc điện thoại xuống bàn với một tâm trạng nặng nề, sau đó bình tĩnh nhìn sang Chung Tuấn Hải, với một chút mong lung.

Anh cũng nhìn tôi như thế, đôi con ngươi đen láy lóe lên một tia sáng bất định. Anh đột nhiên rút điện thoại ra và bắt đầu bấm số.

“Để anh nói rõ ràng với cô ấy.” Anh nói rất nhanh.

“Đừng!” Tôi sợ hãi nhảy dựng lên, vội vàng dùng tay ngăn anh lại.

Bàn tay phải đang cầm điện thoại của anh để mặc cho tôi giật lấy, cặp lông mày anh tuấn nhíu chặt. “Tú Nghiên, anh cũng không muốn làm cô ấy buồn, nhưng chuyện này nhất định phải có một cái kết, càng kéo dài thì cô ấy càng bị tổn thương.”

Tôi thừa nhận những điều Chung Tuấn Hải nói đều có lý, nhưng thử đổi vị trí, nếu tôi là Ôn Tịnh đang ở nơi đất khách quê người, khi nhớ tới người bạn thân nhất lại nhận được điện thoại chia tay của người mình yêu, tôi nhất định sẽ không chịu được.

“Hay là đợi khi nào cô ấy quay về, chúng ta sẽ trực tiếp nói với cô ấy, được không?” Tôi năn nỉ.

Chung Tuấn Hải nhìn tôi rất lâu, cuối cùng vẻ mặt cũng hòa hoãn hơn nhiều, tôi nghĩ, bất luận thế nào, trong lòng anh cũng có chút áy náy và thấp thỏm không yên. Trong tiềm thức, chúng tôi đã quen với việc bảo vệ Ôn Tịnh, nhưng lại không ngờ được có một ngày sẽ làm cô ấy bị tổn thương.

Chúng tôi ăn nốt buổi tối trong sự nặng nề, từ cửa hàng đi ra, con gió đêm ngấm đầy ý xuân chậm chậm thổi qua mặt, nhưng tôi chẳng hề cảm thấy ấm áp. Chúng tôi vốn định đi xem phim nhưng bây giờ chẳng còn chút hứng thú nào nữa.

“Hay là chúng ta đi dạo ở bên ngoài nhé?” Tôi nói bằng giọng nhàn nhạt.

Chung Tuấn Hải nắm lấy bàn tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau, chúng tôi cứ lặng lẽ đi theo biển người về phía trước.

Tôi vắt óc suy nghĩ, hy vọng sẽ tìm ra một cách giải quyết tốt nhất, nhưng rốt cuộc chi phí công, dù tôi có đưa ra phương án nào thì kết quả đều giống nhau.

Nhưng người ta vẫn luôn có tâm lý kéo dài và trì hoãn trước mỗi nguy hiểm, một khi cảm thấy có một con đường khác thì sẽ không tự chủ được mà muốn thoát ra, hoặc là sẽ dừng lại không tiến về phía trước. Tôi cũng đang ép mình có tâm lý như vậy, liền ném mọi chuyện vừa mới nói lại chẳng có tác

dụng này sang một bên, để ngày mai tính tiếp.

Hồi lâu sau, Chung Tuấn Hải mới lên tiếng hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, như cười như không nói: “Em đang nghĩ, có nên đem anh trả lại cho Ôn Tịnh không?”

Ý cười trên mặt anh đột nhiên biến mất, bước chân cũng đột ngột dừng lại, kéo tôi đến đối diện anh, nhìn tôi bằng ánh mắt đe dọa, nói: “Em đừng nói đùa với anh như vậy, anh chẳng thấy buồn cười chút nào cả.”

Khóe miệng anh rõ ràng nhếch lên, đôi con ngươi đen lấy ánh lên tia phần nộ, tôi có chút hối hận vì mình đã ăn nói lung tung, liền đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt đang cứng ngắc của anh, dịu giọng nói: “Đồ ngốc, làm sao em có thể không cần anh chứ!”

Anh lại không hề động đậy, chỉ nhìn tôi chằm chằm bằng ánh mắt kinh ngạc, dường như muốn nhìn thấu trái tim tôi.

Tôi đưa hai cánh tay ra ôm lấy eo của Chung Tuấn Hải rồi ngẩng đầu nhìn lên gương mặt anh, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau.

Anh nói bằng vẻ bình tĩnh mà nghiêm túc: “Tú Nghiên, em phải có niềm tin vào bản thân mình, không có gì là không vượt qua được.”

Sự kiên định của anh đã truyền sang tôi, tôi nhìn thẳng vào mắt anh, khẽ gật đầu.

Tình yêu, phải có sự bảo vệ của trách nhiệm mới có thể đơm hoa kết trái. Tôi nghĩ đến lời thề của mình, trong lòng thầm hứa, lần này, tôi nhất định sẽ không chạy trốn.

Hôm nay về nhà sớm hơn mọi khi, vừa vào cửa, tôi nhìn thấy mẹ đang đi từ ngoài ban công vào, vẻ mặt có chút kỳ lạ. Tôi không để ý, đi thẳng về phòng mình.

Một lát sau, mẹ cũng đi theo vào phòng tôi.

“Vừa rồi ai đưa con về đây?”

Tôi có chút sùng sốt, biết là chắc chắn mẹ đã cảm thấy điều gì đó, đành phải thành thật trả lời: “A Hải.”

Mẹ tôi bỗng trở nên căng thẳng, nói ra những nghi vấn trong lòng: “Tú Nghiên, có phải con và A Hải đang yêu nhau không?”

Tôi gật đầu, thẳng thắn thừa nhận.

Thấy tôi thẳng thắn như vậy, mẹ tôi lại có chút luống cuống, ngần ngại một hồi mới nói: “Thế thằng bé với Tiểu Tịnh...”

“Mẹ, chuyện này bọn con sẽ giải quyết.”

Mẹ tôi ngồi xuống giường, lại ngần ngại mất nửa ngày rồi mới rầu rĩ nói: “Tú Nghiên, mẹ biết A Hải là một thằng bé rất tốt, nhưng chuyện của nó với Tiểu Tịnh dù sao cũng được hai bên gia đình thừa nhận rồi, bây giờ con lại chặn giữa hai đứa thế này sẽ khiến cho người ta dị nghị, sẽ có người nói rằng con lợi dụng nó...”

“Mẹ!” Tôi phiền não ngắt lời mẹ. “Mẹ cứ để con tự giải quyết chuyện này, được không ạ?”

“Được, được, mẹ không nói nữa.” Mẹ thấy tôi thật sự có vẻ khó chịu thì đành dừng lại, chỉ thờ dãi, nói: “Con cũng lớn rồi, có những chuyện phải biết chừa mực.”

Mẹ đứng dậy định đi thì tôi gọi bà lại, rồi cắn môi nói: “Chuyện này... mẹ đừng nói cho bố biết với, tránh để bố tức giận.”

Bà chợt dừng bước chân, quay lại ngồi xuống, vẻ mặt trở lại bình thường. “Bố con... thực ra đã biết tất cả rồi.”

Tôi kinh ngạc nhìn mẹ, nghe bà nói tiếp: “Tính tình của hai bố con giống như được đúc từ một khuôn ra, ai cũng cố chấp, trong lòng đã muốn cái gì thì phải có cho bằng được.”

Tôi cười khanh khách.

“Hôm đó con mua đĩa tuồng Côn Sơn cho ông ấy, ông ấy mặc dù không nói gì nhưng trong lòng rất vui. Con ấy mà, bao nhiêu năm rồi chỉ có gây phiền phức cho ông ấy.”

Tôi bất giác cúi đầu.

“Hôm nay, mẹ đã nói chuyện cho bố con thông suốt rồi, chuyện của con thì cứ để con tự giải quyết, kéo không con lại oán giận ông ấy.”

Tôi rướn người ôm chầm lấy vai mẹ, áy náy nói: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng cho con nữa, con không còn là trẻ con, con tự biết mình phải làm gì.” Cuối cùng, tôi không kìm được lại khẽ nói một câu: “Không có gì là không vượt qua được.”

Mẹ vỗ vỗ lên vai tôi, giống như ngày bé bà thường an ủi tôi, không ai nói gì nữa, tôi chỉ lẳng lặng ghé sát vào bà, sự ấm áp lại trở về ngự trị nơi trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chuyện gì đến thì sớm muộn gì cũng sẽ đến

Sinh nhật của Chung Tuấn Hải là cuối tháng Tư, năm nay rơi vào ngày thường và chúng tôi đã sớm bàn bạc xong hết kế hoạch của buổi tối.

Tôi lặng lẽ chuẩn bị một món quà, là một khối hình lập phương bằng bạch kim, bên trên có hoa văn hình chữ S, đơn giản mà trang nhã, xò qua một sợi dây da màu đen tinh tế, có thể đeo lên cổ. chiếc vòng này hợp với màu da của anh, nhất định sẽ rất đẹp.

Tôi cố gắng giải quyết hết đồng công việc trong ngày, tránh để buổi tối phải tăng ca ngoài ý muốn, vì vậy cả buổi sáng khá bận rộn.

Trương Đình đã chính thức nghỉ sinh, hai ngày tới là sinh rồi, văn phòng phải tuyển thực tập sinh để ứng phó với đồng công việc của cô ấy. Cô thực tập sinh mới đến mặc dù không có kinh nghiệm nhưng lại thông minh lanh lợi, khả năng lĩnh hội tốt, học hỏi rất nhanh. . . Nhìn chung chúng tôi không vì việc Trương Đình nghỉ sinh mà lúng túng trong công việc.

Hôm nay, ở văn phòng chỉ có tôi và cô bé thực tập sinh. Sau bữa trưa là thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm trong phòng hội nghị đối diện với văn phòng, nghe cô ấy kể những chuyện thú vị ở trường học, thỉnh thoảng thấy buồn cười tôi lại chen vào một, hai câu, giống như đang ôn lại những kỷ niệm trong những năm tháng còn đi học.

Khi điện thoại đổ chuông, tôi có chút luyến tiếc không rời đi, và cũng không ngờ được rằng người gọi điện đến lại là Ôn Tịnh. Tôi bỗng cảm thấy căng thẳng.

“Chị đoán xem em đang ở đâu?” Ôn Tịnh cười hi hi, hỏi.

“Em. . . Không phải em đã về rồi đấy chứ?” Nghe giọng nói của cô ấy, có lẽ kẻ ngốc cũng có thể đoán ra.

“Chính xác!” Cô ấy cười vui vẻ. “Hôm nay là sinh nhật của A Hải nên em quyết tâm về một chuyến.”

Tôi cười khỏ, tâm trạng vốn rất tốt bỗng như một làn khói tan biến mất.

Ôn Tịnh không hề hay biết, vẫn vui vẻ nói tiếp: “Em đã đặt chỗ ở Thảm Ký rồi, buổi tối chúng ta tụ tập nhé!”

“Em đã nói với A Hải chưa?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Em chưa. Người đầu tiên em nghĩ đến là chị mà.” Nói xong, cô ấy lại cất tiếng cười trong trẻo.

Tôi bỗng hạ quyết tâm, nói: “Được, buổi tối, chị nhất định sẽ đến.”

Ôn Tịnh hớn hờ nói: “Vậy cứ như thế đi, để em gọi điện cho A Hải.”

Tôi cứ cảm điện thoại mà ngẩn người, cô bé thực tập sinh mang đến cho tôi một cốc cà phê, khéo léo nói: “Chị Tàn, chị uống cốc cà phê để lấy lại tinh thần đi ạ!”

Tôi cười, nói: “Cảm ơn em!”

Tôi lén đưa tay lên sờ mặt, lẽ nào trông tôi chẳng có chút tinh thần rõ thế sao?

Không lâu sau, Chung Tuấn Hải gọi điện đến cho tôi. “Em có đi không?” Anh hỏi.

“Đi chứ!” Tôi đáp ngắn gọn.

“... Được, tan làm anh đợi em.” Anh dừng lại trong giây lát rồi nói nhanh.

Trong lòng chúng tôi đều hiểu rõ, chỉ là không ai nói ra mà thôi, rằng chuyện phải đến thì sớm muộn gì cũng sẽ đến, mãi trốn tránh không phải là giải pháp.

Cả buổi chiều chỉ có cô bé thực tập sinh bận rộn chuẩn bị tài liệu, in ấn, sắp xếp, thỉnh thoảng lại đến hỏi tôi cái này cái kia. Còn tôi ngồi nhìn máy tính mà lòng không yên, trong đầu là muôn vàn những suy nghĩ, rằng khi gặp mặt thì phải chào hỏi nhau như thế nào, sao đó làm thế nào để có cơ hội nói ra sự thật, phải nói như thế nào, tôi còn không ngại ngừng mà tập thử mấy lần, nhưng ngẫm nghĩ lại vẫn thấy có sơ hở, lần nào cũng không được như ý.

Tôi cứ thấp thỏm như thế đến tận lúc tan làm.

Cô bé thực tập sinh làm việc tính công theo giờ nên về rất đúng giờ. Khi cô ấy đi rồi thì trong văn phòng chỉ còn lại một mình tôi. Máy photocopy cuối cùng cũng ngừng hoạt động, nơi này trở nên yên tĩnh lạ thường.

Tôi cứ ngồi trong yên lặng như thế, vừa đợi Chung Tuấn Hải vừa để tâm trạng trở lại bình thường, rồi tự an ủi bản thân, tình hình có lẽ cũng không quá bi thảm.

Chung Tuấn Hải có chuyện đột xuất nên về muộn một chút, đến khi xe của chúng tôi rời khỏi cổng công xưởng thì trời đã nhập nhoạng tối.

Ôn Tịnh gọi mấy cuộc điện thoại đến giục, tôi nói rằng tôi đang đến cùng Chung Tuấn Hải thì cô ấy mới yên tâm.

Ngồi trong xe, Chung Tuấn Hải quay đầu nhìn tôi, mỉm cười, hỏi: “Tâm trạng thế nào?”

“Em hơi căng thẳng.” Tôi thành thật trả lời.

Anh vỗ vỗ lên vai tôi, nói: “Thật chẳng giống em chút nào, thử tìm lại dũng khí hồi nhỏ đi trèo cây xem nào!”

Tôi chột phi cười.

Đó là một cây táo vừa cao vừa to, có rất nhiều táo chín, chúng tôi dùng một cây sào tre để chọc nhưng chẳng được bao nhiêu, cuối cùng tôi không kìm được nữa, mặc kệ bọn họ ngăn cản, khẳng khái trèo lên cây, rồi dương dương tự đắc vì hái được rất nhiều táo ném xuống, kết quả, đến khi phải leo xuống thì tôi lại vô cùng sợ hãi.

Tôi thở dài. “Nếu chuyện gì cũng đơn giản giống như hồi bé thì thật tốt.”

Chia nhau đồ thì đếm thật công bằng, nếu làm sai chuyện gì thì bị đánh vào mông... Tất cả đều rõ ràng, rành mạch.

Chung Tuấn Hải đưa tay ra xoa đầu tôi. “Em yên tâm, anh không có sức hấp dẫn lớn như thế đâu, đừng có coi anh như châu báu vậy chứ.”

Tôi chấp tay cầu khẩn: “Chỉ hy vọng như thế.”

Nhà hàng nơi Ôn Tịnh đặt chỗ không lớn nhưng lại rất lịch sự, tao nhã, nhạc nền nhẹ nhàng từ trên cao và từ các góc nhà truyền đến, là bản nhạc Raindrops on your head mà tôi rất thích, phần nào khiến cho tâm trạng đang căng thẳng của tôi được thả lỏng.

Nhân viên lễ tân dẫn chúng tôi đi vào một phòng đặt, khoảnh khắc cánh cửa mở ra, cả tôi và Chung Tuấn Hải đều ngỡ ngàng cả người.

Trong phòng, ngoài Ôn Tịnh còn có bố mẹ của Chung Tuấn Hải. Họ ngồi ở vị trí trang trọng nhất của bữa tiệc và đang nói chuyện vui vẻ cùng Ôn Tịnh, nhất là bố của Chung Tuấn Hải, ánh mắt ông nhìn Ôn Tịnh toát lên vẻ khen ngợi và thương yêu khiến tôi cảm thấy vô cùng lo sợ.

Cảnh tượng đang diễn ra trước mắt thực sự là tôi không ngờ tới, cho nên những câu nói đã thuộc nằm lòng trong khoảnh khắc bỗng không cánh mà bay, lúc này, trong đầu tôi chỉ là một khoảng trống rỗng.

“À, Tú Nghiên, hai người đến rồi à!” Ôn Tịnh vừa nhìn thấy chúng tôi liền vui vẻ chạy lại như một chú chim nhỏ, kéo tôi đến ngồi phía bên phải cô ấy, sau đó mới nhìn Chung Tuấn Hải vẫn đang đứng ở cửa, thân nhiên nói: “Tuấn Hải, anh cũng ngồi đi!”

Phía bên trái Ôn Tịnh có một ghế trống, đương nhiên là dành cho Chung Tuấn Hải.

Chung Tuấn Hải quét mắt nhìn tôi rồi đi sang phải bên kia của chiếc bàn, ngồi xuống bên cạnh mẹ anh, cách chỗ tôi ngồi khá xa.

Ôn Tịnh cũng không chú ý, khoe môi khẽ nhếch lên, gương mặt tràn ngập vẻ hân hoan.

Rất lâu rồi tôi không gặp bố mẹ của Chung Tuấn Hải, nên lúc này đương nhiên không tránh khỏi phải chào hỏi, hàn huyên vài câu.

Khi còn trẻ, bố của Chung Tuấn Hải là một người tính nóng như lửa, vậy mà lẫn lộn trong chốn quan trường bao nhiêu năm nay, vẻ mặt u ám trong ấn tượng của tôi nay đã bớt đi nhiều, lúc nào cũng để lộ ý cười hòa ái trên gương mặt.

Cô Ưông thì chăm sóc bản thân rất tốt, trên gương mặt trắng nõn, xinh đẹp không có nếp nhăn, trang điểm nhã nhặn, đoan trang, chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể thấy Chung Tuấn Hải rất giống mẹ anh. Bà giữ chức chủ tịch công đoàn của một xí nghiệp quốc doanh có quy mô lớn đã nhiều năm nên rất có khí chất của một nữ lãnh đạo, nụ cười âm áp luôn thường trực trên gương mặt, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

Ôn Tịnh nhanh chóng lấy từ trong chiếc túi cỡ lớn bằng vải buồm ra hai chiếc hộp được gói rất tinh tế, đầu tiên là đưa cho tôi một chiếc hộp màu tím. “Cái này là quà em mua từ Thâm Quyển về cho chị.”

Tôi nhận lấy, nói cảm ơn rồi đặt sang một bên, không vội mở ra xem.

Ôn Tịnh lại lấy ra một chiếc hộp màu nâu, duỗi tay đưa cho Chung Tuấn Hải. “Đây là quà sinh nhật của anh.”

Chung Tuấn Hải đành đưa tay ra nhận lấy.

Cô Ưông vui vẻ nói với anh: “Tiểu Tịnh là đứa hiểu chuyện nhất, ngay cả mẹ và bố con cũng có phần.”

Ôn Tịnh nở nụ cười ngọt ngào.

“Tú Nghiên, nghe Tiểu Tịnh nói cháu vẫn chưa tìm được đối tượng?” Cô Ưông đột nhiên như vô tình nhìn sang tôi, hỏi.

Cổ họng tôi như nghẹn lại, không nói gì được, chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt thay đầu trả lời, đây vốn là chuyện rất khó nói mà.

Ôn Tịnh lại cướp lời: “Bởi vì yêu cầu của chị Tú Nghiên cao quá đấy mà, cô Ưông, nếu ở cơ quan cô có anh chàng nào giỏi giang xuất chúng thì cô hãy giới thiệu cho chị ấy nhé!”

Chung Tuấn Hải đột nhiên đứng dậy, rót trà vào từng chiếc tách màu trắng ở trên bàn, sau đó hỏi: “Có thể bảo người ta mang đồ ăn lên được rồi đúng không?”

Ánh mắt cô Ưông liếc qua gương mặt anh, rồi cô chậm rãi nói: “Hôm nay Tiểu Tịnh là chủ tiệc, còn con là người được “chúc thọ”, con ngồi xuống đi, vội cái gì!” Sau đó cô quay sang nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt đó dường như có thể nhìn thấu mọi thứ trên đời, hay chỉ là... tôi đang chột dạ?

Các món ăn lần lượt được mang lên, chẳng mấy chốc đã đặt kín hơn nửa cái bàn.

Cô Ưông vẫn chưa buông tha cho tôi, còn nói: “Tú Nghiên lớn hơn A Hải một tuổi, con gái... qua ba mươi tuổi thì không dễ tìm chồng đâu.”

Tôi còn đang không biết trả lời thế nào thì Chung Tuấn Hải đã cướp lời: “Mẹ, mẹ nói linh tinh cái gì vậy, đúng là bệnh nghề nghiệp.” Trong giọng nói đều là sự mất kiên nhẫn.

Chú Chung Cù cũng nói: “Thanh niên bây giờ không giống với chúng ta ngày trước, rất nhiều người hơn ba mươi vẫn chưa yêu đương, chưa kết hôn, quan niệm đã thay đổi rồi.”

Cô Ưông đại khái cũng biết chủ đề mình vừa nói khá gay gắt, liền cười rộ lên. “Đúng vậy, Tiểu Tịnh và Tiểu Hải đến giờ cũng vẫn chưa kết hôn.”

Chú Chung Cù cười ha ha, ánh mắt nhìn sang con trai, nói tiếp một cách rất tự nhiên: “Tiểu Tịnh hiếm khi có thành ý như thế này, hôm nay còn bay từ Thẩm Quyển về để chúc mừng sinh nhật con, có phải hai đứa các con cũng nên định ngày rồi không, đừng để bố mẹ phải bận tâm lo nghĩ nữa.”

Câu nói nửa đùa nửa thật này được thốt ra từ miệng của bố Chung Tuấn Hải mang theo một uswces nặng nhất định, những người ngồi ở đây đột nhiên im lặng, dường như đang đợi lời phán quyết cho một chuyện đã dây dưa suốt bao nhiêu năm qua.

Trên gương mặt xinh đẹp của Ôn Tịnh là nụ cười điềm tĩnh, cô ấy không nhìn Chung Tuấn Hải, khẽ khàng bưng tách trà lên uống một ngụm rồi đặt xuống, sau đó lại bưng lên.

Tôi bỗng hiểu ra ý của Ôn Tịnh, cô ấy bí mật mời bố mẹ Chung Tuấn Hải dự bữa tiệc sinh nhật của anh, thực ra cũng là để tìm cho bản thân một câu trả lời về đoạn tình cảm này, cô ấy không muốn kéo dài thêm nữa, nhưng để không quá lộ liễu và chính thức, trời xui đất khiến cô kéo cả tôi vào chuyện này, đúng là trở trêu.

Tôi cúi thấp đầu, nhìn chùm đèn hoa lệ trên trần nhà được phản chiếu trong tách trà màu vàng nhạt, trái tim như bị siết chặt, tưởng chừng như chẳng thể buông lỏng.

Giọng nói của Chung Tuấn Hải cuối cùng cũng vang lên bên tai, trầm ổn và ôn hòa, giống như có một cơn sóng đánh vào trái tim tôi. “Xin lỗi, Ôn Tịnh... Anh không thể... Người anh yêu là Tú Nghiên.”

Câu nói cuối cùng thực giống như một bản tuyên án, chậm chậm rơi từ trên không trung xuống, sau đó hạ xuống trước mặt mọi người, không ai hài lòng, nhưng chỗ có một sự lựa chọn này.

Tôi như ngừng thở, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Tôi nghiêng đầu nhìn Ôn Tịnh, lúc này, người khiến tôi lo lắng nhất chính là cô ấy.

Ôn Tịnh hoàn toàn thờ ơ, không nhậ ra trên gương mặt cô là vẻ buồn hay vui, dường như cô ấy đang tập trung suy nghĩ một vấn đề rất quan trọng.

Chú Chung Cù cố kìm nén sự tức giận, quát một tiếng: “Tuấn Hải, con...” Sau đó thì đột nhiên dừng lại.

Ôn Tịnh không tỏ thái độ, vì vậy mọi người đều không biết phải nói gì.

Trong không khí dường như có thứ gì đó đang nổ lách tách, sau đó lại bùng cháy phùng phùng, rất lâu sau, cuối cùng bao nhiêu bụi bặm cũng rơi xuống mặt đất.

Về mặt Ôn Tịnh đồ nhiên thay đổi, cô lên tiếng: “Cô Ưông, chú Chung, cháu nghĩ cô chú đã hiểu lầm rồi, lần này cháu về thực ra là để nói cho cô chú biết... cháu đã có bạn trai ở Thẩm Quyển rồi.”

Tôi bất ngờ nhìn thẳng vào Ôn Tịnh, trên gương mặt tịch mịch của cô ấy chợt hiện lên nụ cười bình tĩnh, còn ánh mắt cô ấy lại nhìn thẳng vào Chung Tuấn Hải, dưới ánh đèn màu vàng, đôi con ngươi sáng rỡ càng giống như mặt hồ gợn sóng, làm lay động lòng người.

Lời nói của Ôn Tịnh khiến tất cả mọi người bị chấn động không thua gì câu trả lời của Chung Tuấn Hải. Ngay cả cô Uông là “lão tướng kinh qua trận mạc” bao nhiêu năm như vậy mà lúc này, trong mắt cũng tràn ngập sự kinh ngạc.

Chưa ai kịp suy nghĩ xem lời của Ôn Tịnh là thật hay là giả thì cô ấy đã xlaays từ trên cái giá ở góc phòng một hoppj bánh ga tô có thất nơ rất đẹp, mang đến đặt lên bàn.

Cô ấy cúi người, tỉ mỉ tháo cái nơ, sau đó lại đưa tay lên vén mấy sợi tóc đag rù xuống chiếc hộp, phát phơ theo từng động tác của cô.

Chiếc nơ được thất khá phức tạp, lại còn hơi chật, Ôn Tịnh phải mất rất nhiều công sức để tháo nó.

Bốn cặp mắt nhìn chăm chăm từng động tác của cô ấy. Trong bầu không khí không được tự nhiên này, mọi người vô hình trung đều coi việc cởi dây là việc quan trọng nhất lúc này.

Cuối cùng, chiếc bánh ga tô cũng hiện ra trước mặt mọi người, tất cả dường như đều thở phào nhẹ nhõm, sao đó, chỉ trong nháy mắt lại rơi vào căng thẳng.

Biểu hiện của Ôn Tịnh càng lúc càng nhẹ nhàng, khiến tôi nghi ngờ những lời cô ấy vừa nói đều là thật. Lúc cầm một tệp đĩa giấy, cô ấy thậm chí còn cười, rồi lầm bầm: “Vừa đẹp.”

Đang định cầm dao cắt bánh, cô ấy như chợt nghĩ ra điều gì đó, liền dừng tay. “A, còn chưa chúc mừng nữa!”

Thế là mọi người đều bùng tỉnh, cô Uông nhanh nhẹn giúp cắm nến. Hai mươi chín cây nến nhỏ được cắm lên chiếc bánh ga tô trông như một rừng cây.

Ôn Tịnh cười, nói: “A Hải, anh cũng lớn tuổi rồi, sớm biết sẽ phiền phức như thế này thì em đã nghe lời khuyên của nhân viên bán bánh ga tô, cứ lấy hai chữ số cho xong.”

Câu nói này tưởng chừng có thể hóa giải được bầu không khí căng thẳng, nhưng tôi có thể cảm nhận được một dòng thác chảy xiết trong bầu không khí ôn hòa này.

Chú Chung Cù lấy ra một chiếc bật lửa, bật lên châm nến, Ôn Tịnh lại đứng dậy đi tắt đèn, những tia sáng trong căn phòng bỗng trở nên mong manh, nhỏ bé, lấp lánh mờ hồ, giống như quay trở lại những ngày xưa bị mất điện.

Không ai nhắc đến chủ đề vừa rồi nữa, cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, trong lòng tôi không khỏi bội phục sự bình tĩnh, vững vàng của hai vị trưởng bối, nếu đổi lại là bố mẹ tôi thì có lẽ đã sớm tức giận đến phát điên rồi.

Ôn Tịnh cẩn thận bê chiếc bánh ga tô với đầy ánh nến đến trước mặt Chung Tuấn Hải, dịu dàng nói: “A Hải, đây là lần cuối cùng em tổ chức sinh nhật cho anh.”

Trong ánh nến chập chờn lay động, tôi mơ hồ nhìn thấy trong mắt cô ấy có ánh lệ, trong suốt, lóng lánh, trái tim bỗng như bị bóp nghẹt, tôi chỉ muốn tìm đường bỏ chạy.

Về mặt Chung Tuấn Hải cũng có chút ngáy ngốc, chỉ sững sờ nhìn Ôn Tịnh mà không nói nên lời.

“Nhắm mắt rồi ước đi!” Ôn Tịnh khẽ nói như ra lệnh.

Chung Tuấn Hải làm theo lời cô ấy, nhắm mắt rồi lại mở ra.

“Anh ước xong rồi à?” Ôn Tịnh mỉm cười, hỏi.

Anh gật đầu.

“Vậy... thôi nến đi!” Ôn Tịnh nói.

Anh lại làm theo lời Ôn Tịnh, thổi nến. Hương nến nhẹ nhàng bay đi, hóa thành làn khói mỏng len lỏi vào mũi tôi.

Khi đèn trong phòng lại được bật lên, tôi cảm thấy có chút choáng váng, không khỏi nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, lại nhìn thấy Ôn Tịnh đã đứng dậy, đang thu dọn đồ đạc.

“Cô Uông, chú Chung, chúa phải đi rồi, mẹ cháu dặn phải về nhà sớm.”

“Tiểu Tịnh, cháu vẫn chưa ăn gì mà. Ngồi thêm một lát rồi đi được không?” Cô Uông không giấu được vẻ thất vọng, cố giữ Ôn Tịnh lại.

Ôn Tịnh cười, nói: “Dạ thôi ạ, cháu không đói, mọi người cứ ăn đi ạ, nếu cháu về muộn, mẹ cháu lại cần nhân.” Nghĩ một lát, cô ấy lại nói: “À, đúng rồi, ông chủ ở đây là bạn của bố cháu, có thể ghi nợ, mọi người muốn ăn gì thì cứ gọi, cháu sẽ thanh toán với chú ấy sau.”

Cô ấy chào tạm biệt với từng người một rồi đi ra phía cửa, từ đầu tới cuối không nhìn tôi dù chỉ một lần.

Đi đến cửa, Ôn Tịnh bất ngờ đụng một cái rất mạnh vào nhân viên phục vụ đang bê đồ ăn vào phòng, một ít nước canh đổ lên người cô ấy.

“Xin lỗi chị, để tôi lau giúp chị.” Nhân viên phục vụ hoảng hốt nói.

Ôn Tịnh không nói gì, chỉ vội vã lách người đi ra, giống như đang trốn tránh một thứ bệnh dịch nào đó.

Tôi như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, đứng bật dậy rồi đuổi theo ra ngoài.

“Ôn Tịnh!” Giọng tôi khàn khàn, hét lên phía sau cô ấy.

Cô ấy không hề dừng bước chân, càng đi càng nhanh. Tôi điên cuồng đuổi theo, có mấy lời tôi nhất định phải nói với cô ấy, không thể để cô ấy cứ lẳng lặng rồi đi như thế này được.

Cuối cùng khi ra đến cửa lớn, tôi cũng đuổi kịp, cố kéo cô ấy lại. “Ôn Tịnh, em nghe chị giải thích đã, có được không?” Tôi giống như đang cầu xin.

Cuối cùng, Ôn Tịnh cũng quay lại nhìn tôi.

Tôi đứng ngây ngốc như trời trồng, trên gương mặt cô ấy nhạt nhòa nước mắt, trong ánh mắt chỉ có vẻ xa cách khó nói thành lời. Lòng tôi chùng xuống, như rơi vào một vực sâu không đáy, mở miệng mà chẳng biết phải nói gì.

Có tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, sau đó là tiếng thờ dốc khe khẽ, không cần quay đầu tôi cũng biết người đó là Chung Tuấn Hải.

Ôn Tịnh không nhìn anh, chỉ chăm chú nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng. Cô ấy chờ đợi tôi trong chốc lát, sau đó bình tĩnh rút bàn tay đang bị tôi nắm chặt, quay người dứt khoát rời đi.

Lòng tôi lạnh như băng, muốn khóc mà không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Không có ai rời xa ai thì không sống nổi

Tôi quay lại nhìn Chung Tuấn Hải, nản lòng thoái chí, nói: “Chắc chắn Ôn Tịnh sẽ hận em đến chết.”

Anh cầm lấy tay tôi, nắm thật chặt, áy náy nói: “Em đừng như vậy, nếu có hận thì phải hận anh mới đúng, em không liên quan đến chuyện này.”

Tôi ứa oái lắc đầu, không còn sức để nói thêm câu gì nữa.

Cứ đứng ở cửa như vậy mà chẳng biết phải làm gì, một hồi lâu sau, Chung Tuấn Hải kéo tay tôi. “Chúng ta vào trong thôi, bố mẹ vẫn còn ở đó.”

Tôi có chút sợ hãi, không kiềm chế được lùi về phía sau một bước, sau đó nhìn vào ánh mắt không mấy vui vẻ của anh.

Anh bỗng nhíu mày, nghiêm nghị chất vấn tôi: “Em muốn bỏ cuộc giữa chừng phải không?”

“Em...” Tôi quanh co một hồi, chân giống như đeo chì.

“Đi thôi, sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối diện, chỉ bằng hôm nay cùng nhau giải quyết.” Chung Tuấn Hải kiên nhẫn khuyên nhủ tôi.

Tôi chẳng còn sức lực mà phản kháng, để mặc anh kéo đi, chúng tôi cùng quay lại phòng ăn.

Mẹ của Chung Tuấn Hải đang nhỏ giọng tranh luận với bố anh ấy, thấy tôi đi vào liền im lặng. Trong phòng ăn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, trên tay chú Chung đang kẹp một điếu thuốc.

Chung Tuấn Hải kéo tôi lại đứng bên cạnh anh. Mấy món ăn trên bàn dường như vẫn chưa ai động đến, lúc này đã nguội lạnh, bên ngoài còn phủ một lớp dầu mỡ, màu sắc tươi ngon được ánh đèn chiếu sáng, trông như một món đồ trang trí.

Anh lấy một chiếc muôi dùng chung múc vào đĩa của mỗi người một phần thức ăn, miệng nói không ngừng: “Sao chẳng ai ăn gì thế này, nếu để nguội thì tanh lắm.” Chia thức ăn xong lại tự bỏ vào miệng mình một miếng, tôi chưa bao giờ thấy anh ấy ăn uống tùy tiện như thế, có lẽ lúc này đang ngồi trước mặt bố mẹ mình nên anh mới tự nhiên như vậy.

Chung Tuấn Hải ăn như thế bên cạnh không có người, một lát sau thấy chúng tôi đều không động đũa, anh mới nhướn mày, hỏi: “Bố mẹ, em nữa,

không ai đối sao?”

Chẳng ai để ý đến anh, chú Chung Cù thì hơi cụp mắt nhìn chiếc đĩa trước mặt, trên mặt là biểu cảm thâm sâu khó dò, còn cô Uông cũng ngồi lặng lẽ không lên tiếng. Tôi ngồi bên cạnh Chung Tuấn Hải mà trong lòng không khỏi lo lắng bất an, càng không biết phải mở miệng thế nào.

Bầu không khí vốn đã khó xử, lúc này càng trở nên gượng gạo.

Chỉ có Chung Tuấn Hải làm như chẳng có chuyện gì, tiếp tục lấp đầy cái dạ dày của mình, thỉnh thoảng lại ngẩng lên nói một câu: “Món này ngon lắm, mọi người nếm thử xem.”

Chú Chung Cù cuối cùng cũng lên tiếng hỏi thẳng con trai: “Con đã chơi đủ chưa?”

Chung Tuấn Hải thậm chí còn không nhìn bố lấy một cái, cẩn thận gấp một miếng tôm viên vào bát, bình tĩnh, hòa nhã hỏi lại: “Bố thấy con chơi ở chỗ nào?”

Cô Uông khề ho một tiếng, nói: “Thôi được rồi, có chuyện gì thì để về nhà nói.”

Tất nhiên, cô Uông không muốn để lộ chuyện mâu thuẫn gia đình trước mặt tôi. Nhưng chú Chung Cù lại chẳng để ý đến điều đó, chỉ buồn bực nói: “Lần này thì đừng trông chờ sẽ có người đến thu dọn tàn cục cho con.”

Lúc này Chung Tuấn Hải mới quay đầu nhìn bố, trịnh trọng mà chậm rãi nói: “Vì sao mỗi lần con nhắc tới chuyện con và Ôn Tịnh không hợp nhau, bố đều cho rằng con đang nói đùa? Sau ngày hôm nay con cũng đã hai mươi chín tuổi rồi, không còn là trẻ con nữa, con biết rõ mình muốn cái gì, không muốn cái gì, điều làm con không hiểu là vì lẽ gì mà bố phải hết lần này đến lần khác tác hợp cho bọn con?”

Chú Chung Cù cố kiềm chế con tức giận, nói: “Cho nên con mới không cho người khác một lối thoát như thế ư? Tiểu Tịnh là một cô gái tốt, trước giờ chưa bao giờ phải chịu ảm ức như vậy.”

Câu nói này lọt vào tai, tôi cũng cảm thấy trong lòng chưa xót khôn nguôi.

Chung Tuấn Hải ngừng một lát rồi thấp giọng nói: “Bố, bố luôn cố kéo Ôn Tịnh đến bên cạnh con nên bây giờ cô ấy mới khó xử như thế.”

Cô Uông dùng giọng điệu trách cứ nhắc con trai: “Tiểu Hải, đừng nói với bố con như vậy.”

Chú Chung Cù hừ lạnh một tiếng, nói: “Dù là như vậy thì cũng không đáng để con tìm một diễn viên không chuyên đến đây diễn kịch trước mặt bố.”

Chung Tuấn Hải đặt đĩa xuống, thản nhiên nói: “Chuyện giữa con với Tú Nghiên là nghiêm túc.”

“Nghiêm túc?” Chú Chung Cù cười lạnh. “Con mà cũng có lúc nghiêm túc sao? Con mới về được mấy tháng mà cũng dám nói là nghiêm túc, có phải con đang bị ảm đầu không?”

Cô Uông không kiềm chế được nữa, lạnh lùng nói: “Hai người đừng có hề gặp nhau là lại ồn ào, phải để lại chút thể diện cho người kia nữa chứ, có được không?”

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, thậm chí tôi còn có cảm giác không khí trong phòng như loãng ra, chẳng khác nào ngồi trên đồng lửa.

Chú Chung Cù chợt trừng mắt nhìn cô Uông. “Thằng ranh con này trở nên ngang ngược như bây giờ tất cả là do bà nuông chiều nó. Tôi sẽ xem mẹ con bà đối phó thế nào với nhà họ Ôn.”

Cô Uông dường như có chút tức giận, vẻ mặt rất không vui nhưng vẫn nhẫn nại khuyên nhủ: “Lão Chung, chuyện của con thì để con tự quyết định, chẳng phải ông vẫn thấy càng ép duyên thì càng không thành đấy sao.”

Mặt chú Chung Cù tối sầm lại. Việc chú ấy luôn yêu thương và bảo vệ Ôn Tịnh, tôi biết rất rõ.

Tôi cúi đầu uống một ngụm trà. Trà sớm đã nguội ngắt, trôi từ cổ họng xuống đến dạ dày, cảm giác mát lạnh của nước trà mang đến cho tôi sự tỉnh táo và sức phán đoán, biết rằng trong tình huống này, nếu kiên quyết muốn bố mẹ Chung Tuấn Hải chấp nhận tôi thì e là sẽ chỉ nhận được kết cục hoàn toàn trái ngược với mong muốn, vì vậy tôi khẽ kéo anh một cái, ra hiệu cho anh đừng nói tiếp nữa.

Chung Tuấn Hải cũng cảm nhận được, nhưng anh chẳng hề để ý, vẫn nói với giọng nhàn nhã: “Con sẽ sớm kết hôn với Tú Nghiên.”

Câu nói nhàn nhạt này của anh lại khiến tôi chấn động.

Ngày trước, anh cũng nói đùa rằng sẽ lấy tôi, tôi cảm thấy đây dường như là câu nói của một đứa trẻ con chưa hiểu chuyện nên cũng không để bụng, nhưng hôm nay, tôi lại cảm thấy có một ý nghĩa khác. Tôi biết lời anh nói là hoàn toàn nghiêm túc, mặc dù anh nói có vẻ hời hợt, qua loa nhưng lại khiến tận sâu trong đáy lòng tôi cảm động, với tôi, đây là một lời hứa kiên định, đại diện cho thành ý và sự quyết tâm của anh. Dường như óc một dòng nước ấm áp chảy xuyên qua trái tim tôi, khiến viên mắt tôi cũng trở nên ướt ướt.

“Nói vớ vẩn!” Chú Chung Cù đập mạnh tay xuống bàn, dường như lúc này đã bị làm cho tức giận tới đỉnh điểm, nếu không phải tôi cũng đang ở đây thì chưa biết chừng cú đập tay này sẽ tiếp xúc thẳng với mặt của Chung Tuấn Hải. Chú ấy không ngồi yên được nữa, liền đứng dậy đi thẳng ra cửa, đi được

nửa đường, hình như còn chưa hết giận, lại chỉ vào con trai, cắn răng, nói: “Nếu mày mà còn coi chuyện hôn nhân đại sự như trò chơi thế này thì đừng trách tao không nhận thằng con như mày!”, nói xong thì đi thẳng ra cửa.

Từ đầu đến cuối, chú Chung Cù luôn cho rằng tôi và Chung Tuấn Hải đang diễn kịch cho cô chú ấy xem.

Cô Ưông cũng bắt đầu đứng dậy, mặc áo khoác ngoài, vỗ vỗ lên vai Chung Tuấn Hải rồi cũng chuẩn bị rời đi theo chồng.

Chung Tuấn Hải gọi cô ấy lại, cười, nói: “Đề con bảo người ta gói chút đồ ăn cho mẹ mang về nhé, lát nữa hết giận thì sẽ đói đấy.”

Cô Ưông thờ dài một tiếng, nói: “Bây giờ là lúc nào rồi mà con còn có tâm tư để nói đùa?”

“Mẹ, lát nữa con sẽ thanh toán, con không muốn nợ mỗi nhân tình này.”

Cô Ưông gật gật đầu, lại hơi nhủ mày, nói: “Lần này bố con thực sự rất tức giận.”

Chung Tuấn Hải không hề tỏ vẻ sợ hãi, gương mặt vẫn có ý cười, nói: “Vậy mẹ hãy lấy bản lĩnh của bà chủ gia đình để khuyên nhủ bố đi.”

Cô Ưông lại sáng giọng nói: “Những chuyện khác còn được, riêng chuyện này thì bố con quá cố chấp.” Rồi cô ấy quay sang nhìn tôi, không nói tiếp chủ đề đó nữa, chỉ cười, nói: “Tú Nghiên, hôm nay thật xin lỗi cháu, tính tình chú Chung là như vậy.”

Tôi vội cười, nói: “Không sao đâu ạ, cháu hiểu mà.”

Trong lòng tôi thầm nghĩ công phu kiềm chế của cô Ưông đúng là thâm hậu.

Cô ấy chỉ khẽ gật đầu, sau đó đi ra cửa.

Mọi người đi rồi, Chung Tuấn Hải liền lấy khăn ướt lau tay, sau đó lại ném nó đi thật mạnh, dựa người vào lưng ghế, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, thờ dài liên tục.

Tôi lặng lẽ nhìn anh, một lát sau mới nói: “Anh thực sự không nên đối đầu với bố.”

Anh chỉnh lại tư thế, nhìn thẳng về phía trước, mặt không biểu cảm, nói: “Cũng chẳng có cách nào, bố con anh quen ồ ào như vậy rồi, dường như nếu không như thế thì không đủ chứng minh bọn anh là hai bố con.”

Tôi trầm mặc, không nói gì.

Anh lại quay sang nhìn tôi, nói: “Anh xin lỗi, anh làm em phải chịu áp lực rồi.”

Tôi lắc đầu. “Nếu đã quyết định thì sớm muộn gì cũng sẽ phải đối mặt với chuyện này.” Nghĩ một lát, tôi lại nói: “Em có thể hiểu được vì sao họ lại như thế. Đối với họ, chuyện này thực sự là một đả kích không nhỏ. Vương phu nhân và Giả mẫu đều cho rằng người Giả Bảo Ngọc lấy là Tiết Bảo Thoa, ai ngờ đến khi lật khăn trùm đầu mới phát hiện tân nương là Lâm Đại Ngọc.”

Tôi kể chuyện rõ ràng có chút buồn khổ, rầu rĩ, vậy mà Chung Tuấn Hải nghe xong lại cười phá lên, một lúc sau mới đưa tay ra nắm lấy cằm tôi. “Ví dụ của em rất thú vị, nhưng Ôn Tịnh không phải Tiết Bảo Thoa, em cũng không giống Lâm Đại Ngọc.” Bàn tay anh nhẹ nhàng di chuyển trên mặt tôi, tỉ mỉ quan sát rồi dí dỏm nói: “Có chỗ nào giống Đại Ngọc ngoan cường đâu cơ chứ!”

Tôi gạt tay anh ra, cố gượng cười nhưng vừa nghĩ tới Ôn Tịnh lại không cười nổi nữa, trong lòng như bị đông cứng thành một khối.

Dường như Chung Tuấn Hải hiểu rõ mọi suy nghĩ trong lòng tôi, liền an ủi: “Em đừng lo lắng về Ôn Tịnh, hãy cho cô ấy một thời gian, cô ấy sẽ hiểu được rằng, nếu cứ cố chấp ở bên cạnh anh thì sẽ không có hạnh phúc... Cho dù không có em thì bọn anh chia tay cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Bao nhiêu năm nay cô ấy ở bên cạnh anh, quá nửa là vì thói quen, nói cho cùng thì chẳng có chuyện nếu ai rời xa ai thì sẽ không sống nổi.”

Dù nói như vậy, dù tôi khó mà chối bỏ được tội lỗi, nhưng có câu rằng cá và tay gấu không thể chọn cả hai, tôi làm sao dám mơ tưởng vừa có được tình yêu của Chung Tuấn Hải vừa có thể duy trì tình bạn không chút hiềm khích với Ôn Tịnh, điều này thực sự có chút miễn cưỡng.

Có được tất có mất, nếu đã xảy ra rồi thì chỉ còn cách mặc kệ nó mà thôi.

Thấy chằm chằm tôi đã dẫn ra, Chung Tuấn Hải cười tủm tỉm đứng dậy gấp thức ăn cho tôi. “Em ăn nhiều một chút, trải qua một chiến dịch gian nan như vậy, chẳng lẽ em vẫn không thấy đói à?”

Tâm trạng tôi đã nhẹ nhõm hơn, lập tức nhớ đến cái bụng trống rỗng của mình, thế là cũng bắt đầu cầm đũa lên ăn.

Chung Tuấn Hải ngồi bên cạnh nhìn tôi ăn, thỉnh thoảng lại múc cho tôi chút canh, gấp cho tôi ít thức ăn, tôi bất giác nói: “Anh cũng ăn đi, không cần ăn cần với em quá như thế đâu.”

Anh cười, nói: “Anh ăn no rồi, tất nhiên anh phải ăn cần với em chứ, biểu hiện của em hôm nay khiến anh rất vui, dù sao em cũng không có giờ bỏ chạy mất.”

Tôi cười khổ. “Em đâu có chạy thoát được anh, dù có chạy thì đến lúc nào đó sẽ lại bị anh tóm được, việc gì em phải tốn sức như thế.”

Chung Tuấn Hải nghe xong, trên mặt lộ vẻ đắc ý.

Tôi uống một ngụm canh, không kim được lại khề thở dài một tiếng. “Trông đáng vẻ của bố mẹ anh có thể thấy, em muốn được cô chú ấy chấp nhận sẽ chẳng dễ dàng gì.”

Cuối cùng, Chung Tuấn Hải không cười nữa mà nghiêm túc suy nghĩ một hồi, rồi trầm giọng nói: “Mẹ anh là người có suy nghĩ thông thoáng nên không khó để thuyết phục, còn bố anh thù thực sự có chút khó khăn. Từ trước đến nay bố vẫn luôn nghĩ Ôn Tịnh sẽ trở thành con dâu của mình, mấy lần bọn anh định chia tay, bố đều ra mặt tìm Ôn Tịnh nói chuyện, haizz, can thiệp đến tận mức này đúng là làm anh dờ khóc dờ cười.”

Tôi lại nghĩ đến bố mình, cảm thấy rất đồng cảm với Chung Tuấn Hải, các ông bố luôn coi chuyện của con cái là chuyện của mình, lúc nào cũng thích đứng ra làm thay, kết quả là làm ảnh hưởng đến tình cảm cha con.

Chung Tuấn Hải chợt chuyển đề tài: “Thực ra cũng chẳng có gì, bố thực sự muốn gây khó dễ thì cũng không làm khó được chúng ta. Người em muốn lấy là anh, không phải bố mẹ anh, cùng lắm thì chúng ta tự tổ chức đám cưới, anh có thể nuôi được em.”

Tâm trạng của tôi vẫn không thể nhẹ nhõm hơn. Nếu không nhận được lời chúc phúc của bố mẹ thì mối duyên phận này không thể viên mãn. Chúng tôi chỉ là người phạm trần, không phải sống ở chốn bồng lai tiên cảnh, sống trong cái vòng tròn quen thuộc này, tôi phải đề ý đến rất nhiều vấn đề thực tế, nếu cửa ải là bố mẹ còn chưa qua được thì những ngày sau này tất sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Chỉ là bây giờ có nghĩ về vấn đề này cũng chẳng giải quyết được gì, thứ nữa là giờ vẫn còn sớm, thôi thì cứ tạm thời gác sang một bên vậy.

Mặc dù chúng tôi đã cố gắng ăn nhưng với một bàn đầy thức ăn thế này cũng chỉ có thể ăn được một phần mười, nếu cố ăn nữa thì e là dạ dày không chịu nổi, cuối cùng cả hai không dám cố quá, đành từ bỏ trong sự tiếc nuối.

Đương nhiên, trước khi rời đi chúng tôi vẫn phải thanh toán.

Ra đến cửa, tôi chợt nhớ ra quà của mình mua vẫn chưa được mở.

Chung Tuấn Hải tỏ ra thích thú, dịu dàng cười, nói: “Ồ, đi theo anh, mắt thẩm mỹ của em cũng tăng lên rồi.”

“Anh chỉ được cái thích ‘tự sướng’.” tôi mỉm cười, sau đó đeo chiếc vòng lên cổ giúp anh.

Trong lúc tôi vòng tay lên cổ Chung Tuấn Hải, anh lại thuận thế ôm lấy tôi. “Em thử đoán xem anh vừa ước điều gì?”

“Anh ước gì?” Tôi tò mò hỏi.

“Anh hy vọng Ôn Tịnh sẽ sớm tìm được một ‘con rùa vàng’ như ý ở Thâm Quyển, như thế thì Tần Tú Nghiên sẽ không phải áy náy đến chết nữa.”

Tôi cười khúc khích, nói: “Ừ, đúng là anh rất hiểu em.”

Đêm khuya, tôi nằm trên giường, mãi vẫn không thể nhắm mắt, trong lòng chỉ nghĩ tới Ôn Tịnh.

Tôi lại bật đèn, nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới mười một giờ, lúc này có lẽ Ôn Tịnh cũng chưa ngủ được. Tôi như bị điều gì đó thôi thúc, muốn gọi điện cho cô ấy, vì tôi thực sự hy vọng mọi chuyện có thể như trước kia, có thể tâm sự với nhau qua điện thoại, khi đó chỉ có hai người, chẳng có vấn đề gì mà chúng tôi không thể giải quyết.

Nghĩ ngợi một hồi, tôi quyết định gửi tin nhắn cho Ôn Tịnh, như vậy tôi vừa có thể biểu đạt hoàn chỉnh ý tôi muốn nói mà cô ấy cũng không đến mức phải cự tuyệt không nghe.

“Ôn Tịnh, em ngủ chưa?”

“Chị không ngủ được, chị muốn nói chuyện với em.”

“Chị không biết phải giải thích với em thế nào, bởi vì trong lòng em bây giờ nhất định đang cảm thấy vô cùng ảm ức, em nhất định cho rằng chị đã lừa em, nếu đổi lại là chị, chị dám nói, phản ứng của chị có khi còn kịch động hơn em bây giờ.”

“Trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà em có thể đoán trước và khống chế được, duy chỉ có chuyện tình cảm là chúng ta không có năng lực đó, cứ để mặc cho nó lớn dần lên, đến khi phát hiện ra thì đã muộn mất rồi, chị và A Hải cũng là như thế mà đi đến ngày hôm nay.”

“Chị không có ý định giấu em, chỉ là không tìm được cách nào có thể vẹn cả đôi đường để nói thật cho em biết, vì thế mà cứ kéo dài mãi, đến khi không thể kéo dài thêm được nữa. Chị không biết nếu chị nói cho em biết sớm hơn thì mọi chuyện có xảy ra như ngày hôm nay hay không.”

“Em có nhớ trước đây chị thường tìm em để giải bày những nỗi buồn khổ trong lòng không?”

“Khi đó, chị cho rằng nếu rời xa Vệ Lê Quân thì cuộc sống của chị sẽ không còn ánh mặt trời nữa, em đã không ngừng an ủi chị, muốn chị phấn chấn trở lại, muốn chị hãy nhìn về tương lai phía trước, điều đó làm chị thực sự rất cảm kích.”

“Chị biết với hoàn cảnh của chị bây giờ mà lại an ủi em thì chỉ khiến em cảm thấy nực cười và khinh thường, nhưng không sao cả, chị vẫn muốn làm như vậy.”

“Vì chị muốn em biết, sẽ có một ngày, em gặp được người thực sự thuộc về em, người ấy sẽ không làm em đau khổ, không làm em thất vọng hết lần này đến lần khác, thứ người ấy mang đến cho em chỉ có sự ấm áp và vui vẻ.”

“Hãy tin chị, nhất định có một người như thế đang đợi em, chỉ là, em phải dời ánh mắt đi tìm thì mới phát hiện ra được.”

...

Tôi bấm từng chữ cái đến nỗi ngón tay mỏi nhừ, từng tin nhắn lần lượt được gửi đi, sao đó tôi đặt điện thoại ở tủ đầu giường, chờ đợi tin nhắn hồi âm, chờ đến khi mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chúng ta có thể kết hôn bất cứ lúc nào

Việc Trương Đình nghị sinh thực sự có ảnh hưởng không nhỏ tới công việc của tôi, hay nói cách khác, lượng công việc của tôi tăng lên một cách đáng kể, dù sao cô bé thực tập sinh cũng chỉ làm được mấy công việc tạp vụ lật vạt mà thôi.

Một buổi sáng, Tiểu Ngô ở văn phòng Thượng Hải gọi điện thoại cho tôi, giọng nói vô cùng dễ thương. Tôi cũng nói chuyện bằng giọng thân thiện, dĩ dõm nhưng cũng không khỏi đề phòng ý đồ thực sự của cô ấy. Quả nhiên, chưa quá năm câu cô ấy đã nói đến chuyện chính.

“Tú Nghiên, newsletter (*) của tháng Năm vốn do Trương Đình làm, bây giờ đành phiền chị phụ trách một thời gian thôi.”

(*) Tiếng Anh nghĩa là: thư tin tức.

Tôi cười hi hi, nói: “Chị đang chờ em đây.”

Đây là một lĩnh vực hoàn toàn mới đối với tôi, biên tập tạp chí điện tử cơ đấy, xem ra tôi trở thành người vạn năng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Tiểu Ngô không ngừng lái nhái, giảng giải tỉ mỉ cho tôi, cuối cùng, tôi chốt lại một câu: “Như vậy tức là, chị chẳng qua chỉ là người thu thập thông tin, sau khi tìm kiếm đủ thông tin thì gửi cho bên biên tập là được chứ gì?”

“Cũng có thể nói là như vậy.”

Tôi kim thấp giọng, nói: “Đó là một công việc vô cùng đơn giản, phiền cô lần sau đừng có tìm tôi nữa.”

Tiểu Ngô cười vẻ rất khoái chí, sau đó mới nói: “Cũng không đơn giản như vậy đâu.”

“Thế tức là sao?”

Tiểu Ngô trầm ngâm một lát, nói: “Nội dung của mỗi bài không phải là những thông tin dễ tìm, nhất là chuyên mục “Điểm tin thời sự”, nếu chẳng may không có người gửi ban thảo thì chị chỉ còn cách là tự viết thôi.”

Tôi nhắm mắt, lẽ ra phải sớm đoán được đây là trò “củ khoai nóng gấp bỏ tay người” mới phải, đành bắt đắc dĩ, nói: “Xin em lần sau đừng có dài dòng như vậy, cứ nói thẳng vào vấn đề chính là được rồi.”

Tiểu Ngô lại cười sung sướng. Chúng tôi mặc dù không gặp nhau thường xuyên nhưng cũng đã hợp tác khá nhiều, hai bên có thể hỗ trợ lẫn nhau, tình cảm cũng rất tốt, cho nên khi nói chuyện khó tránh khỏi có chút tùy tiện.

Nói xong chuyện công việc, cô ấy lại hỏi: “Chị đi thăm Trương Đình chưa? Hai hôm trước chị ấy đăng ảnh con trai, trông thẳng bé lạnh lợi lắm.”

Lúc này tôi mới chợt nhớ ra, Trương Đình sinh con cũng được gần nửa tháng rồi, vậy mà tôi ngoài một cuộc điện thoại hỏi thăm thì chưa từng đi thăm hai mẹ con bọn họ, một mặt vì dạo gần đây công việc của tôi quá bận rộn, mặt khác cũng vì lo lắng chuyện cá nhân, vì vậy mà chẳng có tâm trạng để nghĩ tới điều gì nữa.

“Dạo này chị bận quá, đang định thứ Bảy tuần này đi” Tôi nhanh chóng lên kế hoạch rồi bất giác nói thành lời.

Hiếm có thứ Bảy nào mà cả tôi và cth đều được rảnh rỗi, anh liền kiên quyết kéo tôi đi tập thể dục, nhưng nói mấy lần, tôi đều tìm có thoái thác.

Đối với chuyện tập thể dục, tôi không để ý lắm, mà cũng không có hứng thú, cùng lắm thì chỉ đặt một tấm thảm trước ti vi ở trong phòng rồi tập yoga, hoặc có khi nào rảnh rỗi thì chơi bóng bàn với ai đó ở phòng tập thể thao của công ty, nên vì trình độ thuộc vào hàng dở tệ nên chỉ sau mấy hiệp tôi đã tự động trở thành cổ động viên đứng ngoài xem người khác thi đấu.

Nhưng hôm nay tôi thực sự có lý do chính đáng.

“Hôm nay em phải đi thăm Trương Đình.”

Chung Tuấn Hải suy nghĩ một lát rồi nói chắc như đinh đóng cột. “Được, bây giờ anh đi cùng em, thăm Trương Đình xong thì em đi cùng anh, như vậy có được không?”

Tôi cau mày. “Anh đi không thích hợp.” Một người đàn ông chưa vợ lại đến nhà một sản phụ, chuyện này dù nghĩ thế nào cũng thấy không ổn lắm.

Anh bỗng ngăn người, nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng, nhưng vẫn chưa từ bỏ hy vọng, nói: “Vậy anh đưa em đi, rồi anh đứng dưới lầu đợi em.”

Tình huống của Chung Tuấn Hải lại nổi lên, tôi cũng chẳng có cách nào, đành để mặc anh muốn đi thì đi.

Khi lên xe, tôi gọi điện thoại cho Trương Đình, đúng lúc này điện thoại của Chung Tuấn Hải cũng đổ chuông, hai chúng tôi cùng nói, trong xe bắt gặp trở nên ồn ào.

Trương Đình liền tò mò hỏi người bên cạnh tôi là ai. Tôi liền có sao nói vậy, cứ dựa vào tình hình thực tế mà trả lời.

“Vậy thì hai người cùng đến đây đi, không sao đâu, đến học hỏi một chút, ha ha.” Trương Đình còn nói năng tùy tiện như vậy nữa chứ.

Thời gian gần đây tôi đã không còn giấu giếm mối quan hệ giữa tôi và Chung Tuấn Hải, những người biết chuyện trong công ty càng lúc càng nhiều. Cuối cùng thì trong mắt mọi người chuyện này chẳng còn là bí mật nữa, một khi bọn họ đã có đầu mối thì dù chỉ bé tí ti cũng sẽ lập tức đi điều tra, thăm dò, đến khi đương sự không còn cách nào phủ nhận mới thôi. Cứ như vậy, chẳng bao lâu sau đã có những thông tin chính xác truyền ra ngoài.

Lão Tống nhìn thấy tôi còn trẻ: “Nếu sớm biết có một ngày mọi chuyện sẽ trở nên rõ ràng thế này thì tôi đã không ép cô ở tiệc rượu, cuối cùng cô có danh là thân rượu còn tôi phải bỏ chạy trốn chết.”

Tôi nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, cũng bắt gặp mỉm cười.

Khi tôi và Chung Tuấn Hải bước vào cửa nhà Trương Đình, Trương Đình đối xử với người đi cùng tôi nhiệt tình hơn với tôi gấp mấy lần.

“Chân mệnh thiên tử cuối cùng cũng xuất hiện rồi, he he.” Cô ấy nhìn Chung Tuấn Hải về rất sung sướng, ánh mắt không chút e dè khiến anh ấy phải cảm thấy bối rối.

Gương mặt Trương Đình hồng hào, mịn màng, tinh thần phấn chấn nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn không thiếu vẻ dịu dàng, đáng yêu, điều này trước đây tôi rất ít khi nhìn thấy, có lẽ phải đến khi làm mẹ thì thiên tính này mới được bộc lộ.

Nhưng sau khi sinh con, cô ấy vẫn béo như vậy.

“Sau khi sinh, tớ bảo ông xã đi đo cân, ai ngờ chỉ giảm được năm kilogram, tớ không thể nào tin được, cậu nghĩ mà xem, Bảo Bảo sinh ra nặng ba cân rưỡi, nước ối ít nhất cũng phải từ hai phẩy năm đến ba kilogram đúng không, tính thế nào thì cũng không thể chỉ giảm năm kilogram được.”

Trương Đình lập tức nói với tôi về chuyện “đại sự” mà bất cứ người phụ nữ nào sống trên đời này cũng phải quan tâm, chẳng hề kiên dè, y như trước đây lúc ở văn phòng chỉ có hai người chúng tôi vậy. Vấn đề này đương nhiên Chung Tuấn Hải nghe không vào, anh đành một mình đi thăm em bé mới sinh.

“Ôi, đỡ lấy đầu em bé!” Trương Đình đột nhiên quay về phía Chung Tuấn Hải, la àm lên.

Nghe thấy vậy tôi cũng quay sang nhìn, thì ra Chung Tuấn Hải đã bế em bé lên nhưng tay chân lóng ngóng, vụng về khiến tôi không thể đứng nhìn được nữa, đang định đi qua giúp anh thì anh đã bế em bé lên rồi, còn kê sát mặt mình vào khuôn mặt hồng hào của em bé, đặc ý hỏi tôi: “Có đẹp trai bằng anh không?”

Tôi còn chưa kịp tìm được lời nào để vặn lại thì đã thấy vẻ mặt anh có chút biến đổi, rồi nhanh chóng giong em bé ra xa người mình một chút.

“Ô, thằng nhóc này lại làm chuyện xấu xa rồi.” Trương Đình vừa thấy như vậy, lập tức chạy đến bế em bé từ tay Chung Tuấn Hải.

Tôi nhìn Chung Tuấn Hải, thấy áo anh bị ướt một mảng ở bụng, liền phá lên cười đến đỏ bừng cả mặt.

Trương Đình áy náy nói: “Xin lỗi, xin lỗi nhé! Thằng nhóc này đúng là xấu xa, giao hoạt mà, anh là người thứ ba bị hại rồi đấy, nhưng không sao đâu, nước tiểu của trẻ con sạch lắm.”

Sau đó cô ấy ném cho anh một chiếc khăn bông, ý bảo là hãy lau qua đi, nhưng vị trí cần lau lại tụt xuống dưới một chút.

Chung Tuấn Hải bối rối nói: “Không sao đâu, lát về nhà tôi thay quần áo là được.” Vừa nói, anh vừa trừng mắt nhìn tôi đang không nệ được cười.

Thế là chúng tôi đành nói chuyện qua loa vài câu rồi chào Trương Đình đi về. trước khi đi, Trương Đình còn không quên cười, nói đùa với Chung Tuấn Hải: “Tú Nghiễn chờ đến mồi mỡ mồi mỡ chờ được anh, sau này anh nhất định phải đối xử tốt với cô ấy đấy.”

Chung Tuấn Hải nhếch miệng, cười, nói: “Tôi thì không nói làm gì, còn hai người làm chung một phòng, sau này cô cũng đừng ức hiếp cô ấy, nếu không cô ấy lại khóc lóc chạy đến trước mặt tôi kể lể oán thán thì đúng là phiền lắm.”

Hóa ra Chung Tuấn Hải cũng đã nhìn ra tinh thần hung hãn và dũng mãnh của Trương Đình.

Tôi bất giác kháng nghị: “Hai người đều đang coi tôi là không khí có phải không? Tôi đâu dễ bị ức hiếp như vậy chứ!”

Hai người bọn họ cùng quay lại nhìn tôi rồi cười với vẻ xấu xa, trong nháy mắt, rốt cuộc tôi cũng cảm thấy mình chỉ là một kẻ yếu thế, không hơn.

Đang đi bộ trên đường, tôi không kìm được lại phá lên cười. “may cho anh là không bị ướt ở chỗ quan trọng nhất, nếu không người ta sẽ nghĩ anh mới là người tè dầm.”

Anh trốn ra phía sau tôi, thì thà thì thầm: “Em che ở đằng trước cho anh.”

Chúng tôi cứ thế lén lút đi đến chỗ đỗ xe, vừa đi vừa cười vui vẻ.

Hôm nay trời trong gió nhẹ, đúng là một ngày thời tiết mùa xuân đẹp trời.

Tôi không khỏi cảm thán: “Khi Trương Đình mang thai, lúc nào cô ấy cũng sợ em bé sinh ra không được khỏe mạnh, bây giờ thì tốt rồi, em bé không những khỏe mạnh mà còn rất xinh xắn nữa, đúng là may mắn.”

Chung Tuấn Hải dường như không thêm đề ý, nói: “Chuyện đó thì có gì mà em phải ngưỡng mộ, em xem, anh đẹp trai ngời ngời thế này, mặc dù em còn lâu mới bằng được đẳng cấp của anh nhưng thôi tạm chấp nhận được, con chúng ta sau này nhất định sẽ đẹp trai hơn em bé hôm nay.”

Tôi cười nhạo một tiếng rồi quay ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm một câu: “Chuyện anh đang nghĩ thật xa xôi quá.”

Hễ nhắc tới vấn đề thực tế đó, lòng tôi lại như có một khoảng tối bao trùm, bất luận khoảng tối đó là bố mẹ của Chung Tuấn Hải hay là Ôn Tịnh thì đều không có tia sáng nào có thể soi rọi cho nó.

Tối hôm đó, tôi đã gửi cho Ôn Tịnh rất nhiều tin nhắn, nhưng tất cả đều biệt tăm biệt tích, sau lần đó, tôi cũng thử liên lạc với cô ấy nhưng dù cố gắng thế nào, cô ấy cũng không một lần hồi âm, chứng tỏ cô ấy đã quyết tâm rời xa tôi.

Hai ngày sau, Ôn Tịnh quay về Thẩm Quyển, điều này tôi nghe được từ Chung Tuấn Hải, mà anh thì lại nghe được từ cô Ưông.

Trước đây, dù Ôn Tịnh làm gì đi nữa thì tôi cũng luôn là người được biết đầu tiên, ai ngờ có một ngày, tôi phải loay quanh mấy vòng mới có thể biết được hành tung của cô ấy. Cứ nghĩ đến điều này, tôi không khỏi cảm thấy thất vọng.

Chiếc xe đang đi nhanh trên đường đột nhiên phanh gấp, theo quán tính, đầu tôi đập mạnh về phía trước. sau khi bị một phen hoảng hốt, tôi liền thu lại những ý nghĩ miên man trong đầu, nhìn ngó xung quanh, chiếc xe chẳng đâm vào đâu cả, chỉ là dừng lại ở bên đường.

Tôi kinh ngạc nhìn Chung Tuấn Hải, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bàn tay anh đang giơ lên, một chiếc hộp nhỏ có nhung đỏ bọc ở ngoài mà anh đang khẽ nâng trong lòng bàn tay dần dần xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Lòng tôi chấn động, không kìm được đưa tay tới.

Mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim rất mộc mạc, chẳng hề bắt mắt, hoa văn cũng rất đơn giản, nhưng chỉ nhìn một cái tôi đã không thể dời mắt.

Về mặt anh nghiêm túc, trang trọng, anh kiên định nhìn tôi, thấp giọng nói: “Chỉ cần em đồng ý, chúng ta có thể kết hôn bất cứ lúc nào.”

Trong lòng tôi như có một con sóng nhấp nhô lên xuống, hơi thở dồn dập, có chút kích động khiến tôi rơi lệ. Nghĩ một hồi tôi mới trả lời anh: “Đúng vậy, em rất muốn đồng ý.”

Nhưng tôi luôn cảm thấy trước mặt có một cái hồ ngăn cách, nên không thể thoải mái đeo chiếc nhẫn của anh.

Tôi đóng chiếc hộp, đặt lại lên tay anh.

Về mặt anh hơi trầm xuống, “Em... không đồng ý?”

“Không!” Tôi không đoán, nói. “Đương nhiên không phải, chỉ là... không phải bây giờ.” Tôi thấy trong mắt anh có rất nhiều hàm ý, tôi không cần nói, anh đều hiểu được.

Anh chăm chú nhìn tôi một lúc lâu, bàn tay dần thu lại, nắm chặt lấy chiếc hộp, một lát sau lại thả về vị trí ban đầu, ánh mắt bình thản.

Chiếc xe nổ máy, lại phóng lên đường.

“Dù có chuyện gì cũng có thể giải quyết.” Mắt nhìn tawhng về phía trước, anh kiên định nói. Sau đó, anh quay sang nhìn tôi, bổ sung một câu: “Anh có cách rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Phải biết quý trọng những gì mình đang có

Phải mất rất nhiều thời gian tôi mới có thể hoàn thành newsletter, đó đúng là một môn nghệ thuật, phải chơi trò sắp chữ và vẽ rồng điểm mắt, làm nổi bật những ý chính như một người làm báo chuyên nghiệp, nhất là khi tôi phải đi phỏng vấn ông nọ bà kia, cộng thêm bìa đặt chuyện này nọ mới có thể hoàn thành bài: “Những niềm vui và gian khổ của công việc duy tu”, nhờ có cả mấy bức ảnh làm nền, bài báo cũng được đánh giá là chặt chẽ và không kém phần thú vị, quả thực không thua gì một bài trên tạp chí mà tôi hay đọc.

Tiểu Ngộ gọi điện thoại, không tiếc lời ca ngợi tôi là “tài nữ” khiến tôi rất tự đắc, chợt cảm thấy những lời phê bình của vị giáo sư dạy tôi khi tôi học ở Viện Văn học thật chẳng có ý nghĩa gì.

“Hay là, chị nhân tiện làm nốt tạp chí số tháng Sáu đi?”

Phía dưới lớp vỏ bọc bằng đường tất nhiên là thuốc nổ, đằng sau vẻ dịu dàng của một người phụ nữ tất nhiên là sự giáo hoạt của cô ta. Lúc này tôi chỉ cười ngây ngô hai tiếng rồi đột nhiên nghiêm túc nói: “Tiểu Ngộ, ngàn vạn lần đừng dùng gậy tre leo núi, không có ngày ngã dập mông đấy!”

Tiểu Ngộ hậm hực mãi không thôi.

Ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, trong khoảnh khắc, cô bé thực tập sinh đã dẫn anh chàng đồng nghiệp người Nhật Bản đang bị sốt cao xuất hiện trước mắt tôi. Hai người bọn họ, người đứng trước thì không kim được mím cười, người phía sau thì đứng là... phát hoảng.

Anh bạn đồng nghiệp người Nhật do không hợp khí hậu vùng này, mới đến Trung Quốc hai ngày đã bị sốt, thế là một buổi sáng liền đến nhờ chúng tôi giúp đỡ. Tôi liền phân công cho cô bé thực tập sinh đưa anh ta đến bệnh viện gần nhất để khám, không ngờ nhanh như vậy đã về rồi.

Tôi bực bội tiến đến hỏi thăm, anh bạn đồng nghiệp người Nhật đó lại cứ nói cảm ơn liên tục rồi đi tới phòng hội nghị nghe giảng. Người ta vẫn nói tới sự ngoan cường của người Nhật, đúng là không phải nói suông mà.

Đội anh ta đi khỏi, tôi liền đi tới chỗ cô bé thực tập sinh để hỏi cho rõ đầu đuôi, thì mới biết, bác sĩ chỉ mất năm phút để chuẩn đoán bệnh, sau đó cho anh ta đi truyền nước, dọa anh ta sợ chết khiếp, vật vã chạy trốn về đây. Ở Nhật, trừ khi ốm nặng mới phải truyền nước, còn không thì chỉ cần uống thuốc là được rồi.

“Vậy phải làm thế nào?” Tôi ân cần hỏi han, cũng không thể để anh ta ở đây mà lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, như vậy sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

“Em đã dẫn anh ta tới hiệu thuốc mua ít thuốc hạ sốt và thuốc tiêu viêm, uống hết là sẽ khỏi.” Cô bé nói.

“Vậy em thường xuyên quan tâm tới anh ta một chút.” Tôi dặn dò.

Trương Đình mới nghỉ sinh hơn một tháng, những công việc đè lên vai tôi ngày càng nhiều, mà trong đó có không ít việc là đột nhiên phát sinh, cũng may mà “hữu kinh vô hiểm (*),” hơn nữa còn càng làm càng thuận lợi, tôi không khỏi cảm thấy mình cũng có đôi chút thành tựu. Đúng là trải qua gian khổ mới lộ bản sắc anh hùng.

(*) Hữu kinh vô hiểm: nghĩa là có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không nguy hiểm.

Ấn xong bữa trưa, tôi nhận được điện thoại từ một số máy lạ, cố gắng nhớ lại mà vẫn không thể đoán ra đây là số máy của ai. Người gọi điện đến cũng rất kiên trì, từng hồi chuông vang lên, tôi lại càng thêm do dự, nhưng cuối cùng vẫn bắt máy.

“Là Tú Nghiên đấy à?” Là giọng của một người phụ nữ trung niên.

Tôi sững sờ một lát mới đáp: “Vâng ạ, là Tần Tú Nghiên đây ạ!”

“Cô là cô Ưông đấy!” Giọng nói của đối phương bỗng trở nên thân thiện hơn nhiều.

“A? Ồ!” Tôi thực sự rất kinh ngạc.

Hai ngày nay Chung Tuấn Hải đi họp ở Quảng Châu, phải ngày mai mới về, tôi thực sự không ngờ mẹ anh lại nhân cơ hội này để tìm tôi, rốt cuộc cô ấy có mục đích gì?

“Cô muốn gặp cháu một lát, không biết cháu có tiện không?” Giọng cô Uông rất hòa nhã, thân thiện.

“Đương nhiên là được ạ! Khi nào ạ?” tôi cảm thấy căng thẳng, không kém gì lúc đi phỏng vấn xin việc.

“Nếu có thể thì bây giờ đi, đúng lúc cô có việc ở gần công ty cháu, sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Công ty cháu cũng có thời gian nghỉ trưa đúng không?”

“A, vâng ạ, được ạ!” Tôi khó khăn lắm mới có thể trấn tĩnh lại, sau đó hỏi rõ địa điểm, lại dặn dò cô bé thực tập sinh mấy câu rồi vội vàng rời đi.

Đi bộ từ công ty tới quán cà phê Starbucks gần nhất mất khoảng tám phút. Vào buổi trưa, ở đây thật náo nhiệt, mấy người nước ngoài trong công ty cũng thường xuyên tới đây, cũng may mà không có người tôi quen.

Từ cửa vào tôi đã nhìn khắp quán một lượt, thấy cô Uông đang ngồi ở một góc gần cửa sổ, bên cạnh bày một tập tài liệu, cô đang chăm chăm giờ xem.

Đi đến trước mặt, tôi mới khẽ gọi một tiếng: “Cô Uông!”

Cô Uông ngẩng lên, lập tức nhiệt tình bảo tôi ngồi xuống, sau đó gấp tập tài liệu đang xem lại.

“Cô đi họp ở gần đây, nhớ ra chỗ đó cách công ty các cháu không xa, nhân tiện gặp cháu nói chuyện một lát.” Cô Uông mỉm cười giải thích, sau đó lại hỏi: “Công việc của cháu có bận không?”

Tôi gật đầu.

“Bọn cháu còn trẻ thì bận một chút cũng tốt, như thế có thể học hỏi thêm nhiều điều.”

“Nhưng chỉ là mấy việc vặt vãnh thôi ạ.” Tôi thuận miệng nói.

“Ai mà chẳng bắt đầu từ những việc vặt vãnh chứ! Cháu nhìn cô mà xem, bận rộn hơn nửa đời người, chẳng phải vẫn đang làm những việc vặt vãnh hay sao?”

Tôi cười, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trong lòng thầm nghĩ, cô Uông thực sự thích hợp làm bên công đoàn, chỉ là không biết tại sao cth chẳng học được chút nào tác phong nghiêm chỉnh, đứng đắn của cô ấy.

“Nào, gọi đồ uống trước đã, rồi chúng ta từ từ nói chuyện.” Cô ấy đưa cuốn menu cho tôi.

Tôi cũng không khách khí, chọn một cốc Cappuchino. Cô Uông nói: “Cô cũng gọi giống cháu là được rồi.”

Gọi đồ uống xong, cô ấy mới cười, nói: “Thực ra cô không thích cà phê.”

Tôi cũng nói bằng giọng rất tự nhiên: “Cháu cũng thế.”

Nụ cười đúng là liều thuốc hòa giải của tự nhiên, có thể điều hòa bầu không khí. Sau khi thần kinh được thả lỏng, người ra nói chuyện càng cởi mở hơn.

“Lẽ ra cô nên đến gặp cháu từ lâu rồi mới phải, nhưng thực sự là không có thời gian.” Cô Uông bắt đầu bằng những lời khách sáo.

Tôi chỉ mỉm cười lắng nghe.

Về mặt cô Uông rất hiền hòa, rất khó để người khác sinh lòng cảnh giác, nhưng một lời cô nói ra lại khiến người ta không khỏi cảm thấy căng thẳng.

“Tiểu Hải không có ở công ty à?” Cô Uông thẳng thắn hỏi.

Khi đến đây tôi tất nhiên đã chuẩn bị tinh thần trước, nghe cô ấy hỏi như vậy thì chỉ khẽ gật đầu, nói: “Vâng ạ, anh ấy đi công tác, ngày mai mới về ạ.”

Cô Uông nói bằng vẻ tưởng chừng rất thờ ơ: “Thời gian này, nó phải ở Thâm Quyển rồi.”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cô ấy, chỉ thấy ánh mắt sắc bén của cô ấy đang âm thầm quan sát tôi, dường như rất quan tâm tới phản ứng của tôi. Trong lòng tôi khẽ run lên nhưng ngoài mặt không biến sắc, chỉ thờ ơ nói: “Vâng.”

Tôi không còn là cô gái mới hai mươi tuổi dễ bị kích động, thấy gió thì tưởng là mưa, cuinxg không phải lần đầu tiên đối mặt với cái gọi là thử thách như thế này. Đối với những chuyện không chắc chắn, càng suy đoán lung tung thì càng khiến mình trở nên rối loạn.

Cho dù cth thực sự đi gặp Ôn Tịnh thì cũng chẳng thể hiện được điều gì, chỉ trừ việc anh không nói với tôi.

Lần này đến lượt cô Uông cảm thấy bất ngờ, ngừng lại một lát rồi không tiếp tục vòng vo với tôi nữa mà hỏi thẳng: “Tú Nghiên, cháu có biết hôm nay cô đến tìm cháu là vì lý do gì không?”

Tôi nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu. Mặc dù tôi biết chắc chắn là vì Chung Tuấn Hải, chỉ là không biết cô ấy có ý vun vén hay là khuyên chúng tôi hãy chia

tay.

“Cháu là một cô gái thông minh, từ khi cháu còn nhỏ cô đã nhận ra điều này.” Cô ấy nói. “Chỉ là có một lần, cô không thể không nói là cháu có chút hồ đồ.”

Tôi im lặng không nói, tất nhiên cũng hiểu được dụng ý của cô ấy, bất giác nắm chặt cốc cà phê đang cầm trong tay.

“Ba người các cháu đi đến như ngày hôm nay, cô là người lớn, trông thấy thế cũng không hề dễ chịu. Nhất là Ôn Tịnh, bao nhiêu năm nay, nó tồn không biết bao nhiêu tâm ý để ở bên cạnh Tiểu Hải, cô tin là cháu cũng biết rõ. Đến hôm nay, nói kết thúc là kết thúc.” Cô ấy khẽ thở dài một tiếng.

Tôi không biết phải đáp lại như thế nào, tất cả những lời cô ấy nói đều là sự thật, chỉ là lướt bỏ mất một chuyện, tình cảm là thứ không thể cho đi và đòi lại một cách công bằng. Tôi không nói, vì tôi tin rằng trong lòng cô ấy cũng hiểu rất rõ điều này.

“Tuần trước, Tiểu Hải về nhà, nghiêm túc nói với cô chú về chuyện kết hôn với cháu, khiến bố nó vô cùng tức giận.”

Nghe thấy điều này, tôi cắn môi, vẫn im lặng không nói.

“Cô nghĩ chú Chung có chút hiểu lầm đối với cháu, nhưng cũng không thể trách chú ấy, chắc cháu cũng hiểu điều này, bao nhiêu năm nay cháu không tìm được người thích hợp, trong khi mới gặp lại Tiểu Hải được mấy tháng mà đã... mặc dù trước đây cháu và Tiểu Hải cũng đã quen nhau rồi nhưng vẫn khó tránh khỏi khiến người khác cảm thấy vội vàng.”

Mặc dù lời cô ấy nói cũng có thể coi là nói giảm nói tránh nhưng lẽ nào tôi lại không hiểu. Quan niệm thế tục đã ăn sâu vào lòng người, ngay cả mẹ tôi cũng lo sợ chuyện bị người ta nói ra nói vào mà khuyên tôi hãy buông tay.

Một tia buồn bực từ tận đáy lòng trào lên, sao đó chậm rãi lan ra khắp toàn thân. Tôi không thể không lên tiếng.

“Cô Uông, sự lo lắng của cô chú cháu có thể hiểu được. Đối với Ôn Tịnh, cháu cũng cảm thấy rất có lỗi, vì không thể nói với cô ấy chuyện của cháu và A Hải từ sớm khiến cô ấy phải khó xử. Nhưng...” Tôi đột nhiên chuyển hướng. “Cháu sẽ không vì thế mà rời xa A Hải. Tình cảm giữa chúng cháu không nông nổi như mọi người vẫn tưởng tượng. Mặc dù cháu từ nhỏ đã ngốc nghếch nhưng cũng có sự cố chấp của riêng mình, chính là khi đã làm chuyện gì thì sẽ không hối hận. Cô Uông, đề cháu rời xa A Hải thì chỉ có một khả năng, là chúng cháu không còn yêu nhau nữa.” Tôi ngừng một lát rồi mới bổ sung thêm một câu: “Nếu điều đó thực sự xảy ra, cháu có thể bảo đảm với cô, cháu tuyệt đối sẽ không dây dưa bất cứ chuyện gì.”

Nói một hơi mà không hề bị lấp, tôi nhẹ nhõm thảnh thơi phào, chính bản thân cũng cảm thấy kinh ngạc, dường như vừa xé tan được màn xương mù dày đặc vẫn bao phủ trong lòng, khiến tôi cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cho đến tận bây giờ, việc phản bội Ôn Tịnh giống như một tảng đá đè nặng trong lòng khiến tôi cảm thấy áy náy, bứt rứt không thờ nổi. Nhưng lúc này, Tôi chợt hiểu rằng, đây vốn không phải lỗi của tôi. Có lúc tình yêu giống như một cuộc tranh giành, khó tránh khỏi sự tàn khốc và hung ác nhưng nó cũng là hiện thực, mỗi người khi đứng trước mặt nó đều bình đẳng, phải chấp nhận nếu là người thua cuộc. dường như trong cuộc đời mỗi cô gái đều phải đối mặt với những khó khăn này, giống như tước đây chính tôi cũng trải qua vậy, duy chỉ có lần này mới có thể dạy cho chúng tôi hiểu được rằng, phải biết quý trọng những gì mình đang có.

Nghe xong những lời tôi nói, cô Uông tỏ ra kinh ngạc, lại trầm mặc một hồi.

Dù sao đây cũng không phải thời của lệnh cha mẹ, lời mai mối, tất cả đều ở bản thân mình có yêu hay không mà thôi. Cô Uông đã làm chủ tịch công đoàn nhiều năm như vậy, chắc cũng không ít lần đứng ra làm mai mối, lẽ nào còn không hiểu được điều này.

Cô Uông dần khôi phục lại vẻ bình thường, nụ cười dịu dàng, ảm áp lại hiện lên trên gương mặt. Cô nhìn tôi, bình tĩnh nói: “Đối với cô thì Tiểu Hải yêu ai, cô đều không quan, chỉ cần thẳng bé thích là được rồi. cô cũng có thể thấy được là nó thật lòng với cháu, từ hôm cháu và nó đi vào cửa cô đã nhận ra rồi.”

Thì ra hôm đó không phải tôi chợt dạ vì cho rằng mình gây chuyện, cô ấy đúng là có hỏa nhãn kim tinh có thể nhìn thấu mọi chuyện mà!

“Cô chỉ muốn cháu biết, với tư cách của người làm cha mẹ, cô hy vọng Tiểu Hải có thể tìm được hạnh phúc thực sự của mình, cho nên đối với cháu, cô không thể không nói, nếu cháu thật lòng với Tiểu Hải thì hãy bao dung với nó, cả người nhà của nó nữa. Cô thực sự không muốn thấy nó vì cháu mà đoạn tuyệt với bố mình.”

Tôi hít một hơi thật sâu, nói: “Cô Uông, những lời cháu vừa nói tuy có vẻ cố chấp nhưng nó không chứng tỏ rằng cháu là người không biết cố kỵ điều gì. Thực ra về bản chất, cháu vẫn là người rất truyền thống, chính vì thế, cháu mới không nhận lời cầu hôn của A Hải. Cháu cho rằng sẽ là không tôn trọng bố mẹ nếu nhận lời một cách qua loa, đại khái như vậy. Cháu yêu anh ấy, cho nên không muốn anh ấy phải khó xử... Nếu không có sự chấp nhận của cô chú, cháu sẽ không đồng ý làm đám cưới.”

Cô Uông chăm chú lắng nghe, dần dần, trong mắt lộ ra vẻ khác thường, dường như là một tia tán thưởng. Sau đó cô ấy nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có một chiếc xe hơi màu đen đang lặng lẽ đỗ ở ven đường. “Cô cháu mình nói chuyện cũng lâu rồi, cô phải đi thôi, cháu cũng phải vào làm việc nữa.” Cô ấy nói rồi đứng dậy. tôi cũng đứng lên, cùng cô ấy đi ra ngoài.

Ra đến cửa, cô ấy đột nhiên nắm tay tôi, nói đùa: “Cháu và Ôn Tịnh đều là những cô gái xuất sắc, đáng tiếc là cô chỉ có một đứa con trai.”

Cô ấy lên xe rồi còn vẫy tay chào tạm biệt tôi, sau đó chiếc xe nhanh chóng biến mất sau ngã rẽ.

Chập tối ngày hôm sau, Chung Tuấn Hải trở về, anh hẹn tôi đi ăn tối. Sau khi tắm rửa, trông anh vẫn vô cùng sáng khoái, vui vẻ, chẳng hề giống người vừa trở về sau một chuyến bay dài.

Vào đến nhà hàng, vừa ngồi xuống, Chung Tuấn Hải đã cười hi hi, nói: “Anh có hai tin muốn nói cho em, một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?”

Tôi nói: “Tin xấu trước đi! Em không muốn ném thử cảm giác bị ném từ trên mây xuống đất.”

Chung Tuấn Hải nháy mắt, nói: “Tin xấu à, đó là anh đã giấu em một chuyện. Lần này đi Quảng Châu, anh nhân tiện đến Thẩm Quyển một chuyến.” Sau đó anh nhìn thẳng vào mắt tôi đợi xem phản ứng của tôi.

Đối với tôi, đây cũng không được tính là tin xấu. Lúc này tôi bình tĩnh hỏi: “Có thu hoạch được gì không?”

Chung Tuấn Hải tỏ ra có chút thất vọng. “Anh cho rằng em sẽ nổi cơn ghen cơ đấy.”

Tôi bật cười. “Anh đánh giá IQ của em quá thấp rồi đấy!”

Anh lăm bắm một câu: “Xem ra em đã nắm chắc anh trong tay rồi!”

Tôi cười đưa tay ra, đặt lên mu bàn tay của anh, vỗ nhẹ, nói: “Chính vì em tin anh nên mới không nghi ngờ. Anh phải cảm thấy vui vẻ mới đúng, giữa chúng ta đã có một sự tin tưởng rất chắc chắn.”

Chung Tuấn Hải nghĩ ngợi một lát rồi cũng bật cười.

Cô Ưông chắc chắn chưa nói với anh về cuộc gặp mặt của chúng tôi, tôi cũng không muốn chắc tới, có một số chuyện, không nhất thiết phải cho người khác biết, cứ để nó vĩnh viễn là một bí mật thì hơn.

“Bây giờ em rất muốn nghe tin tốt của anh đấy.”

Mặt Chung Tuấn Hải dần ra, khóe môi khẽ nhếch lên, nói: “Anh đã tìm Ôn Tịnh để nói chuyện, cô ấy có vẻ bình thản hơn nhiều rồi, quan trọng nhất là, cô ấy đã bắt đầu mở lòng với anh chàng họ Cao đó.”

Tuy cảm thấy rất vui nhưng trong lòng tôi thực sự vẫn còn có chút phiền muộn. Dù như thế, cô ấy chắc chắn vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho tôi.

“Anh cũng gặp cả anh chàng họ Cao đó rồi à?”

“Đúng vậy, bọn họ còn mời anh ăn cơm nữa.”

“Anh ta là người thế nào?”

Chung Tuấn Hải đảo mắt rồi nói rất rõ ràng: “Tốt hơn anh.” Trên gương mặt anh là vẻ khâm phục, điều này thực sự khiến tôi rất ngạc nhiên, người có thể khiến anh tỏ ra bội phục như thế quả thực không nhiều.

“Đó là một người rất chín chắn, ăn nói cũng không tầm thường, rất xứng đôi với Ôn Tịnh.” Anh thản nhiên nói rồi lại cúi đầu ăn cơm.

Xem ra, không phải anh muốn an ủi tôi nên mới nói như vậy.

Tôi cười, nói: “Có phải anh cảm thấy có chút mất mát không?”

Anh ngẩng lên nhìn tôi, đôi mắt như bị lớp sương mù che khuất. “Có được tất có mất.” Dáng vẻ đó rõ ràng là cảm giác của sự mất mát.

Tôi không kìm được cảm thấy bức mình, khua chiếc đũa gõ lên tay anh một cái, trong chốc lát, vẻ u ám trên mặt anh đã tan đi không ít, sau đó còn bật cười, nói: “Được rồi, được rồi, qua kiểm tra cho thấy em vẫn bình thường, vẫn còn biết ghen, anh yên tâm rồi.”

Tôi cúi đầu uống nước canh để che giấu ý cười trên gương mặt, tâm tình như đang bay bổng trên mây.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kết thúc

Cuối tuần, Chung Tuấn Hải đột nhiên gọi điện thoại cho tôi trong giờ làm việc.

Tôi đang vật lộn với một tá những con số trên bảng biểu, nghe thấy tiếng chuông điện thoại thì vội vã nhấc ống nghe rồi kẹp vào tai, không hề rời khỏi mê cung của những con số.

“Bố mẹ anh bảo tối nay chúng ta về nhà ăn cơm.” Chắc chắn Chung Tuấn Hải cũng đang rất bận, lúc này gọi điện cho tôi cũng chẳng thềm vòng vo tam quốc, một câu đã nói xong.

“Dạ?” Tôi kinh ngạc dừng tay, mắt nhìn vào những con số mà đầu óc nhất thời ngừng hoạt động.

“Sao em không nói gì thế? Em không được từ chối đâu đấy!” Chung Tuấn Hải có chút căng thẳng.

“Ồ!” Cuối cùng tôi cũng có thể phản ứng trở lại, nghĩ một lát cũng thấy chẳng có gì lạ, thái độ của cô Uông hôm đó đã để lại cho tôi chút ám hiệu. Chỉ là đối với chú Chung Cù, tôi không thể chắc chắn, nếu lần này đến mà chú ấy vẫn lạnh mặt với tôi thì thật sự rất khó xử. “Sự việc chuyển biến nhanh thật đấy!” Tôi lau bàu một càu.

“Hi hi, đương nhiên là vì anh có diệu kế rồi.” Nghe giọng anh thì có vẻ khá đắc ý.

“Cái gì?” Tôi bắt đầu tò mò.

Nhưng anh lại không chịu nói tiếp, chỉ hỏi lại tôi rằng có đi hay không.

Tôi liền lấy hết dũng khí, đáp: “Gặp mặt bố mẹ anh thì đương nhiên em phải đi rồi.”

Lúc này anh mới cười. “Anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, dường như mẹ anh rất yêu quý em?”

Đột nhiên trong lòng sáng tỏ, tôi cảm thấy nhẹ nhõm cả người.

Lần đầu tiên đến nhà Chung Tuấn Hải, tôi cố ý mua hộp quà và một giỏ trái cây tươi, mặc dù anh nói không cần nhưng tôi luôn cảm thấy nếu đi tay không đến thì không được lịch sự cho lắm, trong ấn tượng của tôi, bố mẹ anh cũng là những người truyền thống, trọng lễ nghĩa.

“Thình thoảng anh thấy em cũng thật cứng nhắc.” Anh liếc tôi một cái.

Tôi không cãi lại. Anh ngồi giữa một đồng quà cáp xanh đỏ tím vàng, cười ngây ngô đúng là trông rất ngốc nghếch mà.

Nhà anh trước đây nằm trong khu nhà phía sau tòa án, mấy năm gần đây mới chuyển sang một khu chung cư nằm ở một khu vực khá yên tĩnh.

Tầng cao nhất của khu nhà này là tầng năm nên không có thang máy, hai chúng tôi phải xách túi lớn túi nhỏ leo cầu thang bộ, mệt bã cả người mới lên đến tầng cao nhất.

“Là thời đại nào rồi mà em còn “tay trái xách gà, tay phải xách vịt” như thế này?” Anh lẩm bẩm, nhưng trên gương mặt lại mang ý cười.

Đến cửa, Chung Tuấn Hải chẳng thềm lấy chìa khóa, cứ thế ấn chuông.

Cô Uông đi ra mở cửa, rất nhiệt tình chào đón chúng tôi. Cô mặc một bộ quần áo ở nhà bình thường, trông không còn quý phái, snag trọng như những lần trước tôi gặp, đáng vẻ này đúng là một người phụ nữ của gia đình.

“Trời ôi, Tú Nghiên, cháu khách sáo quá, mua những cái này làm gì!” Cô Uông cười vui vẻ, nói.

Chung Tuấn Hải ghé lại gần mẹ, nói bằng giọng không nhỏ: “Cô ấy không mang theo tiền nên đều là con trả đấy!”

Chân tôi suýt nữa thì đạp vào móng anh một cái.

Cô Uông vẫn rất vui vẻ. “Ai mua cũng giống nhau cả thôi.”

Sau khi thay dép đi trong nhà, chúng tôi cùng vào phòng khách.

Tôi ít nhiều vẫn còn có chút thận trọng, sau khi đã ngồi ngay ngắn trên sofa, tôi bắt đầu nhìn khắp phòng một lượt.

Căn hộ này cũng có kết cấu hai tầng, tầng dưới là phòng khách rất rộng, tầng trên chắc hẳn là phòng ngủ. Tuy rộng rãi nhưng nội thất trong nhà lại giản dị, mộc mạc, chỉ cần nhìn sự sạch sẽ, thoáng mát trong nhà cũng thấy được sự giỏi giang và khả năng quán xuyến của nữ chủ nhân.

Cô Uông bận rộn pha trà mang nước cho chúng tôi, ngay cả Chung Tuấn Hải cũng trở thành khách mắt rồi.

“Mẹ, mẹ cứ khách sáo thế này thì bọn con áy náy lắm.” Anh nhìn mẹ rồi la ầm lên.

Cô Uông sáng giọng: “Ai bảo con lâu lắm rồi mới về nhà một lần!”

Từ trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân. Tôi ngẩng đầu, liền nhìn thấy chú Chung Cù đang chậm rãi đi xuống, trên mặt có ý cười, còn thân thiện hỏi

tôi: “Tú Nghiên đến rồi đấy à?”

Tôi đứng lên, chào một tiếng mà mình tự cho là đúng mực: “Cháu chào chú ạ!”

“Ngồi đi, ngồi đi, đừng có câu nệ quá!” Chú đưa tay vỗ vỗ trông không trung ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

Sau khi trải qua cơn sóng gió lần trước, khi đối diện với chú Chung, tôi ít nhiều vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Nhìn về mặt chú ấy không có vẻ gì cứng nhắc hay khó chịu, tôi thậm chí không biết đã thuyết phục chú ấy, chẳng lẽ là cô Ưông?

Chung Tuấn Hải kéo kéo tôi, nhẹ giọng nói: “Có muốn đi thăm quan phòng của anh không?”

Cô Ưông đang ở bên cạnh nghe thấy vậy liền cười híp mắt, nói: “Ăn cơm trước đã, ăn xong thì đi xem cũng chưa muộn!”

Lúc nghe thấy cô ấy nói câu này, tôi mới để ý tới một chiếc bàn ăn bằng gỗ đã bày đầy thức ăn.

Bữa cơm diễn ra cũng khá vui vẻ, chủ yếu là nhờ công của cô Ưông và Chung Tuấn Hải. Họ nói rất nhiều chuyện, chú Chung Cù thỉnh thoảng cũng chen vào vài câu để thay đổi bầu không khí. Không ai nhắc đến chuyện lần trước, giống như mọi người đều muốn xóa chuyện ấy khỏi ký ức của mình.

Tôi bình thường cũng nói rất nhiều nhưng lần này sợ không biết chừng mực nên dứt khoát làm khán giả, dù gì cũng cứ thận trọng thì hơn.

Lúc sắp ăn xong, cô Ưông đột nhiên nói: “Tú Nghiên, chuyện của cháu và Tiểu Hải nên tiến hành sớm đi!”

Tôi có chút luống cuống chân tay, sự việc tiến đến quá nhanh, đến mức vượt ra ngoài tưởng tượng của tôi.

Chung Tuấn Hải cũng cười hi hi, nói: “Chuyện này cũng đơn giản thôi mà, ngày mai tới cục Dân chính giải quyết là được.”

Cô Ưông không thêm để ý tới anh, chỉ nhìn thẳng vào tôi. “Cháu về hỏi bố mẹ đi, xem khi nào tiện thì cô chú tới thăm một chuyến.”

Chú Chung Cù cũng nhân cơ hội phụ họa: “Đúng đấy, phải làm thế chứ!”

Thấy tôi ngệt mặt, cô Ưông lại bổ sung thêm một câu: “Trông cháu bây giờ thì chắc là không thể kéo dài được nữa rồi.” Cô lại liếc nhìn con trai một cái, cố nín cười, nói: “Tiểu Hải cũng không đợi được nữa rồi.”

Tôi chột đỏ mặt, chỉ biết cười. “Vâng ạ, về nhà cháu sẽ hỏi bố mẹ ạ!” Trong lòng tôi là cả một bụng hoài nghi, tôi... đâu có vẻ sốt ruột gì đi đến vậy chứ?

Ăn cơm xong, cô Ưông thu dọn bát đĩa mang vào phòng bếp, tôi cũng ra dọn dẹp cùng nhưng lại bị cô ấy đẩy ngồi xuống sofa. “Cháu cứ ngồi đây đi, đừng có để bị mệt.” Cô ấy còn nở nụ cười ngọt ngào càng khiến tôi cảm thấy chẳng hiểu ra sao, liền quay lại nhìn Chung Tuấn Hải.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi lên hỏi.

“Cái gì cơ?” Anh giả ngốc.

Tôi chắc chắn trong chuyện này có điều gì đó mờ ám, liền thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc anh đã nói với bố mẹ anh cái gì?”

Thấy tôi thực sự có vẻ nóng nảy, anh mới cúi xuống nói nhỏ vào tai tôi: “Về phòng anh rồi anh sẽ nói cho em biết.”

Tôi đành theo anh đi lên lầu, vừa vào phòng, anh liền cẩn thận khóa cửa, sau đó ôm lấy tôi. Làm bộ đáng thương, nói: “Anh sẽ nói cho em biết, nhưng em ngàn vạn lần không được nổi nóng với anh!”

Tôi chột cảnh giác, cau mày nói: “Anh nói trước đi!”

Anh lại thấp giọng cười, nói: “Anh nói với bố mẹ là bố mẹ sắp có cháu bé rồi.”

Tôi ngẩn người, sau khi nghĩ đi nghĩ lại thật cẩn thận, mặt mày bỗng đỏ bừng, thật không ngờ Chung Tuấn Hải lại dám bày ra cái trò vừa liều lĩnh lại hồ đồ đến mức này.

“Anh dám bôi nhọ danh tiết của em?” Tôi kim thấp giọng nói một câu rồi đẩy Chung Tuấn Hải ngã xuống giường, hai tay luồn vào nách của anh.

Chung Tuấn Hải sợ nhất là bị nhột, lúc này bị tôi cù thì vừa cười lớn vừa trốn đông trốn tây, miệng không ngừng hét lên: “Em mà không dừng lại anh sẽ trả đòn đấy!”

Vừa nói anh vừa đưa tay ra định bắt lấy tay tôi, nhưng tôi đâu có để khuất phục đến thế, liền cắn răng tìm sơ hở để ra đòn.

Chợt có tiếng gõ cửa, giọng nói của cô Ưông vang lên ở bên ngoài, kèm theo ý trách cứ: “Tiểu Hải, đừng đùa nữa, cẩn thận Tú Nghiên đấy!”

Tôi chột im bật, chỉ dám hung hăng liếc nhìn Chung Tuấn Hải một cái.

Anh lại cao giọng nói với ra cửa: “Mẹ, con biết rồi.”

Lúc đó cô Ưông mới rời đi.

Tôi cũng chẳng còn tâm tư nào mà đùa giỡn nữa, liền ngồi dậy, nói: “Anh nói dối trắng trợn như thế, nhờ bị lộ thì phải làm thế nào?”

Anh nằm ngửa trên giường, vẻ mặt rất đắc ý, lười biếng nói: “Cái này thì có gì khó, nhanh chóng kết hôn thì chẳng phải là được rồi sao?”

Trong khoảnh khắc, anh lật người ngồi dậy, bàn tay làm ảo thuật biến ra một chiếc nhẫn. Anh nắm lấy tay trái của tôi, nhìn ngắm một lát, sau đó không do dự đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út. Động tác của anh rất thành thạo và mệnh mẽ, nhưng trong lòng tôi lại tràn ngập cảm giác ngọt ngào như mật.

Chúng tôi nhìn nhau rất lâu, đột nhiên anh áp sát vào tôi, ánh mắt mang theo vẻ bồn chồn, cười, nói: “Hay là tối nay em ở lại đây đi, chúng ta tranh thủ gạo nấu thành cơm?”

Da mặt tôi cũng đã dày hơn nhiều rồi, nghe thấy vậy thì chỉ chạm đầu vào trán anh, lớn tiếng nói: “Cứ vội vàng như thế, anh không sợ nấu cơm bị sống sao?”

Sau đó chúng tôi bận rộn suốt nửa tháng trời, nào là hai bên gia đình gặp mặt, nào là tới cục Dân chính làm thủ tục đăng ký kết hôn, rồi còn phải chuẩn bị cho hôn lễ...

Lễ cưới được tổ chức vào giữa tháng Bảy, thời điểm này đúng là nóng muốn chết nhưng cô Ưông nhất định cho rằng không thể trì hoãn thêm được nữa, dù sao thì cũng không thể đợi bụng tôi to ra rồi làm cô dâu được. Tôi khó không nói nổi thành lời, chỉ biết trút giận lên Chung Tuấn Hải. Trước đây tôi vẫn cho rằng kết hôn là một việc rất lãng mạn, đến lượt mình mới biết là nó rắc rối, phiền phức đến mức này.

Khi tôi bận rộn đến mức không ngẩng đầu lên được thì bỗng nhận được một cuộc điện thoại bất ngờ từ Ôn Tịnh.

Nhìn thấy dãy số quen thuộc đó, tôi vừa mừng vừa kinh ngạc, vội vàng bắt máy.

“Tú Nghiên, chúc mừng chị!” Ôn Tịnh nói thẳng, nghe giọng nói bình tĩnh, ôn hòa, chẳng hề nhận ra có tâm tình gì.

“Cảm ơn em, Ôn Tịnh!” Tôi xúc động mãi không thôi.

Dường như cô ấy cũng không biết tiếp theo phải nói gì, tôi cố gắng tìm chủ đề để nói, nhưng lại chẳng biết phải bắt đầu như thế nào. Dù thế nào, cô ấy có thể chủ động gọi điện cho tôi là tôi đã mừng lắm rồi.

Một lúc lâu sau, cô ấy mới nói: “A Hải là một người đàn ông tốt, chị phải biết trân trọng.”

“... Chị biết rồi.”

“Hôm đó, anh ấy đến tìm em, đã nói với em tất cả... Anh ấy còn bảo em đừng trách chị, vì từ đầu tới cuối, đều là anh ấy bắt ép chị.”

Tôi muốn cười mà cổ họng nghẹn lại, trong đầu hiện lên gương mặt đang mỉm cười của Chung Tuấn Hải.

“Em cũng nghĩ thông suốt rồi, mỗi người đều có hạnh phúc của riêng mình, càng cầu càng không được. Chị và anh ấy đi đến ngày hôm nay chắc chắn không dễ dàng gì, cho nên, chị nhất định phải hạnh phúc nhé!” Ôn Tịnh nói bằng giọng rất chân thành.

Tôi cảm động đến nghẹn ngào, nói: “Em cũng thế, phải hạnh phúc nhé!”

“Chắc chắn rồi.” Cô ấy nói, giọng rất kiên định.

Đúng vậy, tôi tin rằng cô ấy sẽ được hạnh phúc. Cô ấy là người nói được thì sẽ làm được, hơn nữa, ở phía sau cô ấy, từ lâu đã có một người đàn ông thâm tình vẫn lặng lẽ đợi chờ.

Ngoại truyện

Cuộc sống thường nhật của nửa năm sau

Tôi ngồi trên sofa xem tạp chí, giờ đến mục thông báo tuyển dụng thấy đưa tin một doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài quy mô lớn đang tuyển một tổng giám sát tài vụ, tiền lương một năm là năm mươi vạn. Tôi tính toán một hồi, so với lương của Chung Tuấn Hải bây giờ thì cao hơn gấp mấy lần, liền vui vẻ chạy đến trước mặt anh.

Ánh mắt anh ấy nhìn sang tôi nhưng vẫn còn quyến luyến cái màn hình máy tính, sau khi hiểu rõ mục đích của tôi thì lắc đầu ngay.

“Điều kiện của anh phù hợp với yêu cầu của công ty họ, tại sao không thử xem?” Tôi không từ bỏ hy vọng, ai có thể phớt lờ đồng tiền như thế chứ?

“Tổ chất tâm lý của anh không hợp.” Chung Tuấn Hải còn chẳng thèm ngẩng lên, đáp.

“Cái này thì có liên quan gì tới tổ chất tâm lý? Chỉ cần anh làm được là được rồi.” Tôi làu bàu.

Chung Tuấn Hải thấy tôi vẫn không cam tâm, liền giải thích: “Em thử nghĩ xem, thu nhập mỗi tháng hơn bốn vạn, chẳng mấy chốc mà đem đi nuôi tình nhân bên ngoài, sau đó thì gia đình tan nát...”

Tôi phì cười. “Nói linh tinh, em chỉ hỏi anh là anh cảm thấy mình có đủ năng lực để làm công việc này không thôi.”

Anh nhìn tôi chằm chằm, nói: “Đến nhà anh cũng phá rồi, còn nói gì đến công việc nữa.”

Trời! Tôi đúng là chẳng còn gì để nói nữa.

Một buổi tối nào đó của nửa năm sau...

Tôi bế Bảo Bảo vào phòng làm việc, nói với Chung Tuấn Hải: “Hôm nay chúng ta ngủ dưới nhà nhé, ở dưới đây mát hơn.”

Chung Tuấn Hải lúc nào cũng chỉ muốn thoát khỏi tôi và Bảo Bảo, nói: “Bọn em? Em và Bảo Bảo á?”

Mỗi lần ngủ cùng tôi và Bảo Bảo, anh lại ngủ không ngon, có tối vì sợ sẽ đè vào Bảo Bảo nên anh trở mình liên tục, đến nỗi rơi cả xuống giường.

Tôi vẫn không có ý định buông tha cho anh. Buổi tối Bảo Bảo hay quấy khóc, một mình tôi chăm con sẽ rất mệt, thế là chẳng khách khí nói: “Ba người chúng ta.”

Anh tiếp tục giả ngốc, kinh ngạc hỏi: “Không phải chứ, em lại có rồi à?”

Tôi không nhịn nổi nữa, dứt khoát nói: “Chúng ta bốn người, được chưa?”

Anh cất giọng cao vút: “Em có bầu song sinh hả?”

Tôi đặt Bảo Bảo xuống, giương nanh múa vuốt về phía Chung Tuấn Hải...

Một ngày thứ Bảy của hai năm rưỡi sau...

Chung Tuấn Hải ngồi trên sofa chơi trò xếp gỗ của Bảo Bảo, còn Bảo Bảo ngồi dưới đất bên chân bố, giương mắt nhìn bố chằm chằm, giống như bố nó là một tên xâm lược.

Chung Tuấn Hải đột nhiên tâm huyết dâng trào, bế Bảo Bảo đặt lên đầu gối, bắt đầu “thăm vấn”:

“Bảo Bảo, con yêu ai nhất?”

“Mẹ.”

“Vậy... ai yêu con nhất?”

“Mẹ.”

Anh không cam tâm, bắt đầu nịnh nọt: “Bảo Bảo, bố cũng yêu con nhất.”

“Không phải.” Bảo Bảo nghiêm túc cãi chính. “Bố yêu mẹ nhất.”

Chung Tuấn Hải nghiêm mặt quay sang nhìn tôi. “Bà xã, sao em lại dạy con như thế?”

Tôi cười khúc khích. “Em chưa bao giờ dạy con nói câu này!”

Anh nghiêng đầu tiếp tục vặn hỏi: “Bảo Bảo, sao con biết bố yêu mẹ nhất?”

“Mẹ lúc nào cũng chạy xung quanh con, còn bố thì lúc nào cũng chạy xung quanh mẹ”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Phiên ngoại

Cuộc sống thường nhật của nửa năm sau

Tôi ngồi trên sofa xem tạp chí, giờ đến mục thông báo tuyển dụng thấy đưa tin một doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài quy mô lớn đang tuyển một tổng giám sát tài vụ, tiền lương một năm là năm mươi vạn. Tôi tính toán một hồi, so với lương của Chung Tuấn Hải bây giờ thì cao gấp mấy lần, liền vui vẻ chạy đến trước mặt anh.

Ánh mắt anh ấy nhìn sang tôi nhưng vẫn còn quẩn luyến cái màn hình máy tính, sau khi hiểu rõ mục đích của tôi thì lắc đầu ngay.

“Điều kiện của anh phù hợp với yêu cầu của công ty họ, tại sao không thử xem?” Tôi không từ bỏ hy vọng, ai có thể phớt lờ đồng tiền như thế chứ?

“Tổ chất tâm lý của anh không hợp?” Chung Tuấn Hải còn chẳng thèm ngẩng lên, đáp.

“Cái này thì có liên quan gì tới tổ chất tâm lý? Chỉ cần anh làm được là được rồi.” Tôi làu bàu.

Chung Tuấn Hải thấy tôi vẫn không cam tâm, liền giải thích: “Em thử nghĩ xem, thu nhập mỗi tháng hơn bốn vạn, chẳng mấy chốc mà đem đi nuôi tình nhân ở bên ngoài, sau đó thì gia đình tan nát...”

Tôi phì cười. “Nói linh tinh, em chỉ hỏi anh là anh cảm thấy mình có đủ năng lực để làm công việc này không thôi.”

Anh nhìn tôi chằm chằm, nói: “Đến nhà anh cũng phá rồi, còn nói gì đến công việc nữa.”

Trời! Tôi đúng là chẳng còn gì để nói nữa.

Một buổi tối nào đó của nửa năm sau...

Tôi bế Bảo Bảo vào phòng làm việc, nói với Chung Tuấn Hải: “Hôm nay chúng ta ngủ dưới nhà nhé, ở dưới đây mát hơn.”

Chung Tuấn Hải lúc nào cũng chỉ muốn thoát khỏi tôi và Bảo Bảo, nói: “Bọn em? Em và Bảo Bảo á?”

Mỗi lần ngủ cùng tôi và Bảo Bảo, anh lại ngủ không ngon, có tới vì sợ sẽ đè vào Bảo Bảo nên anh trở mình liên tục, đến nỗi rơi cả xuống giường.

Tôi vẫn không có ý định buông tha cho anh. Buổi tối Bảo Bảo hay quấy khóc, một mình tôi chăm con sẽ rất mệt, thế là chẳng khách khí nói: “Ba người chúng ta.”

Anh tiếp tục giả ngốc, kinh ngạc hỏi: “Không phải chứ, em lại có rồi à?”

Tôi không nhịn nổi nữa, dứt khoát nói: “Chúng ta bốn người, được chưa?”

Anh cất giọng cao vút: “Em có bầu song sinh hả?”

Tôi đặt Bảo Bảo xuống, giường nanh buốt về phía Chung Tuấn Hải...

Một ngày thứ Bảy của hai năm rưỡi sau...

Chung Tuấn Hải ngồi trên sofa chơi trò xếp gỗ của Bảo Bảo, còn Bảo Bảo ngồi dưới đất bên chân bố, giương mắt nhìn bố chằm chằm, giống như bố nó là một tên xâm lược..

Chung Tuấn Hải đột nhiên tâm huyết dâng trào, bế Bảo Bảo đặt lên đầu gối, bắt đầu “thăm vấn”.

“Bảo Bảo, con yêu ai nhất?”

“Mẹ.”

“Vậy... ai yêu con nhất?”

“Mẹ.”

Anh không cam tâm, bắt đầu nịnh nọt: “Bảo Bảo, bố cũng yêu con nhất.”

“Không phải.” Bảo Bảo nghiêm túc cải chính. “Bố yêu mẹ nhất.”

Chung Tuấn Hải nghiêm mặt quay sang nhìn tôi “Bà xã, sao em lại dạy con như thế?”

Tôi cười khúc khích. “Em chưa bao giờ dạy con nói câu này!”

Anh nghiêng đầu tiếp tục vặn hỏi: “Bảo Bảo, sao con biết bố yêu mẹ nhất?”

“Mẹ lúc nào cũng chạy xung quanh con, còn bố thì lúc nào cũng chạy xung quanh mẹ.”

=♥=♥=♥=♥=♥=

Bạn đang đọc truyện *Duyên Kiếp Trước Nợ Kiếp Nay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.